

Благословиенето от Торонто

Дейв Робъртс
Редактор на списание *Алфа*
Превод: Емил Енчев

Съдържание:

Благословието от Торонто.....	1
Предговор.....	2
1- Слухове за съживление.....	3
2 - Шепоти на слава.....	4
3 - Потоци от благословение.....	10
4 - Сърцесъкрушени хора.....	20
5 - Връзката Торонто.....	26
6 - Родни Хауърд-Браун.....	37
7 - Божият пръст.....	46
8 - Тресене и възбуждане.....	54
9 - Въпроси, които хората задават.....	69
10 - Мъдри пастори.....	72
11 - Нагазване във водата.....	82

Предговор

В края на май 1994 и през лятото и началото на есента, много църкви в Обединеното Кралство, и по света, бяха пометени от 'време на освежаване.'

Хората плачеха, смееха се и падаха на пода. Някои бяха изцелени, други бяха обвинени за бунтовните си отношения, а други се помириха с Бог и с хора, към които са грешили.

Това 'докосване на Бог' се е насърчавало и за него са се молили в неизвестна Канадска църква, Торонто Еърпорт Винярд, Южно Африкански евангелизатор Родни Хауърд-Браун, и Аржентински пастор от Асамблея на Бога, Клаудио Фрейдзън.

От началото на октомври това е докоснало най-малко около 2,000 църкви, и е възпламенило широко разпространен се дебат както в християнската така и в светската преса. Главната медия, включваща *Очевидец*, *Независимост*, *Дневна Поща*, *Времена* и *Дневен Телеграф* е посветила огромни статии на това, което е станало известно като 'Торонто Блесинг.'

Въпреки че феноменът на съживление никак не е бил познат на главните петдесетно/харизматични църкви, които били въввлечени, тяхната сила била необикновена. От периода 1904-1908 Британската църква усетила, че дъждът на Божия Дух предстои да завали и да обхване църквата, а след това вероятно и нацията.

Отгледан в семейство чието минало в Мисия Вяр е провокирало интерес в Хибридно съживление през 1949, на мен не ми беше чуждо да говоря за съживление. Вероятно като много други аз бях станал със студено сърце относно перспективата на това, което всъщност става. Чувствах, че внимателно трябва да изследвам какво става, за да не би да хвана себе си в момент на духовно развълнуване. Моите тинейджърски години в независимото евангелско крило на църквата посяха едно отношение на Берянин в моя ум (вижте Деяния 17:11). Беше ли това, което се случваше в библейския етос, прославяйки Исус и разширявайки царството?

Ако продължите да четете надявам се, че ще намерите доклад, който е 'топъл, но сериозен.' Тази книга не е непременно определен документ. Други писатели дори сега работят по книги, които разглеждат в дълбочина теологичния, историческия и пасторския аспект на това 'време на освежаване.' Това е една карта от А до Я. Други ще събират Артилерийските Разглеждания с хубавите подробности и продължителни анализи.

Тази книга има за цел да разгледа, информира и може би да вдъхнови. Като неизбежен спор, който огражда такива събития, това си има своите първоначални цели,

желание да се отиде отвъд повърхностните впечатления, които понякога ние добиваме и спомагаме за пораждането на светлината по-скоро от топлината на какво разкрива това.

Това е документ на началото. Дано Бог ни благослови с повече събития и истории и свидетелства в идващите месеци, които да бъдат поместени в книга като тази.

Дейв Робъртс
Октомври 1994

1- Слухове за съживление

'Святия Дух удари Южен Кенсингтън' беше заглавието на първата страница на Лондонския отдел на *Независимост* (21 юни, 1994).

Това не беше първото и вероятно нямаше да бъде последното. Процъфтяваща Лондонска харизматична евангелска Англиканска църква Холи Тринити Брамптън беше разтърсена от вълни на 'свят смях,' плачене и множество други феномени по време на две събрания в неделя на 29 май.

Говорителят на тези събрания беше Ели Мъмфорд, член на пасторският тим на Югозападния Лондонски Винярд, растяща църква, която се събира в Путни. Тя неотдавна се върнала от посещение в Църквата Еърпорт Винярд в Торонто. Църквата Еърпорт се събирала всяка вечер, с изключение на понеделниците, от 20-ти януари. Повече от 30,000 са посетили църквата, включително повече от 2,000 църковни лидери.

Ели била преобразена от посещението си. Тя се движела тук чувствайки духовно 'изгаряне' и копнеейки за прясно разбиране и жизненост в общението ѝ с Исус. Като получила молитва и насърчение, тя открила Бог отново, повечето време докато била просната 'на килима' пред Бога.

'Ние бяхме толкова погълнати от личността на Исус... Имаше растяща страст за името на Исус и за красотата на Неговото присъствие между хората Му.'

Ели по-късно прекарала време да чете църковната история, особено Джонатан Едуардс, и се убедила, че смеенето, тресенето и всички други феномени, които видяла се намират в Библията и често са присъствали във времена на съживление.

Резултата за нея бил 'по-голяма любов отколкото някога съм познавала; по-голямо вълнение за царството отколкото някога съм мислела, че е възможно; по-голямо усещане, че тези са славни, славни дни, в които да се живее. Аз се вълнувах за Писанията... Нямала съм това желание за служение преди години. Исус възстанови Своята радост, и смехът Му е лекарство за душата.'

Тя помолила събранието да се изправи докато се моли Господ да ги благослови и да им даде всичко, което има.

Скоро стотици започнали да се смеят, да плачат, получавайки молитва и среща с Бог.

Холи Тринити Брамптън (ХТБ) не била първата църква в Обединеното Кралство докосната по този начин, но издадените писмени новини за тяхната църква излагали подробно събитията от неделята на 29-ти май спуснаха лавина от публикации в *Неделен Телеграф*, *Дневна Поща*, *Независимост* и *Времена*. Християни устно и вестниците за всички възрасти изложиха стотици служения на църквата в последователни седмици; скоро стотици църкви бяха погълнати от най-напрегнатата духовна пламенност, която някога са познавали.

Посред тези 'дни от небето' член от персонала на ХТБ говорил за 'Благословието от Торонто' и много скоро беше сложен етикета, че много вярват, че има специално 'време на благословение от Божията ръка.'

Точно както Флори Евънс прочувствено обявява за нейната любов към Исус на младежките събрания в Ню Куай и така спомага да се възпламени Уелското съживление през 1904, така неукрасеното и прочувствено свидетелство на Ели Мъмфорд щеше да бъде искра за сухата трева в много църкви, много от които гледаха касетата в църквата и после свидетелстваха за удивителни сцени когато пастори падаха на платформите и се обръщаха към хорът.

Но моментните сцени в ХТБ не бяха първите, но каналите, които Бог беше използвал, бяха също един аржентински петдесятен пастор на име Клаудио Фрейдзън и Южноафрикански евангелизатор на име Родни Хауърд-Браун.

За някои, които бяха свидетели на тези сцени имаше повече въпроси отколкото отговори. Това обновяване изглеждаше заразително. Къде беше суверенитета на Бог във всичко това? Феномените на смях, плачене, тресене, друсане и даже животински звуци не бяха винаги лесни за приемане от повечето спокойни харизматици. Някои от влиятелните фигури в тази вълна на промяна имаха връзки със словото на вяра, изцеление и изобилие, които бяха гледани с дълбоко подозрение дори от своите харизматични/петдесятни братовчеди. Хора бяха пророкували съживление. Как можехме да знаем, че това беше истинското нещо?

Аз имах всички тези въпроси и дори повече. Вие ще намерите някои от моите лични странствания по отношение на това движение 'време на освежаване,' втъкани в историята разкрита на следващите страници.

Корените на случващото се се намират в началото на 90-те. Ще започнем от там като открием дали това е обновяването, за което сме копняли и сме се молили.

2 - Шепоти на слава

Пролетта на 1992

Аржентинския пастор Клаудио Фрейдзън посещава Християнският Център в Орландо и пищният изцелителен евангелизатор Бени Хин се моли за него. Той пророкувал, че Клаудио ще бъде използван в съживителна сила в Аржентина. В друг случай в събранията на Бени Хин за Фрейдзън също се е молил Родни Хауърд-Браун, млад Южноафрикански евангелизатор.

Клаудио Фрейдзън е пастор от Асамблея на Бога и бивш професор по теология. Неговата Църква "Цар на Царете" нараснала за 4-ри години на 2000 човека. Смятайки обаче, че нещо е пропуснато в служението му, той пътува през 1992 до Флорида за да види евангелизатора Бени Хин. Хин се молил за него и му пророкувал. Църквата на Фрейдзън веднага пораснала на 4000 члена, и той започнал служение на християнски поход, като един път изпълнил 65 хиляден стадион.

Хората започнали да 'падат от силата' и неконтролируем смях станал запазена марка на събранията.

Неговия съвет към тези, които търсели обновяване и църковен растеж бил: 'Няма метод. Ние трябва да търсим присъствието на Бог.'

Като много докоснати от съживление, той провеждал допълнителни събрания, защото нормалните събрания на тази църква не можели да поберат посещенията на лидери от други църкви.

Списание *Изкупление* коментира: 'Официален знак на това съживление е наблягането на хваление и поклонение. Мисионери съобщават, че славата на Господа "шекина" се виждала да слиза на събранията.'

Фрейдзън коментира: 'Помазанието идва чрез хвалението и поклонението. Божието присъствие слиза когато ние се потопим в преклонение пред Него.'

Не всички, които са свидетели на тези емоционални обновителни събрания са впечатлени, защото вярват, че някои хора са просто ударени емоционално.

Изкупление отговаря на тези критики на Аржентинското съживление, коментирайки: 'Наблягането за святост, желанието на хората да хвалят и да се покланят и нарасналия интерес за достигане на другите са истински.'

Като се връща в Аржентина, Фрейдзън вижда своята църква от Асамблея на Бога бързо нараснала от 2000 на 4000 и впоследствие прибягва до събрания на стадион, където привлича 65,000, много от които са повалени от 'свят смях' или са 'опиянени.' През ноември 1993 той се молил за един пастор от Торонто на име Джон Арнот на пасторска конференция в Аржентина.

Май 1992

Марк Дюпонт, член на пасторския тим на Еърпорт Винярд в Торонто, има доста дълго пророческо видение. Във видението той вижда вода падаща от и върху крайно голяма скала. Имало огромно количество вода. Той вярва, че Бог му казва, че 'Торонто ще бъде място където много жива вода ще тече с голяма сила, въпреки че в настоящето време и църквата и света са като големи скали, студени и твърди срещу Божията любов и Негови Дух.' Той вижда тази вода да тече върху равнините на Канада и да възпламенява съживление.

През юли 1993 докато е на посещение във Ванкувър, Дюпонт е докоснат от 'усещане за неотложност.' Той предугажда 'сила и власт да идват върху църквата в областта на Торонто. Ще има движение на Духът на Бог в града, което ще включва мощни знамения и чудеса, такива като в ранните дни на църквата в Ерусалим.'

Април 1993

Пастор Карл Страдър поканва Родни Хауърд-Браун да проведе съживителни събрания в 10,000-та Църква Дома на Дърводелеца в Лейкленд, Флорида. Църквата преминавала през трудни времена и паството било намалено на 1,900 човека. За няколко седмици вечерните служби са пълни и новини за големи тълпи и 'свята радост' бръмчат край харизматичната лоза. Хора пътуват от целия свят, включително и от Обединеното Кралство, за да чуят и присъстват на събранията.

Юли 1993

Питър Лайн, уважаван харизматичен лидер в Обединеното Кралство, основател на Църквата Жълда в Сидкуп е на лидерско уединение. По време на поклонение и молитва той чувства историята за Елисей в 4 Царе 3 да се отпечатва в него. Пророка съветва царя да изкопае ровове: 'Ти няма да видиш вятър и няма да видиш дъжд, но пак тази долина ще се напълни с вода.'

Лайн, чувствителен за главните евангелски инициативи през 1994 отразява, 'дъждът идва. Твоята ситуация може да изглежда точно толкова суха и безводна както равнината където Елисей пророкува, но на върха на Своята планина Бог е приготвил наводняващи потоци, които ще променят всичко.'

4-ти Октомври 1993

Марк Дюпонт, Стейси и Уес Кемпбъл и други лидери от Торонто Винярд се събират за молитва и общение.

Молят се в съгласие, че ще има: 'Свежо видение, което ще потече, не само от това място, от вътрешността на тази провинция, но ще отиде от нация до нация до нация до нация. И Твоето име, Боже, ще бъде издигнато. Това няма да бъде знамения и чудеса, но ще бъде плодът и плодът ще остане. И то ще донесе праведност и чистота. То ще донесе святост.'

За Каръл Арнот от Еърпорт Винярд имало насърчение: 'Аз ще те доведа в това освежително време отново. Време на освежаване, което идва от присъствието на Господа.'

Събраните си спомнили, че Марк Дюпонт е пророкувал, че Бог ще използва Джон Арнот да управлява големи изливания на Божието присъствие за множество хора в градове по света.'

Със сърца на вяра те вярвали, че това ще се случи, но трябва да е изглеждало невъзможно. Какво може да изстреля 350 членна църква в Канада на предна линия за световно движение на Духът на Бог? Изисква се голяма вяра да се повярва това, защото по естествен път то изглежда невероятно.

Ноември 1993

Английски посетители на събранията на Родни Хауърд-Браун започват да виждат подобни феномени в техните църкви. В Пензанс те се смеят, а някои са онемели за няколко дни. Други 'падат под силата' в супермаркета. Заклучителни съобщения текат в църквите на ОК от САЩ, където смях доминира в седмичните събрания.

Октомври/ Ноември 1993

Джон Арнот посещава пасторска конференция в Аржентина, организирана от зетя на Луис Палау, Ед Силвозо. Аржентинския пастор от Асамблея на Бога, Клаудио Фрейдзън се молил за него. Това се оказало пробивно време за жадния за съживление канадски пастор.

Връщайки се в Канада той посещава Сдружение на Църквите Винярд, събрание за лидери и чува за новата сила за служение приета от пастора на Свети Луис, Ренди Кларк след молитва на събрание на Родни Хауърд-Браун.

Кларк не намира това за лесно да отиде на място където да бъде готов да бъде благословен. 1993 била тежка година и той бил близо до изгасване. Той е отчаян за Божието докосване. Неохотно обаче той отива на събрание в привлекателното място на Библейска Църква Рема, църква със стил слово на вяра. Той чувства Господ да го укорява за неговото 'самодоволно' отношение и заплаква. Изплува един нов човек — който е готов да бъде 'подпалвач' на Църквата Еърпорт Винярд в Торонто.

Мирът на обновлението започва да оживява. Джон Уимбър, интернационалният лидер на Църквите Винярд, прекарва много време в самота като се бори с рак чрез химиотерапия. За период от месеци той чувства, че Бог му говори по 27 различни повода 'да отиде до нациите.' Той казва на своите другари лидери в едно лидерско писмо: 'Седемнайсет пъти Той говори в същия контекст и казва, че това ще бъде сезон на нови начала.' Господ казва, 'Ще започна всичко отново. Ще изляз Духа Си сред вас...'

Уимбър не усетил задачата физически. Както възрастните Авраам и Сара, той не е сигурен дали ще може да помогне да донесе нов живот. В средата на януари седейки в своята църковна сграда на Анахеим, той се чува да казва: 'Ще имам ли това удоволствие в моята напреднала възраст?'

Той отбелязва: '...същите думи, които Сара смеейки се казва за себе си когато чува Господ да ѝ казва, че тя ще има син, излязъл от нейната 90 годишна утроба, от нейния 100 годишен съпруг' (Бит.18:10). Той усеща, че това е слово на живот от Господа и дълбоко е докоснат.

Декември 1993

Аржентински колеги на Клаудио Фрейдзън посещават южен крайморски град. Един служител и жена му, от които нито един не е 'падал под силата,' въввлечени от 30 години в харизматичния/петдесетен свят, прекарват по-голямата част от вечерта на килима. Те едва се чувстват способни да карат до в къщи.

5-ти Декември 1993

Джон Уимбър усеща, че Святия Дух му казва да 'раздвижи дарбите на Духа, така че нашите хора да могат да имат по-голям глад за дарителя, Исус.' Анахеим Винярд определя неделя вечер за тази цел.

Декември — Торонто

Джон Арнот има един странен посетител в църковния офис. Непознатият му казва, че той е бягал с лакеи, но ще язди с конници.

Говорителят посетител, Лари Рандолф, казва на църквата, че велико помазание идва, и че то е почти тук.

Джон Арнот поглежда тези пророчества като насоки 'за катаклизма на собствената ми вяра.' Няколко от неотдавнашните пророчества имаха същата тема. Както повечето хора, Арнот обича да претегля и да обмисля пророчествата и да чака и да види. Той и жена му Карол имат добра причина да вземат Марк Дюпонт насериозно. Карол е молила Бог да потвърди главното движение на Бог в техния живот чрез Марк като знамение, че той наистина е 'чул от Бог.' Това става и Арнот го вземат насериозно.

16-ти Януари 1994

Джон Уимбър вярва, че Бог му дава думата 'Петдесетница.' Той прекарва часове, търсейки Господа за допълнително разбиране, но нищо не идва, докато има 'видение за млади хора в определен ред и последователност' по време на вечерните събрания.

Той по-късно моли младите хора да дойдат отпред. 'Те го направиха и Господ дойде по красив и мощен начин. Започна значително нарастване на протичане на сила в Анахеим.' Тя все още тече през май когато Джон пише тези думи до световните лидери на Винярд.

20-ти Януари 1994

Четири серийни вечерни събрания започват в Торонто Еърпорт. Говорителят е Ренди Кларк от Свети Луис Винярд. Джон Арнот е изпълнен с благоговение в отговор когато обикновената 'шепа' хора, която получава молитва се увеличава за да прегърне цялата конгрегация. Той не позволява на Кларк да си отиде в къщи в края на седмицата, и накрая съпругата му долита при него когато събранията навлизат в третата седмица. Смях, поваляне, 'опияняване' и други физически феномени са официалния знак на обновлението, но скоро става ясно, че хората имат дълбоки преживявания докато са на килима — включително видения — които носят вътрешна промяна, а също и външно въздействие. Едно момиче, което има видение за семейни членове в небето с Бог, усеща, че бързо трябва да отиде в болницата и да се моли за нейната хронично болна, близо до ослепяване приятелка. За три часа нейното зрение се връща и тя излиза от състоянието

си на кома. В следващите седмици няколко от членовете на нейното семейство идват при Христос.

Това е само началото. Лозата на Църквата Винярд в САЩ започва да бръмчи. Английското движение Винярд е малко, само седем църкви, но има буквално хиляди симпатизиращи Британски църкви, които са повлияни от Винярд. Потока от британски посетители в Канада скоро нараства до 20 или 30 на седмица, и семената на 'освежителното време' са посяти в Британските острови.

Пролетта на 1994

Тери Вирго, лидер на мрежата Новите Граници, който е привлякъл повече от 150 църкви към своята Седмица на Библията 1994, се връща в своята колумбийска църква в Америка след пътуване до Южна Африка за да открие, че мнозина в събранието са преживели 'нова среща с Бог в силата на Святия Дух' на събрания на Родни Хауърд-Браун в Свети Луис. Пишейки в *Предната линия*, Тери говори за 'извънредни гледки на хора изпълвани с духът на радост и "опияняване." Също така сме виждали напълно променени животи — хората имат нов глад за Бог и нова ревност да Го видят превъзвишен. Никога не съм виждал животи променяни толкова бързо и атмосферата в църквата променяна толкова незабавно.'

Друг лидер от Нови Граници от Църквата Обществото в Сидкуп, е в Колумбия в момента на обновлението. Той не преживява значителни физически проявления, но е използван велико когато се връща в Англия.

Тери Вирго посещава Англия през май и се среща с малка група от мрежата Нови Граници. 'Имахме два дни на удивителни преживявания в Божието присъствие и освобождаване на пророчества, такива каквито аз никога не съм познавал.

След това идва 'една незабравима вечер' в 900-членната църква на Христос Царят в Брайтън — събранието на Тери Вирго в ОК.

'След това повече от 200 фул-тайм старейшини от Нови Граници се събраха за два дена на молитва и пост... Още веднъж Святия Дух се изля във феноменална мярка.'

Много освежен, Тери Вирго чувства, че Бог му казва, 'Аз съм посещавал много от твоите събрания, сега те каня ти да посетиш някои от Моите.'

7-ми Май 1994

След вечерната неделна служба, млада жена от паството на Queen's Road Baptist в Уимбълдън има дълбоко усещане на Божията слава. Пасторът, Норман Мос, я намира на колене в църквата, казвайки на Бог колко е жалка. Тя има живи картина за събранието каещо се на колене. Събранието се връща и мнозина падат до нейните колене и започват да молят Бог за прошка. По-късно събранието се хваща за ръце и се молят из сградата и после вземат причастие заедно. Събранието не свършва почти до 23 часа.

Следващата неделя събранието се събира отново след вечерната служба. Те се покланят заедно, но лидера на хваление Малком Кейт пада на пода и 'не става или не може' да стане за час и двадесет минути. Хората се смеят, викат и се тресат. Пастор Норман Мос посещава Църквата Еърпорт в Торонто в средата на май.

Църквата в Уимбълдън не е сама. Църквата на Христос Царят в Брайтън има предупредително пророческо слово, че Бог ще ги 'разруши.' Джон Хосиер, пастора на църквата взема това за достатъчно сериозно за да свика специално молитвено събрание. 'Повече от 400 човека присъстваха. Ние имахме силно усещане, че това беше специално време за среща с Бог.'

В бърза последователност църквата е посетена от Тери Вирго и след това от един от техните собствени лидери, Алан Престър, който е освежен от посещение в

Църквата Еърпорт в Торонто. Радостта и загубването на личната сила са много показателни.

Говорейки за списание *Алфа* в края на месец май, Джон Хосиер коментира, 'Ние знаем, че винаги има плът и дух в тези неща и за някои податливи към внушение хора ще има едно преживяване, но малка промяна. Ние чуваме много свидетелства обаче за усещане на среща с Бог, увеличаване на молитвата и четенето на Библията, и смелост в свидетелстването. Ние видяхме в неделя вечер събранието ни удвоено.'

Съживление ли е това? Джон Хосиер е предпазлив: 'Аз бих го описал по-скоро с термина, дни на освежаване от ръката на Господа.'

В Торонто, баптисткия пастор Гай Чеврю го описва като обновяване, не като съживление: 'Това е за църквата и за блудниците.'

Съживителен огън

Мнозина от тези, които Святия Дух използва в Обединеното Кралство никога не са били в Торонто или на молитва при Родни Хауърд-Браун. Бог докосва различни църкви, предимно при контакт с някой друг, приготвяйки ги за това, което е дошло.

Историята на съживлението изглежда посочва, че Бог често използва човешко действие като канал за Неговото благословение. През 1949 съживлението на Хибридите не е избухнало едновременно на всички острови. Съживление идва до енориите където била принасяна огнена молитва и обикновено където преподобният Дънкан Кемпбъл говорел.

По време на съживлението в Улстер през 1859, искрата била хвърлена в Конър, след това се разпространила в Ахохил, когато няколко човека от Конър довели известен грешник от Ахохил при Христос. Когато съживлението погълнало Улстер хората пътували из цяла Британия, Европа и Америка, за да свидетелстват какво правел Бог.

През 1904 Александър Боди, наместник на всички души на Енорийската Църква в Съндърланд, пътувал до Уелс за да открие какво прави Бог там. Той бил използван по-късно да започне съживление в Съндърланд, което спомогнало за започването на Британското Петдесетно движение. Междувременно в Лос Анджелис, Франк Бартлъмън, част от идващото съживление на Азуза Стрийт, раздал 5,000 брошури на 'Съживлението в Уелс.' Т. Б. Барат не е посещавал Азуза Стрийт, но им е писал. Те го насърчили да търси Бог както никога преди. Той получил ново упълномощаване и бил мощно използван в съживлението през 1907 в Съндърланд.

Когато Азуза Стрийт преживява съживление през 1906, хора пътуват от Африка, Индия и от целия свят. Така че феномена на хора 'преследващи' присъствието на Бог не е непознат.

Торонто е само едно малко парченце от триона на Божието движение през 1993/94. Не е и никога не е било нужно да ходиш там, но за отчаяни, гладни християнски лидери то се оказва място на убежище. Мнозина, свободни от техните ежедневни задачи, са били способни да прекарат часове в молитва и изучаване. Далеч от тяхната църква те са позволили на себе си да бъдат духовно уязвими.

Някои може да не одобряват седмичното масово заминаване за Торонто. Никой не трябва да ходи до Торонто. Но това изглежда да е част от Божието снабдяване за мнозина.

24-ти Май 1994

Ели Мъмфорд се среща с различни лидери от Холи Тринити Брамптън (ХТБ) и сателитните им събрания. Сред лидерите е Ники Гъмбъл. Когато Мъмфорд се моли, славата пада и Гъмбъл не провежда събранието на персонала на ХТБ. Той

нахлува в 14.00 часа и е помолен да закрие събранието с молитва. Той го прави, но когато се моли, Духът се излива и събранието отива до 17.00 часа.

Ники се консултира със Сенди Милър, високо уважавания наместник на ХТБ, и е решено, че Ели трябва да проповядва в църквата в неделя на 29-ти май.

Почивката, както те казват, е история.

3 - Потоци от благословение

Като редактор на списание *Алфа*, един от водещите Британски евангелски ежемесечници, аз планирах да пиша за Аржентинското съживление и Родни Хауърд-Браун от февруари, но не чувствах, че съм избрал правилното време. После планувах да направя нещо през август, но нашия проектант, Рахел Селтър, ме подтикна да отида през юли, въпреки факта, че имахме само няколко дни преди списанието да отиде за печат.

Тази нощ моя пастор, Мартин Релф, ми разказа за пророчеството на един стриктен баптистки пастор, Дейвид Обърд. Пророческо видение разказано в неговата автобиография *От Селянче до Пастор* (публикувана частно) предлага, че съживление ще започне през 1994. Обърд е изучавал Езекиил 37 един ден през 1954. Той пише:

Това дойде до мен по този начин; така както кост достига до кост, така би имало съживление за интереса към доктрините на благодат, които са навярно рамките на истинската църква, но това няма да донесе съживление за нея. Също, както мускулите и плътта се съединяват върху тях, така ще следва съживление в истински библийски ред и изпитан духовен живот, но нито тези неща ще донесат съживление. След това ще има мощно движение на Святия Дух, дъхът на Бог, и църквата ще бъде възкресена от нейното безжизнено състояние до това на много голяма велика армия.

Когато това убеждение дойде до моя ум в ума ми фигурираха 20 годишни периоди: 20 години костите да се съберат заедно, 20 години през които Библийски основани църкви от новородени вярващи ще бъдат установени в световен мащаб; и някога по време на следващите 20 години (т. е. от 1994 нататък) мощно изливане на Святия Дух. Аз не мога да дам никаква причина за тези 20 годишни периоди, освен да повтора това, че присъствах в ума ми по това време.

Обърд, размишлявайки в началото на 1990, посочва към служението на Мартин Луид-Джоунс като доказателство за полагане на доктрините за благодат. Той посочва към разрастването на харизматичното движение като фактор за 'връщане към Новозаветния модел на църковен живот' и изразява своята надежда за периода от 1994 до 2015.

Може би това беше то.

Ние приготвихме статия от 4-ри страници за списанието, очертавайки корените на това, което се случваше, и историческите прецеденти като използвахме изложенията за съживление, описани от Джонатан Едуардс.

Слух за съживление се беше разпространил чрез уводната статия. Списанието излезе на 17-ти юни. Християнската медия и главната преса бяха пълни с подобни слухове за съживление в края на тази седмица.

Църквата на Евангелски Вестник (17-ти юни 1994) тихо съобщи "Съживление избухна в Лондонски църкви." Във внимателна проза те съобщи: 'Казва се, че харизмата, или даровете на Святия Дух — говорене на езици, пророчески таланти и физически сензации — които са били дадени на учениците на първата Петдесетница, се чувстват силно от посетителите на църквата както никога преди.'

Служба в Холи Тринити Брамптън, беше казано, че свършила в хаос когато дузини избухнали в спонтанен смях или сълзи, тресели се и се клатели на техните пейки или падали проснати на пода.

Вестникът уверил читателите, че 'духовенството е забелязало, че такива необикновени постъпки могат да отблъснат и разделят и са направили стъпки за да успокоят несигурните енорияши.' Наместника на ХТБ, Сенди Милър отбелязва, 'Невярващите обикновено мислят, че това е добре. Те мислят, че ако има Бог, тогава Той харесва да действа по необикновени начини.'

Националните вестникарски репортери са вероятно по-объркани. Андрю Браун от *Независимост*, неприятел на петдесетната възбуда на Морис Серуло или Райнхард Бонке, харесва 'убедителната, добре пригодена и практическа' проповед, която е слушал в St Paul's Onslow Square, и 'неистеричният стил, в който всичко се случва' (*Независимост* 21-ви юни 1994).

Браун накрая е развеселен от хитротото отношение на децата посред всичко това. След тяхното неделно училище 'те бягат от страни на църквата, очевидно не забелязвайки това, което става... Това беше, в края на краищата, Англиканска църква в сърцето на Южен Кенсингтън... Ако хората припадаха, трепереха и се смееха като пияни, това не беше извинение за стряскане.' Той отбелязва, че църквата, въпреки цялото това вътрешно вълнение, дава само 4,000 лири за подпомагане на бедни хора.

Рут Гледхил пишейки във *Времена* (18-ти юни 1994), не е така жизнерадостна. 'Религиозна лудост, която произлиза от Канада и включва множество неясност и истеричен смях, прекосява Атлантика...' Тази първа бележка издава особения тон, който не беше голяма победа в поставения неутрален репортаж.

Неделен Телеграф бяха малко по-ентузиазирани, извършвайки репортаж за Еърпорт Винярд в Торонто, който се появи на 19-ти юни, неделя, под заглавието 'Истинско падане на силата на Духа.' Добре информираните писатели, Фред Ланган и Пол Гудман, отразяват, че някои християни се страхуват, че това 'време на освежаване' може да се 'изроди в емоции и задоволяване на собствени желания' и да стане просто 'друг аспект на модерното търсене на самозадоволяване.'

Клив Калвър, генерален директор на Евангелския Алианс, изразява мнението, че вътрешното преобразяване може да бъде 'съпроводено от нов ангажимент към обществената дейност, като грижа за бедните и бездомните. Ако това се случи, то не е нищо друго освен добри новини.'

Друг писател от *Телеграф* посети Холи Тринити Брамптън за да 'наблюдава мнителното кикотене и техния начин на действие по пътя на праведност.' Когато молитвата започнала той бил прибързано отбой, но накрая се съгласил да му бъде послужено. 'Те се молеха. Аз се покайвах.' Той напуснал църквата слисан, неговия скептицизъм бил явно ударен, но не напълно съборен.

Какво ще направи *Дневната Поща* (20-ти юни 1994) за това, давайки своето предразположение за Евангелското преследване? Тони Холпин описва обикновения феномен, но съобщава, че 'членове на събранието са се постарали да наблегнат, че не са нито фанатици нито са склонни към истерия. Те говорят, че са погълнати от горещо усещане на любов и мир.'

На 24-ти юни член на персонала на ХТБ, Марк Елсдън-Дю успокоява *Църковните Времена*: 'Намирам за добре да подчертая, че не е толкова странно или жестоко, че чувствителни хора не искат да правят нищо с това. Ние се опитваме да покажем и ред, но ако това е Бог, то би било ужасно да нямаме всичко, което Той предлага.'

Цялото това внимание на медията трябва да има два ефекта. Това галванизира християнската лоза във френетична активност, което довежда до това много пастори да

посетят Холи Тринити Брамптън, и също изкарва 'навъсените' вън от техните килери. 'Това не може да бъде истинското нещо,' разсъждават те. 'В съживление хората се покаяват и плачат — не се смеят.' Скоро се появиха мнения в писмени страници и църковни кръгове се основаха на тези вестникарски доклади. Имаше беседи за 'духове на измама' и 'духовна лудост.'

Беше нещастие, че това трябваше да стане така. Водещата преса няма пълната история, нито могат да направят нещо повече от репортаж на физическите феномени и развълнуването под повърхността. Скрытата история беше по-дълбока и по-значителна и повече от противоположна за тези, които се дразнеха от външността. Тези в средата на обновлението добре осъзнаваха опасностите и клопките, но вярваха, че Бог ще донесе добър плод.

Свети Джордж в Аштийд били докоснати от обновяване след като събранието слушало касета на Ели Мъмфорд говореща в Холи Тринити Брамптън. Ректорът, Крис Хагис, пишейки на 25-ти юни казва, 'Членовете от църквата в Аштийд разказват за познаване на нова радост в тяхната християнска вяра, подновена любов към Бог, чувство за нова цел в техния живот, засилена решителност да следват Исус Христос, изцеление на дългогодишни проблеми и по-голям мир.'

В 200-членната Баптистка църква в Литъл Букхам, Сурей, съживление и обновяване дошли когато хората в църквата претърсили сърцата си за бъдеща посока и стратегията им за евангелизиране. Те отделили една седмица за ефективна молитва в края на май. Пасторът, Ян Макферлайн, чувствал силно товара на Духа за няколко дни и се усетил буквално да трепери. Накрая той предал на хартия едно пророческо слово, което вярвал, че Бог му е дал.

Той наредил това да се сподели специално след събранието на църквата. Той получил касета с проповед на Ели Мъмфорд в Холи Тринити Брамптън, която пуснал на събранието след църквата. Ян прекъснал историята: 'Аз помолих събранието да се изправи и да чака Господа. За секунди, аз се опънах на платформата. Не бях способен да се движа, но бях чувствителен за заобикалящата ме среда. Накрая можах да се изправам отново и открих молитва и служение навсякъде около мен.'

Ян забелязал незабавен плод. 'Хората не могат да дочакат да започнат да се покланят. Те са много отворени за тяхната вяра и има нова страст за приятелството и общия евангелизъм, в който бяхме включени.'

Един брой на местния вестник позволил възможности за свидетелства на членове от църквата, включително Мисис Макферлайн на нейното редовно посещение при местната фризьорка.

Фил Рийс от Соут Стрийт Баптист в Гринуич никога не е виждал нещо подобно за 30 години църковен живот. Неговата църква е част от мрежата Ихтус в южен Лондон. Лидерът на Ихтус, Роджер Мичел посетил същата конференция в Аржентина като Джон Арнот, и някои от църквите Ихтус преживявали 'време на освежаване' от декември 1993.

Фил отразява: 'Господ пое всичко — едва можеш да го повярваш. Имаше сълзи на покаяние и освобождение от напрежение. Има растеж на святост и приближаване към Бог. Последните седем седмици бяха най-добрите в моя християнски живот.'

Джералд Коатс, лидер на системата от църкви Пионер, се върнал в своето събрание Cobham-based след посещение на конференция в Швеция, където се случили подобни неща. Той внимателно избягвал да споменава за феномена или да полага ръце на хората, когато се молил за тях. Той разказва за един човек, с който се молил:

Той беше човек, който много добре се контролираше. Дойде до мен и ми каза, че не иска да живее с изкушение повече. Той никога не е падал под силата на Духа през петнайсетте години откакто го познавах. Той утихна за 30 секунди. Плачеше под

осъждение. По-късно ми каза, че бил победен от чувство за страхопочитание от Бог. Той не можеше да се движи, макар че забелязваше какво става в събранието.

Има усещане на присъствието на Бог между хората тук. Те не искат да живеят с грехове, които преди са толерирали. Един човек ми каза за изпитаното силно чувство както на страха от Господа така и на радостта от Господа, по начин, по който никога преди не е познавал.

Ние също виждаме хора идващи до спасение — включително 25 човека на едно неотдавнашно събрание, водено от Стив Клифорд.

Дейв Холдън, пастор на Църквата Сидкуп Комюнити, също видял промяна в живота на хората. 'Когато се молим за тях, те се смеят или плачат. През следващите дни те разговаряха за усещането на Божието присъствие, браковете им станаха различни, етиката в живота им се промени. Ние открихме ново вдъхновяване за живот. Нашите молитвени събрания се учетвориха.'

Смехът в събранията може да не е изглеждал забавен за някои, но имаше някои наистина шеговити мигове.

Една санитарна кола пристигнала на събрание в Сидкуп за да вземе някой, който бил донесен болен. Санитарите влезли в залата и станали свидетели на сцена където дузини били на пода в различни фази на духовна среща. 'Кой е нашия?' попитали те, някак си объркани.

На едно друго събрание в Сидкуп имало молитва за един от Свидетелите на Йехова, който веднага се отпуснал на земята. Докато той бил 'вън,' онези, които се молили за него се молили с мощни молитви. Той се раздвижил и те му говорили за вяра. Той казал, че е търсил, но не е намирал удовлетворение при Свидетелите на Йехова. Те му обяснили евангелието и той дал живота си на Христос. Те се молили отново за да бъде изпълнен с Духа. Той проговорил на езици и паднал отново на пода. Накрая се раздвижил и изглеждал изпълнен с желание да напусне събранието. Той е бил там два часа. Притиснат да каже за какво бързал толкова, той посочил, че приятелката му го чакала в колата. Той явно не е очаквал да остане много дълго.

Южноафриканския евангелизатор Родни Хауърд-Браун привлякъл вниманието на една жена на предния ред в събранията на Църквата Дома на Дърводелеца, която била спряна от полицията. Тя била победена от смях докато слушала Хауърд-Браун по радиото. Полицаят я забелязал да кара несигурно и трябвало да я спре. С малко затруднение тя отворила прозореца. Полицаят, убеден, че е пияна, понечил да я изкара от колата. В момента, в който я докоснал, той започнал да се смее и не можел да направи нищо за няколко минути. Когато върнал самообладанието си, Родни бил стигнал до призива в своята проповед. Полицаят, отстъпил петдесетник, започнал да плаче. Дамата го завела обратно при Господа и след това му помогнала да се качи в патрулната си кола.

Друга история включва дама в подобни обстоятелства накарана да духне в апарата за проверка на алкохол. Когато надула балона, полицаят паднал на земята смеейки се. На събранията на Клаудио Фрейдзън в Аржентина специална таксиметрова служба помагала на изгубили силата си вярващи да се върнат в къщи. Холи Тринити Брамптън има номерът на таксиметрова фирма, която разбира, че техните енорияши 'не са пияни както вие предполагате' и са невредими в таксито.

Има други разпространявани истории, които изглежда, че са малко основани на истината, включващи спорна история за 'ангелски пратеник.' Това включва случайно пътуващи на автостоп хора, които са въввлечени в разговор с някой, който им казва, че Христос се връща скоро и това, което се случва е приготвление. 'Ангелът' често изчезва зад колата, докато тя се движи със 70 мили в час. Вариация на тази история е била разказана в Югозападна Лондонска църква и е била спомената в списанието на Холи Тринити Брамптън.

Това е материята на градската легенда. Не е неправдоподобно, ако имаш своя християнска гледна точка, но добре документирана във фолклорна литература. Поради факта, че такива истории са разпространявани сред английските евангелисти за повече от 15 години, те трябва да бъдат посолени с щипка сол. Може ли твоят източник да спомене замесените хора? Ако не си видял или чул наименованието лично, който е приготвил подписано свидетелство и има двама човека подготвени да гарантират тяхната честност, тогава можеш нежно да насърчиш тези, които нежно преразказват историята да усетят, че това може да е мит.

Истории прииждат от цялата страна, които са добре потвърдени и дълбоко трогателни.

Лидери като Джералд Коатс (Пионерски Хора) и Браян Джоунс (Заветни Служения) пътували до Бирмингам за да слушат Родни Хауърд-Браун на серия от събрания в началото на юни. Те били единодушно положителни относно самия Родни, но не всеки приел лесно събранията. Браун се молил за всички, и ефекта за някои хора бил необикновен. Браян Джоунс получил молитва на събранието в петък сутринта.

Джералд и Браян, помощници на Новото Църковно движение в началото на 70-те, дълго са били предпазливи към всичко друго. Обаче мирът, който имали си заминал, и Джералд посетил лидерското събрание на Заветните Служения по това време.

Сцени на покаяние и упълномощаване, смях и радост, които вече били явни сред някои в Заветната група, избухнали по цялата мрежа. Лятното издание на *Завени Новини* беше пълно с радостни доклади.

В Църквата Кардиф, главният старей Питър Гриърли докладва:

Хора падаха на земята, смеейки се неконтролируемо, търкаляйки се наоколо като пияни и викайки от дълбочините си. Не можехме да завършим някои събрания защото хората не искаха да спрат да хвалят Бог или да напуснат присъствието Му.

Докато се покланяхме миналата неделя, Агнес Морис беше моментално изцелена от 20 годишен проблем в гърба. Тя не можеше да се навежда както трябва и сега е живо свидетелство за Божията изцелителна сила.

В Кралската Църква в Лоугбъроу, Рена Цикли, дама от гръцки произход, се молела когато чула зад себе си един мъж да говори на езици. Мъжът не знаел гръцки, но това, което говорел, когато било преведено, означавало 'вземи го върху себе си.' Тя излязла напред да изпие чаша вода, символичен акт на вяра на онова желание да приеме от Бог. 'Когато пих, Духът ме подбуди към сълзи. Ръцете ми горяха и аз започнах да се треса. Не можех повече да стоя и паднах на земята.' За известно време тя само плачела.

Пасторът Гарет Дафти има да разкаже друга удивителна история. 'Нашата 8 годишна Абигейл, разказала на 4-ри свои приятелки от училище какво се беше случило на събранието в неделя сутринта. Те поискали да познаят Исус за себе си, така че тя се молила с тях, положила им ръце за да приемат Святия Дух и те паднали долу под силата на Бог. Те казали, че коленете им се превърнали на желе. Родителите се обърнаха към моята съпруга Сандра, искайки да узнаят повече когато децата се прибрали в къщи с историите на техните преживявания.'

Кралската Църква не била единствената църква в Лоугбъроу докосната от Бог. Рой Монкс, пасторът на Петдесятната църква Елим, разказва в списание *Посока*, че един приятел му разказал в средата на юни какво се случвало из страната. Коментара на Рой бил, 'Аз само се моля Бог да не ни подминава.' Той отишъл на нормалната служба в 9.15. В 11.15 нещата на службата внезапно се променили. Имало огромно страхопочитание и усещане за присъствието на Бог. След известно време Рой извикал хората отпред за молитва, и веднага хората започнали да падат долу под силата на Бог. Цели групи от събранието падали без някой да бъде близо до тях. Имало много викане

и много сърцераздирателност. Бог очевидно присъствал. Рой каза, 'Аз просто смятах, че не мога да закрия службата в нормалното време и тя отиде до 14.00 часа.' На вечерната служба Гордън Нийт говорил за 'Реката на Бог,' и отново били поканени хора за молитва; подобни неща се случили.

През следващите седмици нещата изглеждали напълно нормални. Службите били добри, но нищо необикновено не ставало. Тогава Рой се срещнал с трима други местни служители за молитва и дискусия. Докато се молели, един от служителите, баптист, паднал под Божията сила. Рой почувствал, че трябва пророкува върху него, и служителят потвърдил, че някой друг вече му е давал същото пророчество. Тогава Рой почувствал, че трябва да пророкува върху Дейвид Хедън, и отново Дейвид потвърдил, че това, което Рой пророкувал му е било дадено от други двама човека. Рой бил толкова завладян от явната точност на пророчествата, че започнал да плаче.

Баптисткия служител описва как, при завършването на службата следващата неделя, една скромна жена дошла от събранието и казала, че Бог иска да продължат в молитва за малко. Той усетил, че това е правилно и насърчил събранието да го направи. За минути почти цялото събрание било повалено на колене, победено от огромен смях.

На общите църковни събрания в Лоугбъроу ден или два по-късно, започнали да се случват подобни неща — и отново на службите им следващата неделя. 'Удивителното нещо,' каза Рой 'е, че най-невероятни хора изглежда приемаха преживяването. Това не беше просто обикновеният възбудим тип хора, но бизнесмени, университетски лектори и други подобни, много от тях много важни и скромни хора.'

Посока също отбеляза, че на неотдавнашно събрание в Бридженд е докладвано, че е имало огромна буря. Дъждът започнал да се лее върху покрива с проглушаваща сила. В същия момент, цялото събрание усетило 'дъждът на Бог' да удря мястото, и се случили преживявания подобни на тези описани по-горе.

В Деусбъри, в северна Англия, обръщането на едно 16 годишно момче подбудило повече от 30 от неговите невярващи приятели да посетят събранията на местната църква на Заветните Служения.

Дориан Хамонд, лидер от Църквата Хайгдаун, видял незабавен плод от своята среща с Бог. Той създал контакт с 11 младежа, всички от окултната среда. 'Вече 4-ма от тях са спасени, освободени и изпълнение с Духа.'

И все още тази вълна на Духа тече.

Армията на Спасението не е настрана от 'докосването на Бог.' Някои от техните стари църкви имат миндери отзад където те обикновено са слагали хората, които са били 'повалени.'

Като приближи есента, техния лидер от ОК, Commissioner Pender, насърчи корпуса из страната да съблюдават принципа на Гамалиил (вижте Деяния 5:34-39) — ако това не е от Бог, то няма да донесе нищо, но ако е от ръката на Бог, би било глупаво да Му се противопоставяш! На лидерска конференция в Суануич хора започнали да падат на пода по време на поклонението. Никой не се е молил за тях, и нямало никакво увещание от платформата. Мнозина свидетелствали за изцеление или възстановяване. Един делегат, при завръщането си на работа, бил попитан какво му се е случило през изминалите дни, защото имал промяна на изражението на лицето си. Фил Уол, национален евангелизатор от Армията на спасението, беше ясен относно плодът. 'Има по-голяма страст относно Христос и за изгубените. Някои от докоснатите хора бяха сред нашите най-консервативни лидери.'

Вълната започна да докосва Северна Ирландия през юли по време на Хилсбъролската Седмица на Библията, когато Норман Робъртсън говори на повече от 800 възрастни за 'Помазанието.' Друга вълна се стече когато 12 лидера свързани с Църквата Християнско Общение, се върнаха от посещение в Църквата Еърпорт в

Торонто. Пасторът, Пол Рейд бил радикално променен и неговия тим не намирал винаги за лесно да прима 'напиването' на техния обикновено контролиран пастор.

Разсъждавайки за въздействието от своето посещение той заключава:

Усещам Бог да прави много неща в живота ми и в останалите от нас — ни най-малко разрушаването на контрола. Господ казва, 'Искам църквата Си обратно,' това удари моята гордост, но също донесе ново усещане за Неговата любов и интимност с Него като моя небесен Баща.

Ние се върнахме в събота и първата ни служба беше в неделя в 9.30, последвана от друга в 11.30. След изпяването на една песен аз паднах, заедно с няколко други човека. Всичко това започна да се случва. Хората падаха, смееха се, възкличаваха, тресяха се, плачеха, викаха, пророкуваха, без някой да беше близо до тях. Това беше суверенно движение на Святия Дух, и въпреки че е вълнуващо, понякога е сплашващо. Аз успях да се изправя за да изпитам и да участвам, но се тресях толкова много, че трябваше да бъда свален от амвона, където бях лежал за 4-ри часа на земята, докато цялото небе избликна около мен. Ние сега имаме три събрания в неделя и едно в четвъртък вечер. Ако имаме събрания всяка вечер от седмицата, подозирам, че хората пак ще идват. Имаме около 2,000 възрастни, които идват през седмицата, повечето от тях са посетители от други църкви.

Вълнуващото нещо е, че различни църкви от главните деноминации идват на борда на това, което Бог прави. И толкова е вълнуващо да се натъкнеш на Презвитериани, Ирландската Църква, Методисти и Римо-католици, където Бог се движи отново в техния живот и църкви. Аз вярвам, че чудесата в естественото са проявление на това, което се случва в духовното. Аз вярвам, че Бог отново се движи в Ирландия по това време и не мисля, че някой може да отхвърля това, че Бог отново е в движение. Събранията продължават и огънят продължава да пада, и ние вярваме, че силата на това, което се случва ще се увеличава.

Вълнуващото нещо е, че тези неща се случват даже когато хора нямат по-ранни познания за това, което става. Аз отидох на едно малко селско събрание в Country Antrim миналата събота вечер, където бях се ангажирал да говоря преди около шест месеца. След като говорих няколко минути за Божията любов, помолих хората да се изправят — всички, които искаха пряко докосване от Божията любов. Около 18 човека излязоха и се наредиха в редица, и аз започнах да се моля. Без никакви предварителни знания за тези неща, те падаха, тресяха се, възкличаваха, плачеха и Бог дойде върху тях по суверенен начин. Аз съм убеден, че това е движение на Бог.

Католическото харизматично общество в Северна Ирландия не беше единствената католическа група докосната през лятото на 1994.

Групата *Cor Lumen Christi* организира събрание за католически харизматици в Гуилдфорд в петък, 8-ми юни. 350 души присъстваха от толкова далече като Уестминстър и Портсмут. След обяснение и свидетелство те 'поканили Святия Дух да дойде върху цялото събрание. За следващите два часа и половина Бог изливал Своя Дух, докато много хора си почивали в Духа, тресали се, плачели и се смеели, докато Бог ги благославял, освежавал и изцелявал.'

В средата на цялата тази пламенност и възбуда имаше такива, които докато не бяха склонни към негативна присъда, въпреки това бяха малко скептични. Църковния настоятел на Холи Тринити Брамптън беше един такъв човек. 'Аз чух, че имало избухване на нещо лекомислено сред членовете на персонала на Холи Тринити Брамптън. Мислех си, "О, добре, това е преходен период. Ако искат да лежат под кикотене, нека да лежат." Аз някак си усетих малко външно всичко това. Мислех, че това беше мека доза на истерия и всичко ще премине.'

Въпреки това той водил събрание в St Paul's Onslow Square, където въпреки советите най-добри усилия, бил победен от смях. Той не знаел напълно какво да прави с това.

Той имал възможност да посети Еърпорт Винярд в Торонто. Той говорил на слушателите на един семинар на Седмицата на Библията Фокус '94:

Аз слушах поклонението — което беше посредствено. Видях хора пищящи, ревящи и падащи, и си помислих, 'Добре, ние сме тук — меко избухване на лекомислие. Всичко това ще свърши.'

Следващата сутрин аз седях в събранието, мислейки си за своите си работи, когато изведнъж започнах да се треса с всяка част на моето тяло и подскачах нагоре надолу. Казах, 'Боже, какво правиш?' Но той не спря — и това продължи две или три сесии.

Сега ви споменавам това действително само за да кажа, че съм дошъл от позиция на някакъв скептицизъм. Но сега съм, според думите на К. С. Луис, 'изненадан от радост.'

Защо допусна Бог това тресене? Аз мисля, че Той го направи, за да привлече вниманието към Себе Си.

Подозирам, че това е пророчество, че Бог ще ме разтrese — моя живот, моя контрол, моя установен интерес, моята решителност да управлявам живота си според това, което разбирам.

Р. Т. Кендал, служител от Уестминистер Чапъл и високо уважаван библейски учител, също се почувствал смирен от Святия Дух. Той беше откровен относно това когато разговаряше с Уолс Болтън от списание *Обновление*.

Трябва да направя публично отстъпване от позиции. Ако беше ме сложил на детектор за измама когато за първи път чух за това, и да ме попиташ дали вярвам, че това беше от Бог, аз щях да кажа не. Две седмици по-късно аз си промених ума.

Аз видях един от моите близки приятели, който не беше така изцяло отворен за това, да пада по лицето си когато се молиха за него в моето събрание.

Човека, който се мои за моя приятел трябваше да дойде да се моли за мен, което и направи. Но моя приятел каза, че ще позволи да се молят за него, без да очаква нещо да се случи. Той едва тази сутрин чу за Торонто от мен.

Той беше този, който бе проснат на пода, а не аз. Това ме впечатли.

Р. Т. впоследствие поканил Сенди Милър, заместник на Холи Тринити Брамптън. Той казва за *Обновление*:

За мен се молиха много хора. Сенди Милър беше първият, после Роджер Форстер и Кен Коста и още двама или трима от персонала на Холи Тринити Брамптън.

Нищо не се случи. Жена ми се присъедини към нас докато те се молеха за мен. След около две минути тя беше на пода. Никога не съм виждал такава сияеща усмивка на лицето ѝ.

Тя плачеше, смееше се — и по-късно ми каза, че ако това беше онова, което е 'убиване в Духа,' те може да разбере защо хората го искат.

После, вечерта, когато Сенди Милър и неговия персонал дойдоха в нашата църква, ние почти щяхме да си тръгваме за вкъщи, когато един от тях попита дали може да се моли за мен. Аз казах, 'Със сигурност, но трябва да ти кажа, че за мен са се молили много пъти.' Не исках да го оставя да се надява.

За минута умът ми се отпусна. Най-добрия начин, по който мога да опиша това е да кажа, че това е като когато бях упоен преди години когато бях в хирургията. Все пак не бях в безсъзнание. Усетих да се отпускам напред.

Имал ли е той голямо разбиране за Бог? 'Не повече от това, че го усещах през целия ден: това беше велик ден за мен.' Какво, тогава, беше значението на това преживяване? 'За мен то беше толкова смиряващо. Мисля, че Бог искаше да ме научи да бъда смирен, да изглеждам глупаво и да бъда глупак. Аз бях там на пода пред всички мои дякони и техните съпруги. Имаше само неколцина, на които това се случи тази вечер и аз бях объркан. Мисля, че това е, което Бог искаше да направи с мен.'

Когато лятото мина, очакването на мнозина беше намаляло. Хората бяха на ваканция. За някои, обаче тяхната ваканция включваше църковен лагер. Седем хиляди човека се натъпкаха в Библейската Седмица Новото Вино. Последната вечер Бари

Кисъл, член от лидерския тим на St Andrew's Chorleywood видя 'славата на Господа,' помитайки отзад напред събранието. Предната седмица същата църква организира Soul Survivor, 4-ри хиляден лагер за млади хора. По време на първата песен през първата вечер, хората започнаха да падат, да плачат, да се смеят и се нуждаеха от молитва. Когато наближи краят на седмицата, хората взеха да пускат проповедниците в началото на събранието, преди духовната пламенност да изригне.

В неделя вечерта проповедникът говори храбро на различно смеещите се, гръмогласни млади хора. (Стойки в страни на залата аз от своя страна устоявах на изкушението да сложа дясната си ръка на другарство на устата на един млад 'лъв'.) Децата бяха също доста дълбоко докоснати през седмицата на Новото Вино. Капитан Алан Прайс имаше пълна отговорност за 1,000 или повече деца.

Дейвид Гарднър, служител от Буруел Баптист, Кеймбриджшир, беше част от учителския тим и разказа за *Баптистките Времена* какво се случи когато седмицата напредна.

Първата вечерна сесия беше съсредоточена върху значението на кръста и имаше възможност за децата да се молят с молитва на посвещение към Исус като техен Господ и Приятел.

По-късно през седмицата имаше поучение за Святия Дух, и възможност да отговорят на Христос. Това беше направено много чувствително и когато децата чакаха от Господа, някои необикновени феномени започнаха да се случват. Някои деца започнаха да викат (по-късно те казаха, че не са били тъжни или изплашени, но много щастливи); Някои започнаха да се тресат, а някои да се смеят. Аз знам, че смеенето и кикотенето са заразителни, но вярвам, че имаше много, което беше от Бог.

И децата падаха на пода, почивайки си в Духа; някои от тях чува гласа на Исус и видяха картини или видения.

Позволете ми да опиша серия от картини, които едно 9 годишно момче от моята група видя докато беше отпуснато на земята всяка вечер.

Първият път то видяло много ангели и чуло глас, който му казал, че те са там за да го пазят през неговия живот. При втория случай то видяло ангели навсякъде, и една много по-голяма личност над всички тях, която била отговорна за тях. Било му казано, че тази по-голяма личност бил Исус.

При четвъртия случай, той каза, че не е чул никакви гласове и не е видял картини — той просто говорил на езици. При петия случай, той видял картина на Сатана в клетка и, докато християни марширували наоколо пеейки хваления на Господа, Сатана ставал по-малък и по-малък. Когато Сатана бил с големината на мравка, той го стъпнал, и изчезнал.

Всичко това е от много нормален 9 годишен момък, който беше също така пълен с шегички и пакости. Не мисля, че може да си го е измислил, и също не мисля, че е дошло от дявола. Общо взето, наистина забележителна седмица.

Дейв Холдън, лидер в мрежата Новите Граници, посочва едно покачване в отговор и служение в нощта на the Stoneleigh Bible Week когато американския пастор К. Дж. Махани проповядвал за кръста. Той казва: 'Ние сме предадени на комбиниране на словото и Духа. Тери Вирго проведе специфичен семинар за библейския произход на това, което случва и ние се стремяхме да помогнем на хората да разберат нещата, които се случваха около тях.' Той отбеляза, че множество хора сред 13-те хиляди или повече посетители са дали живота си на Христос.

The Stoneleigh Bible week също видя ново развитие, в което лидерите търсеха да признаят, че понякога беше подходящо за събранието да продължи, даже ако някои са възможно докоснати от Бога. Сто и петдесет млади хора им беше помогнато извън събранието, така че другите 850 да могат да чуят проповедта. В една църква от Нови Граници, те започнаха да приготвят стая, където онези, които са получили 'докосване' по време на спокойната част на събранието да могат да се оттеглят и да получат молитва.

Вярващите от Stoneleigh пееха за 'дните от небето, но имаше такива по света, които не бяха убедени. *Дневната Поща* се върна към историята за 'Торонто' след появяването на бившия топ модел Саманта Фокс на Зеления Християнски Фестивал за Изкуствата. Тя направила изповед на вяра след посещение на курса Алфа в Холи Тринити Брамптън. Този курс, който бил посещаван от много невярващи, предлагал 15 сесии за въвеждане в християнството. Вестниците отбелязаха също, че хората се трупали на опашка, за да влязат в църквата, това беше въпреки традиционно слабия месец август за ХТБ.

Писателят Джефри Леви от *Дневна Поща* бил недвусмислено стреснат от животинските звуци издавани от някои (повече за това в една от следващите глави). Той наблегнал, че 'по-големият брой от Англиканските църкви показващи интерес към феномена, и към неофициалния харизматичен стил на поклонение, създават загриженост в някои общоприети кръгове, че Църквата в Англия може да пострада от "появяването" на благословието от Торонто по същия начин както Лейбъристка партия трябваше да се бори с вътрешното влияние на комунизъм.

'Официално, Църквата в Англия казва, че това не е обезпокояващо. "Ние нямаме страхове от каквото и да е превземане," каза един чиновник надменно. "Ако случващото се не е просто следване на тълпата или масова истерия, тогава това е велик белег на обновление. Защо да се страхуваме да бъдем хванати от Светия Дух? Това би било велико."

Леви се обърнал към един психолог за да обясни за какво било всичко това. '...Д-р Дороти Рое сравнила масовото събитие с натиск. "Някой започва и други се чувстват задължени да се присъединят да не би това да означава, че Бог не им е говорил."

'Тя поставя тресенето до физическото насищане от вълнението причиняващо масово освобождение на адреналин, и издуването със смях до "общественото заразяване в ситуация където ти си решил да бъдеш щастлив за да намериш Бог." '

На следващия ден известния политически Консерватор, големия преследвач на Англиканци и Евангелисти Пол Джонсън става лиричен в *Съботната Поща* (3-ти септември 1994). Той описва 'благословието от Торонто' като 'харизматична религиозна истерия' и повечето от религиозното поведение като 'обезпокояващо, обърквашо и отблъскващо.' Съживяването, предупреждава той, може да се превърне в 'опустошителното чудовище на Франкенщайн.' Той смята, че установената църква не си върши работата и че харизматиците са изпълнили вакуума. Навярно съживленията от миналото са били дълго забравяни?

Той бил загрижен, въпреки това. Разтревожил приятели със своето доказване, че съживяването спомага искрата на независимостта в съзнанието, която довела американците да се отдалечат от британците, или Северът да воюва с Югът през робството. И не беше ли това съживяване зад забраненото движение? И не даде ли забраната опора за организираната престъпност в Щатите?

Това, от което се нуждаем, ни информира той, е религията на Св. Августин, Св. Франциск и Томас Мор, 'спокойната, разумна, красива и възвишена система на Юдео-Християнството.' Изглежда, че това, заедно с религиозното образование в училищата е, което ще спаси нацията.

Според Джонсън историята е много жестока. Мнозина ще спорят, че Методисткото съживяване спомогна да предотврати атеистичния френски стил на политически радикализъм да погълне Британия през XVIII век. Моравските квакери и методистите помогнаха на Уилбърфорс да премахне търговията с роби. Шафтсбъри преобразява фабриките и наказателната система. Свръх съживената Армия на

Спасението станаха едни от най-видните доставчици на доброволни обществени удобства в страната.

Каквито и опасения да има главната медия, онези, които са въввлечени в съживен духовен стил за няколко месеца са напълно ясни за облагите от това.

Кралската Църква в Пензанс, която е преживява феномена на плачене и смеене от края на 1993, след посещение на един старейшина на събрание на Родни Хауърд-Браун, могат да оценят дълготрайният плод от сегашното обновление. 'Виждали сме хора, които сме съветвали с години, да се променят почти за една нощ,' каза църковния лидер Рон Стрингер. 'Лявата ръка на библейско съветване беше допълнена от дясната ръка на Божията сила. Хора, които бяха пълни със страх или със себеположени ограничения са променени. Те не са такива каквито бяха преди 8 месеца.'

Това е несъмнено повече отколкото миг в духовен тиган.

4 - Сърцесъкрушени хора

Някои, които наблюдават феномена помел буквално стотици църкви, не са впечатлени.

Евангелските Времена (септември 1994), бастион на реформиран калвинистки евангелизъм, разказва някои истории от вестниците. (Толкова много критици го правят, както изглежда липсвайки им смелостта или честността да отидат на някое събрание и да видят за себе си.)

Техен писател Геоф Томас има въпрос:

Ние трябва да попитаме какво би останало в някои съвременни събрания, ако всичките протакания на пеене, размахване на ръце, призови за покаяние, полагање на ръце, падания, убивания в Духа, излъсканости и спонтанни говорения бяха спрени от Божия човек? Има ли поне едно сърце, от което тази заблуда е премахната? Но за мнозина мощната работа на Бог е в сърцето, осъждани, осветлявани, възстановявани и обучавани чрез Словото проповядвано със Святия дух изпратен от небето. Това е за което ние все още бдим и се молим. До това време от малко значение е за нас да бъде наречено... 'антисъживление'...

Нашето убеждение е, че никога не е имало време когато да е имало толкова много лични принадлежности на религиозно пробуждане с оскъдно очертаване на самото пробуждане.

Прав ли е той? Колко сериозни са онези, които са въввлечени в грях и разкаяние? Едно от главните безпокойства на Клифорд Хил, редактор на *Пророчеството Днес* беше факта, че той последователно пророкува, че съживление ще дойде само с покаяние:

Ето защо ние продължаваме да казваме чрез това служение, че Бог няма да излее Своя Свят Дух върху невяти хора, които тичат след пътищата на света. Само когато потърсим лицето на Господа в смирение, изповядаме нашите грехове и поискаме Неговата прошка за нашия дял в отговорността за състоянието на света, тогава ще има пробив...

Той продължи да анализира някои от феномените, които е наблюдавал с известна тревога и размишлява както за добрите така и за лошите доклади, които е чувал.

Как тези, които са въввлечени ще отговорят на суровия негативизъм на Томас и на въпросите на Хил? Дали харизматичното/петдесетно крило на световната църква трепетно търси веселие, или има истинска дълбочина? Нека сега да погледнем истинското преживяване на много от въввлечените църкви и изявленията на ключови

лидери, като също разсъждаваме върху духовното странстване на една църква — Съндърландския Християнски Център.

Дух на покаяние

От самото начало имаше нота на покаяние в свидетелството на много църкви и отделни личности. Queen's Road Baptist, една от първите докоснати църкви, проследи своето обновяване до личното и общо разкаяние и силното усещане на осъждението на Бог на 7-ми май на вечерното неделно събрание.

Църковния лидер Джералд Коатс отбеляза в края на лятото, че обновлението в неговата църква Пионерски Хора е било характерно повече с плач отколкото със смях. Той казал за *Дневен Телеграф*, че е наводнен от телефонни обаждания и за лично покаяние и оправяне на стари огорчения. Той също отбелязал, че хората говорят за убеждение за грях и страхът от Господа сред неговото паство.

Пишейки в октомврийското издание на списание *Алфа*, Коатс отразява:

Святата радост е свята единствено когато съответства на свят живот. Нямам предвид статично съвършенство... Бог е направил пълно снабдяване позволявайки ни да се обърнем (да се покаем), да се изповядаме, да приемем прощение и да получим целувка от Божието присъствие.

Освещението трябва да се прави със смирение, осъзнавайки, че служим на Бог, така че Неговата воля да се изпълни, а не нашата. Това също означава изповядване на нашите грехове също както и грешките ни спрямо Бог и един спрямо друг както Писанията учат. Понеже сме отделени за Бог, ние се занимаваме с извършване на обикновените задължения на живота, извървяваме 'допълнителната миля' в служение и взаимоотношения, и — по-важните — признаваме си когато сгрешим.

...Винаги когато Бог се движи чрез Своя Дух, каквито и да са изпълнените с развлечения проявления, има отразявания, придружени с остатъка от нашата активност.

За Колин Дай, главният пастор на най-голямата Британска църква, Кенсингтън Темпъл (КТ), покаянието било същността на неговата нова среща с Бог. За не го се е молила на Добрия Петък една американка, Франсис Хънтър. Той паднал, смеейки се на платформата пред очите на цялото паство и въпреки пет опита да се изправи, не успял. Той коментира, 'Ново помазание дойде върху мен и от тогава аз намерих нова свежест в духовното ми ходене, със свежо откровение за Писанието, и ново ниво на изцеление и помазание.'

Пет хилядното събрание на КТ не се потопило веднага в потока на обновлението, което по това време вече беше при вратите на различни други Лондонски църкви. Феномена свързан с 'благословието' не бил непознат за КТ, но Колин чувствал силно, че трябва да чакат. Той казва за читателите на *Градски Новини* 'Аз знаех, че ако Господ започне да се движи в КТ, ние ще оставим настрана времето.' Той искал да бъде сигурен, че цялата църква приема от Бог и затова планирал всички служби за септември. Той също засвидетелства, че Бог се справил с него. Той казал на събранието в неделя на 4-ти септември, че Бог го е довел до време на покаяние и го е накарал да се обърне към специфични въпроси в собствения му живот.

Тери Вирго от Нови Граници също потвърди важността от святост. Той каза за читателите на *Предната Линия*, 'Мнозина плачат и се разкайват за своите пътища в покаяние пред Бог, като искат да подновят своето ходене с Него и са далеч по-прилежни да живеят така, че да не нараняват Святия Дух.'

За една християнска база Norfolk това означавало признание на църковен член, че има нужда да бъде възобновен по отношение на неговото подчертано енергично шофиране, тъй като това било поради дълбок бунт в него.

Дейвид Кепбъл, служител в една църква Elim казва за списание *Посока* за вечерите на покаяние, които той наблюдавал по време на посещенията си в Еърпорт Винярд в Торонто.

Една от вечерите един от местните хора говори за изповядване на грехове. Всички хора бяха насърчени да говорят един с друг и, в честността и откровеността, които следваха, много от тях изповядваха всякакви видове грехове, такива като прелюбодеяние, хомосексуализъм и пристрастяване към порнография. Последва време на дълбоко чистене и около половината присъстващи завършиха лежейки по гръб на пода, някои за два или три часа.

Епископ Дейвид Пичес от St Andrew's Chorleywood каза за слушателите на Фокус '94, че покаянието е важно, но сърцето, което го преживява е било в любов или в съюз с Христос:

В Матей 7:19-20 Исус казва, 'Всяко дърво, което не дава добри плодове се отсича и се хвърля в огъня. И тъй от плодовете им ще ги познаете.' Не се казва 'чрез тяхното проявление,' но 'чрез плодовете им' ще ги познаете.

Йоан Кръстител се обърна към фарисеите и им каза: 'Принасяйте плодове съответни на покаяние.' Този елемент на покаяние е много важно нещо. Покаянието не винаги е само отвръщане от прелюбодеяние и убийство и някои от тези много ужасни грехове. Покаянието е да поставиш нещата в ред — връщане към правилно взаимоотношение с Бог. То е промяна на отношението и ума, и ние виждаме много от това в Свети Андрей.

Аз мисля, че когато тези освежителни движения излязат в света и видим много от светските хора да идват при Христос, ние ще видим много повече покаяние. Някои хора казват, че когато всеки започне да се покаява, тогава ще видим съживление. Аз вярвам, че когато хора започнат да се съживяват, ще видим някакво покаяние.

Ние не трябва да се стремим сериозно към очевидно странните и често забавни проявления. Нито пък трябва да се мъчим да произвеждаме плодовете. Клонката в края на краищата не гледа какви плодове ще се произведат. Клонката е предназначена да се фокусира на единство с Христос — това е където пребъждането се свързва с помазанието. Жизненоважното нещо е, че ти и аз пребъдваме.

Загубването на това взаимоотношение може да ни лиши от нашата състрадателност. Брендън Мънро, Петдесятен пастор от северен Лондон говорейки за свое преживяване през пролетта и лятото на 1994, свидетелства колко дълбоко Бог е претърсил него и отношенията му.

Но моето лично ходене с Исус беше чудесно подмладено. Това е като че ли първата ми любов се беше върнала, и страстта да познавам Исус повече и повече гори дълбоко вътре в мен. Аз пролях безброй сълзи през последните няколко месеца докато Святия Дух нежно ме водеше в покаяние. Имаше сълзи защото не бях Го търсил толкова силно в миналото; защото бях загубил първата си любов; и много сълзи на радост когато свежи вълни на Неговата любов избухваха върху моя живот. Изведнъж осъзнах своята ирония, Петдесятен служител, присъстващ на Англиканско молитвено събрание за да приеме свежо докосване от Святия Дух! Това изискваше покаяние от духовна гордост. На друго събрание с Англикански лидери, от които бях толкова горещо поканен, аз бях зашеметен от силата на хвалението и поклонението. Пеене в Духа и чудесни пророчески думи следваха благословеното поклонение. Тогава открих себе си да се покаявам за едно горделиво отношение — кой бях аз да мисля, че ние петдесятните имаме всичко това?

Тогава имаше осъзнаване на това колко често стоях далеч, критикувайки и анализирайки всяко движение на Бог, и никога не влизайки в него. Несъмнено, винаги има някои неща малко несръчни когато Бог се движи мощно; различните хора реагират по различни начини и, да, понякога малко от плътта се промъква. Но аз бях позволил на 'малките лисици' да 'ограбят лозата,' и често пропусках сърцето на това, което Бог правеше. Така че това беше друга област за покаяние. Аз се чувствах все едно че Господ беше направил голямо чистене вътре в мен, и това чувство беше добро.

Кери Джоунс, пишейки във *Възстановяване на Истината* (лялото на 1994) беше напълно ясен, че Бог желае свят живот като резултат от това прясно изливане:

Господ препочертава, че Неговото слово е за да му се покоряваме. Чрез подчинение ние откриваме, че Неговите пътища са приятни и пътеките Му мирни. Под водителството на Святия Дух да се ходи в пътищата на Господа не е трудно. Неговите заповеди не са тежки. Нека да размишляваме ден и нощ върху Словото Му и така ще намерим успех.

Поддържайте отношение на покаяние. По време на тези дни на освежаване, покаянието изплува отново като основа на християнския живот и преживяване. Грешни отношения, шаблонни размишления, наранявания и вътрешни състояния на сърцето са отстранени чрез незабавна операция от Духа.

Покаянието не е ограничено до началото на нашето ходене с Исус. То се показва отново и отново докато продължаваме да ходим с Господа. Днес, покаянието се оказва да бъде за мнозина вратата към изцелителния процес, произвеждайки качествен живот без никаква скръб.

Съндърландската история

Бог е работил с църкви и личности по много и различни начини. Историята на Съндърландския Християнски Център е може би характерна за мнозина, въпреки че аз вярвам, че тя има много единствени по рода си особености. Църквата е една църква от Асамблея на Бога, основана в Съндърланд от Бетшан Табернакъл в Нюкастъл. Църквата нараснала бързо и членовете й намерили за добре да издигнат ново здание в сърцето на голям областен град. Някои продали къщите си и вкарали парите на лихва, използвайки прихода за да снабдят парите, които биха убедили банката да им даде на заем остатъка.

Църквата, можела да побира 800 души, и била обградена от ограда висока 10 стъпки за да възпре вандалските атаки, и след няколко атаки всички прозорци сега са направени от устойчиви тухли и непроницаемо за куршум стъкло.

Църквата нараснала на 400 члена през 1994 под водителството на Кен и Луис Гот. Кен влязъл в служението на тридесетата си годишнина, след успешна ранна кариера на експерт по отпечатъци. Луис е дъщерята на Херберт Харисън, който бил за 38 години служителят на Църквата Бетшан в Нюкастъл. Той присъствал на служението на петдесетния пионер Смит Уигълзуърд когато било в своя връх.

Кен и Луис особено усещали наследството на Святия Дух в Съндърланд. Британското петдесетно движение проследява някои от своите корени до съживлението през 1907 в Съндърланд под служението на Т. Б. Барат и Александър Боди.

Нещата изглеждали добри за църквата. Кен чувствал, че има добър тим около себе си, планираното църковно здание било напреднало около октомври. През юли той получил телефонно обаждане от Уес Ричардс, пастор в Slough. Уес го попитал дали е забелязал какво се е случило в Холи Тринити Брамптън (ХТБ). Уес казал, че чувства, че Кен трябва да присъства на лидерско събрание в ХТБ на следващия ден.

Кен, със своята 39 годишна петдесетна традиция, седял и слушал докато епископ Дейвид Пичес съветвал лидерите как да се справят с това ново изливане на Духа. Редица от петдесетни отзад не били преживяли това ново 'благословение.' Те седяли и наблюдавали, малко объркани, но чувствайки, че Бог бил на това място. Един от тях казал, 'Ние трябва да отидем отпред и да смирим себе си като петдесетни и да позволим на Англиканския епископ да се моли за нас.'

Пичес се помолил 'със скромна не-петдесетна молитва' и казал, 'Святи Душе, тези хора се нуждаят от Теб, те Те желаят, ела сега и ги благослови.' Веднага 'петима от нас бяхме на пода, смеейки се проглушително. Това беше първия път когато това ми се случи — това продължи около 90 минути.'

Пичес също се молил за тях индивидуално. Те напуснали събранието променени. Кен отразява, 'Това беше като чели товара и натиска от това досадно, рутинно, като коловоз преживяване, в което бяхме беше вдигнат.'

Следващата неделя вечер стотици хора се събрали в горната стая на църквата и много били докоснати от 'свята радост' след като Кен споделил от словото. 'Имаше смеещи се хора тази вечер, които се нуждаеха да се смеят.'

Моделът от неделя вечер на 'търсеци' събрания бил установен. Тогава Херберт Харисън предложил, че Кен и Луис трябва да посетят Торонто. Кен също бил почувствал това, но бил неохотен да използва общия църковен фонд.

Херберт казал на събранието за своето убеждение, че Кен и Луис трябва да заминат и почувствал, че те споделят неговото мнение. Събранието вече давало около 3,000 лири седмично, но тази сутрин събрали второ дарение, в което били дадени още 3,500 лири, позволявайки на Кен и Луис и на младежкия лидер да отидат до Торонто и да благословят различни други хора докато са там.

През първата вечер в Торонто (6-ти август) двойката получила молитва. Те и Джон Арнот имали взаимен приятел и Джон имал желание да се срещне с тях в случай, че те нямат възможността в неделя. Преди да тръгнат за събранието той се молил за тях в коридора на църквата...Луис била победена от смях. Кен имал видение за огньовете на съживление по цяла Северна Англия.

На следващия ден на сутрешната служба Кен казал на събранието: 'Точно както Александър Боди пътувал до Уелс за да види съживлението и да го занесе обратно в Съндърланд, аз съм в Торонто за да вкуся съживлението и да се освежа и да го взема обратно с мен.'

Джон Арнот и един лидер от Винярд се молили за Кен и Луис отново и те и двамата паднали на земята. Луис свидетелствала за голямо физическо изцеление тази сутрин. Следобедът те получили значително пророчество относно прибирането на жетвата. Част от пророчеството е свързано със сън, който Луис е имала 8 години преди това. Имало проливане на много сълзи този следобед.

При тяхното завръщане в Съндърланд Кен станал да проповядва. Той и Луис се уговорили в самолета, че няма да говорят за физическите феномени, така че да избегнат всяка възможност да 'внушат' каквото и да било на църквата. 'Аз не исках подражание, исках официално посещение.'

Кен се борел да остане прав докато проповядвал през първата сутрин когато се върнал, но когато се молил за хората той видял много от същите феномени, на които бил очевидец в Канада. 'Знаех, че това може да е само Бог.'

Църквата се събирала всяка вечер през следващата седмица с повече от 150 човека присъстващи всяка вечер. Кен очаквал, че те могат да правят това за две седмици преди неговата църква да бъде 'напоена.' Те не рекламирали събранията, но скоро посетители започнали да се тълпят и достигнали до над 400 души — дори 600 на някои вечерите. Хора пътували от радиус 70 мили.

Църквата се събирала всяка вечер до края на октомври, с почивка в понеделник. През ноември те предприемат четири вечерни седмични и месечни събрания. Те нямат 'нито един голям проповедник — хората идват заради Исус.'

'Важно е, че носейки в ума си Божието благословение за нас като "освежителен център," ние държахме нашето видение за местния християнски живот,' отразява Кен. 'Ние трябваше, след нашите начални интензивни 12 седмици, да се стегнем, така че имаше място за местния християнски живот да продължи.'

Те също решили да направят ясно това, че ще има специално наблягане на изучаването на Библията в продължаващите вечерни събрания в четвъртък.

Като напредвали събранията през септември огромни тълпи присъствали на вечерните събрания следвани от специални женски събрания през деня. Един от говорителите бил Карол Карнаки, бивш наркоман и окултист. Кен съобщава: "Това беше почти като че ли Бог говореше в сърцето ми и казваше "Колко като Карол Карнаки са там във?" "Стотици?" предположих аз. "Хиляди," ми се стори да казва Бог. "Аз те освежавам, наслаждавай се на това, но то е с цел." Аз призовах хората да се съгласят с мен, че когато Бог ни упълномощава ние ще трябва да отидем в света, осъзнавайки, че Бог освежава църквата заради света. Ние ще трябва да отидем в света с любов и милост, а не просто с евангелизаторски програми, за да видим много членове.'

Кен, говори с мен през септември, рисувайки обширно с четката точно това, което Бог прави. Луис, неговата съпруга и съработник, ми разказа за живите истории как Бог докосваше личният живот на хората.

Скоро след като Кен се беше върнал от Холи Тринити Брамптън, те имаха лидерско събрание. 'Ние Ние седяхме, и един след друг различни хора излизаха на микрофона. Една дама каза, "Аз знам впечатлението, което всички вие имате за мен, че всичко е наред. Това е само външно прикритие на моята несигурност. Аз знам, че изглеждам дейна, но това скрива истината, че чувствам, че в моето християнско ходене аз никога наистина не съм се чувствала, че съм победител. Бог ми показва сърцето ми и аз изповядвам това пред вас."

'Тогава един мъж от лидерите стана. "Аз се нуждая от молитвен живот. Бог ме осъди, че аз дори не се моля. Вие ще ми простите ли?" '

Предишната неделя сутрин Бог се движи напомняйки, че не е дал Святия Си Дух така че църквата да има репутация за сила, но за да могат хората да се обичат един друг. Около 95% от хората дойдоха отпред, мнозина плачеха като молеха Господа да ги направи хора с правилни мотиви и със сърца, които да не жадуват за сила или любими преживявания.

Кен проповядвал другаде тази сутрин. Луис била учудена от следното развитие. 'Един мъж започнал да вика "Исусе, имай милост към мен." Някои започнали да вият и да плачат много силно, а някои били хванати от смях. Някои паднали — никой не ги бил докосвал.' Луис не била напълно облекчена. Тя никога не била преживявала сутрин като тази. Върнала се в къщи и се доверила на един приятел, 'не можеш да контролирам това.'

'Ти не можеш да контролираш Бог,' поправил я нейният приятел.' Позволи на Бог да бъде Бог.

Луис продължава: 'Когато Бог продължи да ни докосва, Той работеше в нашите сърца. Точно както когато златото е рафинирано, отпадъците се издигат на повърхността, така ние сме видяли вътрешна промяна в хората.'

Един мъж от Бредрен стоял отзад в църквата, предпазлив относно всичко, което ставало. Когато църквата пеела 'Колко велики са Твоите дела' той почувствал Бог да казва, 'Аз ще ти покажа колко Съм велик.' Той паднал на пода и не можел да стане. Той никога не е имал видение в своя живот, но видял с очите на ума си мъгла да покрива цялата църква и една огромна фигура наклонена на върха на църквата. Бог му казал, че Той се занимавал с гордостта на неговото сърце и с духовната гордост. Той почти се довлачил отпред, плачейки. Изповядал факта, че контролирал своята църква и дал обет да позволи на Бог да притежава църквата отново. Различни други служители дошли напред и направили подобни признания.

На едно друго събрание един доктор проповядвал за духовно зрение. Мнозина, казал той, виждат добре с окото на разбирането, но окото на сърцето има 'мързеливи' мускули. Вероятно, продължил той, Бог прави неща, които ние не разбираме напълно,

покривайки 'разбиращото око,' за да ни накара да използваме окото на сърцето и да го възстановим с пълна сила.

Един пастор посетил църквата, който вече бил признал собствената си нужда от пряно докосване от Бог, пропълзъл плачейки до амвона. Той казал на 550-те човека, 'Аз нямах такова сърце и се нуждаех от него.' Различни други пастори дошли напред и молели Бог да им даде ново сърце за Него.

Кен и Луис получили телефонно обаждане от друг църковен лидер, чиято младежка група присъствала на събрания на Съндърландския Християнски Център. Той бил много обезпокоен за младите хора за известно време поради тяхното отношение и поведение. Той самия не бил изцяло уверен какво да мисли за настоящото 'време на освежаване,' но младите хора се върнали променени — хвърляйки се в поклонението, не се спотайвали повече на задния ред. Промяната била толкова драматична, че те трябвало да имат старейшинско събрание за да обсъдят как църквата може да се отзове позитивно. Църквата започнала три извънредни събрания.

Друг пастор, петдесетен, предпазлив относно всичко, което става, присъствал на пасторско събрание по средата на седмицата. Той паднал долу и усетил Бог да му казва, че не обича църквата си, и че Бог иска искрено да ги обича и да им предаде себе си. Той отишъл в своята църква следващата неделя и докато обслужвал причастие той и различни други хора паднали под силата на Бог. Плодът от това бил, че различни взаимоотношения били подредени правилно тази сутрин.

Сюзет Хатън, личен приятел на семейство Гот, която работи с Райнхард Бонке, водеща ходатайството преди неговите походи, посетила Еърпорт Винярд и Съндърландския Християнски Център. 'В Торонто Бог се занима с моята гордост, в Съндърланд Бог разчупи сърцето ми. Сърцата на хората започнаха да се променят. Аз усещах по-силно Божието присъствие предната вечер в събранието отколкото проявленията, които обхващаха мястото. Намерих поклонението и фокуса върху Исус много силни тук.'

Едно семейство било напълно променено. Съпругът бил депресиран и обмислял самоубийство, съпругата смятала да го напусне, поради мизерията, която причинил на нея и на децата. Той бил докоснат от Бог и отслабнал физически в продължение на дни. 'Той осъзнал, че посред страха от отхвърляне от семейството, той пръв е отхвърлил тях и ги е бичувал. Бог се справил с него. Цялото семейство казва, че той е като нов човек и има нова радост в живота му. Той е известен и мнозина са го забелязали.'

Една дама, която винаги била обичана от своето семейство, но получила малко привързаност, видяла докато била на пода невисан знак. Тя попитала Бог какво означава това и усетила Той да ѝ казва, 'Това е входа на твоето сърце.'

Всички тези прозрения и истории са може би само предвкусване. Джон Уимбър в едно лидерско писмо казал, 'Хората ме питат каква мисля, че ще бъде следващата стъпка. Аз казвам, че в определен момент ние трябва да дадем призив за пълно покаяние подкрепено от дълбоко и искрено разкаяние. Променени животи и плода на истинското покаяние ще бъдат резултата.'

5 - Връзката Торонто

'Британски въздушни линии, полет номер 092 излетя от летище Торонто в четвъртък вечер точно когато Святия Дух се приземи в малка сграда на 100 ярда от края на пистата.'

Описвайки Торонто Еърпорт Винярд като 'мястото' в света на харизматичния евангелизъм, *Неделен Телеграф* от 19-ти юни 1994 казва на своите няколко милиона читатели, че съживление на евангелизъм се носи из света от църквата.

Свежият духовен огън беше запален от Южноафрикански евангелизатор, Аржентински пастор и тази малка църква. За мнозина, докоснати от Бог преди тяхното посещение, Торонто Еърпорт не беше мястото където те откриват отново силата на Духа, но мястото където се научават да преследват Бог и как да помагат на други да Го преследват.

До края на септември 90,000 са посетили събрания в църквата, и вероятно повече от 40,000 'за първи път' от САЩ, Египет, Англия, Камбоджа, Германия, Швейцария, Ейре и дузини от други страни, които долетяха за да 'хванат огъня.'

Еърпорт Винярд, по човешки, не беше благоприятно място, където би могло да се зароди обновление или съживление. Само 350 човека от разпръснатото на всички страни пет милионно население на Голямата област Торонто посещават църквата, която се събира в края на комплекс от складове и офиси. Пасторът Джон Арнот и жена му Карол били щастлива брачна двойка, но и двамата били познали разпадането на предишните им бракове.

Местните църкви били враждебни към тяхното служение, с един пастор от Онтарио използващ позива 'Как да държите Винярд вън от вашето лозе.' (Той в последствие се покаял на пасторско събрание в църквата в Торонто.)

Църквата има връзки с известното изцелително и освободително служение, което много във водещото петдесетно/харизматично движение в Британия считали за крайно. Пасторът бил също дългогодишен приятел с Бени Хин, който до своето публично отричане от някои от техните ключови доктрини в интервю за списание *Харизма*, бил високо профилен говорител и изцелителен евангелизатор свързан с движението слово на вяра. Този вид поучение беше под силно подробно разглеждане сред харизматичните и евангелски лагери, първоначално поради тяхното наблюдаване на изцеление и изобилие, но по-късно поради произведената от някои философия за 'вяра и сила,' доктрината, че Исус умря 'духовно' в ада и доктрината за 'малките богове,' която убеждава, че ако нашите думи се съобразят с Божия закон, ние можем да създадем реалност, точно като Него.

Торонто Еърпорт Винярд определено не са се влияели от доктрините на слово на вяра, но техните лидери били приятели с някои от противоположните фигури на световното харизматично движение.

Ако беше оставено на теб и мен ние нямаше непременно да изберем това място за 'освежителен център' на Божиите хора и катализатор за потенциално съживление. И на пръв поглед защо Бог би избрал Канадски град? Един пастор от Еърпорт Винярд, Марк Дюпонт мисли, че знае защо. 'Торонто, според Обединените Нации е най-разнообразно етническият град в света. Той е голям град; и ако нещо бъде родено в него, то може да бъде изпратено навън.'

В сърцевината на историята как Торонто Еърпорт стана църквата, която е запалена, както медията я кръсти 'Благословието в Торонто,' е личното духовно странстване на Джон и Карол Арнот.

След тяхната сватба през 1979 те предприемат бизнес пътуване до Индонезия през 1980. Те имат възможността да проповядват и споделят и виждат значителен отзив. Мисълта, че могат да бъдат повече отколкото делови християни и можели действително да подпомогнат пионерството, била запалена отново и през 1981 те помогнали за създаването на църква в Страдфорд, Онтарио.

През 1986 тази нова църква се присъединила към разрастващото се движение Винярд и Джон накрая станал независим пастор на една област в южната област на Онтарио. Църквата растяла и Арнот почувствали повик за ново предизвикателство.

През 1988 те основали Торонто Еърпорт Винярд и накрая се преместили там през 1992. Църквата наброявала 350 човека в края на 1993.

Църквата отразявала предпазливостта на Арнот към всеки вид 'удрящ и бягащ' модел на служение. Според думите на Арнот, когато хората се спасявали те работели за да ги 'прилепят.' Те наблюдавали на покаяние, освобождение и вътрешно изцеление и започнали да подготвят 70-членен служителски тим, който да помага на хората през често доста дългия период, в който техният предишен живот бил възстановяван.

Джон не бил изцяло щастлив: 'Понеже този вид служение е отегчителен и поглъщащ време, ти можеш да свършиш с "голям дявол" или "малък Бог." Пробив дошъл когато той посетил събрание на Бени Хин, където един глух човек прочул и различни други хора били изцелени. Той си припомнил отново, че се покланя на голям Бог, който бил повече от способен да разруши силата на Сатана в живота на хората.

Гледайки на собственото си духовно наследство Джон вярвал, че има отговори за това неравновесие. Той вярвал, че една мощна среща със Святия Дух може да донесе пробива. 'Аз знаех, че помазанието е, което ще направи хората наистина свободни. Виждаме това в служението на Кетрин Кулман и то напълно ни съсипва в стремежа ни за установяване на повече традиционни модели на служение.'

Тези, които са запознати с движението Винярд ще познаят, че идеята за 'мощна среща' ще се сблъска с техния характер на служение. Както своите колеги от Винярд, обаче, Джон бил посветен на пасторски практики, които се стремели да вземат насериозно свещеничеството на всички вярващи. Той познавал някои личности, които били 'мощни мъже,' но искал да помогне за духовно възпитание на мощни хора. Като прекарвал време с Бог той се почувствал подтикнат да прекарва време с хора, които изглеждали помазани от Бог да се движат мощно в дарбите на Духа.

Бог също казал: 'Искам твоите сутрини.' Арнот решили да променят начина, по който организирали ежедневиия си живот и за 18 месеца през 1992 и 1993 те отделяли всяка сутрин за лична молитва, поклонение и четене на словото.

Те подхранвали своя духовен огън, но Джон не бил винаги готов да приема от Бог. Той прекарвал време с Бени Хин, и през юни 1993 Родни Хауърд-Браун се молил за него. Както Джон си спомня това: '248 човека паднаха, но аз все още стоях. Моя ум за тези събития се хлъзна да анализира и контролира.'

През ноември 1993 Джон и Карол посещават конференция в Аржентина. Тази конференция била водена от водещи Аржентински християнски фигури, като Ед Силвосо, Хектор Джиминез и Омар Кабара, и била посетена главно от пастори от Северна Америка. Пасторите били насърчени да търсят лицето на Бога, не просто работата на Неговите ръце, но някои приели ново упълномощаване въпреки това.

Тук било, където Джон се срещнал с Клаудио Фрейдзън и той се молил за него. Както Арнот, Фрейдзън бил на лично духовно пътешествие. Той търсел да развие дълбока интимност с Бог, и също така приел 'предаване' на духовно помазание както от Бени Хин така и от Родни Хауърд-Браун.

Смутеният Арнот, все още сражаващ се със собствения си формализъм, бил попитан от Фрейдзън дали иска това ново упълномощаване, и ако е така 'да го вземе.' Арнот чувствал, че Господ го подтиква. 'Заради любезността ще вземеш ли това?' Той го направил и свидетелствал за значително изцеление и възстановяване като се предал на Бог.

След това той пътувал до Палм Спрингс на събрание на националния борд и съвет на църквите Винярд. Лидерът на Винярд, Джон Уимбър, споделил своята вяра, че

Бог му е подсказвал многократно, че това било време на нови начала, и че Бог иска да раздвижи църквата.

В тази атмосфера на духовно очакване, Джон се срещнал също с Хепи Леман, друг лидер от Винярд, който му разказал за мощното обновление и освежаване, което Ренди Кларк, пастор на Свети Луис Винярд преживял след посещение на събрание на Хауърд-Браун. Джон се свързал с него и го помолил да дойде и да говори на четиридневни серийни събрания за църквите в южен Онтарио. Събранията, които започнали на 20-ти януари в Еърпорт Винярд, удивили Арнот, въпреки неговата пламенна вяра и надежда, че Бог ще се движи в съживителна сила. 'Вместо да послужи на различни хора нормално, изглеждало като че ли цялата църква била докосната.'

Арнот допуснал суров страх, че ако Кларк си замине, благословието ще се установи на нормални равнища. Той се наложил над него да остане за още една седмица и по-късно долетяла жената на Кларк от Свети Луис за допълнителна седмица. Кларк посещавал църквата с прекъсвания по различно време до средата на март и отново през август.

Джон, който копнеел за време когато църквата ще се събира всеки ден, чел за служението на Били Сънди и за съживлението на Азуза Стрийт през 1906 — което спомогнало да се зароди световното петдесетно движение — и ето сега това се случвало.

Видението на Джон и Карол Арнот било подсилено от различни пророчества. Пасторът на Еърпорт, Марк Дюпонт предугаждал огромно благословение в южната област на Онтарио. Един напълно непознат дошъл в църковните офиси и пророкувал на Джон.

Когато тази книга отиде на печат църквата продължаваше да се събира всяка вечер. През летните месеци броят се увеличил. В средата на октомври конференцията *Улови Огъня* изглежда привлякла повече от 2,000 човека. Повече от 3,000 църковни лидери я посетили. Скромно било пресметнато, че 2, 500 човека препосветили своя живот на Христос, и че най-малко 300 човека приели Христос за първи път.

Въздействието започнало да бучи из целия свят. През пролетта, Норман Мос от Queen's Road Baptist Church, Уимбълдън, Алан Престън от църквата на Христос Царят, Брайтън, Ели Мъмфорд от Винярд в Югоизточен Лондон и епископ Дейвид Пичес от Свети Андрей в Chorleywood посетили Торонто. И четиримата са въртели около помагането да насърчат глад и да прехвърлят времето на освежаване в Обединеното Кралство. В средата на юни главната преса написала истории.

И така какво се случваше на хората, които падаха на пода след молитва? Беше ли това само емоционално, но в основата си плитко харизматично благослови ме?

Аз пътувах до Торонто в началото на август за да видя за себе си. Моя първоначален отговор на новините от въздействието на Родни Хауърд-Браун и смехът сред последователите на Клаудио Фрейдзън беше дълбоко подозрение. Аз от своя страна бях враждебен към идеята за всяка харизматична прищявка, която съдейства за 'преследване на безкрайна възбуда,' но не помага за произвеждане на по-голяма любов към Исус и истинска християнска зрялост.

Хора в ОК бяха докоснати още през ноември/декември 1993 чрез контакт с Родни Хауърд-Браун и различни аржентинци. Когато стана ясно, че Църквата Винярд и мрежата Нови граници са били докоснати, аз бях заинтригуван. Както Джон Уимбър така и Тери Вирго, уважаваните лидери на тази групи, имаха репутация на хора със сериозна вяра. Евангелски учени, като Джон Уайт и Уени Грудън, Чарлз Крафт и Джак Диър бяха привлечени към движението Винярд поради умерените им възгледи. Уимбър беше антитезата на бурното американско петдесетничество. Тери Вирго, проповядвайки в Шефилд през 1990 на 1,000 хиляда харизматични лидери, призовавал за

'завръщане към апостолската доктрина' (Деян.2:42), вместо тази 'вятърничава доктрина,' която блъска харизматичния кораб.

Преди да замина за Торонто аз разговарях с Марк Дюпонт, един от пасторския тим на Еърпорт Винярд, и открих, че той усетил Бог да му говори десет дни преди това, че ще има среща в Лондон с един журналист, и че това ще бъде една важна среща. След това той сподели с мен едно пророческо слово. Той изглежда усещаше различни аспекти за начина на моето публично служение, въпреки че силно ме обезсърчи с разговора ни преди да се молим заедно, относно това, че неговото усещане за това, което Бог може би желае да ми каже нямаше да бъде оцветено с нещата, които аз казах.

Аз бях както насърчен така и разтревожен за нещата, които той каза, тъй като беше предсказана промяна. Както винаги аз заех 'чакаща и наблюдаваща' позиция по отношение на неговото пророчество.

Също така в дните преди пътуването до Торонто аз посетих две големи събрания. На едното бях свидетел на плачене, смях и много проснати на лицата си пред Бога хора. Следващата вечер беше като кораб, който се движеше с високо вдигнати емоции. Събранието беше знаменателно прекъснато от един 'ревящ лъв.' Бивайки само посетител аз не можех да направя кой знае какво. Моята първа реакция обаче беше да отида и да дам някой доста сбит съвет на този човек. Жизнената проповед беше прекъсната!

Пристигнах в Торонто и отседнах в The White Knight Motel, само на 100 ярда от църквата. Той беше обикновен, но подходящ.

Следващата сутрин аз бродех из църквата и започнах да се ориентирам. Персоналът беше любезен, свободен, небрежно облечен и нерелигиозен. Истории за Божието движение в техния личен живот преобладаваха в техния разговор, но те също така разказваха за лично освободени от тях пророчества и други забавни моменти през изминалите 6 месеца.

Прекосявайки главната зала за събрания за да стигна до бюфета аз усетих определено чувство, че съм на специално място. Залата е квадратна, украсена с вкус в отпускащо зелено и имаше около 500 удобни подплатени стола. Грамадни вентилатори на тавана промъкваха в залата хладина докато хората се лееха вътре за събранията. Аз съм изпитвал това 'усещане' преди, понякога на места където духовната искра беше на всички, там където имаше велико благословение през годините.

В 19 часа залата беше пълна. Аз бях нервно възбуден когато събранието започна. Имаше голяма група от Кентъки. Те периодично скимтяха и един от тях крещеше 'Голям Бог!' всеки път когато фразата беше казвана от платформата.

Докато службата напредваше, някои трепереха, тресяха се или се друсеха. Времето на службата беше удължено, и както много други преди мен, аз стоях 'облегнат на задната стена' и наблюдавах. Някои стояха с вършеещи ръце, други маршируваха на място, други лежаха тресейки се. Когато пастор Джон Арнот вървеше наоколо молейки се за хората, думата 'чирак' дойде в моя ум. Аз бях меко казано ужасен. Аз бях раздвоен относно всичко, на което бях свидетел; защо щях да искам да бъда чирак на пастора?

Следващия ден присъствах на пасторското събрание, където Джон Арнот говори открито и честно за своето духовно странстване. Гай Чеврю, местен пастор и историк по неотдавнашни събития, говори от анализа на Джонатан Едуардс за феномена на съживлението.

Тази вечер на събранието аз седнах близо до растителността. Имах второстепенна вътрешна борба. По време на поклонението и свидетелствата аз си записвах различни насърчителни неща, които Бог ми беше напомнил. Гледайки към другата страна на залата, забелязах едно момиче, което изцяло изглеждала, че казва 'с

нежно сърце.' Фразата 'представи си какво може да направи едно поколение с нежно сърце' дойде в моя ум. Аз се носех в безпристрастно бленуване и различни възможни точки на проповед идваха до моя ум.

Но аз бях предпазлив към това състояние. Познавах това добре от предишни преживявания. То често ми се случва по време на събрания и е обикновено встъпление за мен да споделя някакъв вид пророчество или вдъхновено разбиране. Това обаче не беше подходящо за това място, не бях ли аз тук за да наблюдавам и вероятно да получа докосване от Бог?

Аз събрах смелост да поискам молитва и преустанових моето объркване от гледката на някои от конвулсиращите вярващи. Една жена, която свидетелства, спомена, че нейният съпруг-пастор никога не е паднал. Той звучеше като мой тип човек. Аз отидох при него да се моли за мен. Стоях там в някакво вълнение, умът ми в пълно внимание. Нищо не се случи.

Обратно в моята хотелска стая тази нощ аз казах на Господа, че Той вероятно ще ме издебне, когато клоня към замръзване чакаш на молитвената редица.

Като напредваше седмицата за мен се бяха молили няколко пъти и два пъти паднах на земята. Не бях 'поразен' както някои, но усетих моето равновесие да си отива и реших да спра да се съпротивлявам. Не бях бутан от никого в нито един от случаите.

Срещнах се с Марк Дюпонт отново на обяд и стоях от страни на офиса на църквата докато той се молеше за мен. Аз усетих, че нещо се случи, но почувствах незначително разколебание като вървах обратно към хотелската ми стая. През целия следобед аз чувствах вълни на топлина и усетих подбуда да опиша различни ключови области към интереса, който често задържах в собствените си вътрешни духовни беседи. Мислех, че те бяха просто мои собствени интереси, но започнах да откривам, че някои от тях, за които бях разсъждавал, и други бяха проповядвали и писали за тях. Може би Святия Дух ме беше подбуждал повече отколкото мислех.

После интервюирах Джон Арнот и той ме взе под своето крило за останалата част от седмицата, насърчавайки ме да го следвам в събранията и да разбера сложното естество на срещата с Бог, която мнозина имаха. Аз станах негов 'чирак' за пет дни, хващайки хората когато падат и се молих за някои. За мен също се бяха молили и приех специално насърчение от думите, с които се бяха молили за мен.

Аз бях все още малко омаян, но въпреки това работех рамо до рамо с хората от Кентъки, чието поведение толкова ме беше разтревожило през първата вечер. Те бяха напълно нормални — макар и малко необикновени в своето духовно преживяване.

Но най-дълбокия момент от седмицата за мен все още предстоеше да дойде. Ние се молихме за един английски пастор, Кен Гот, в събота вечер. Аз помолих Бог да го използва да занесе 'огъня на Бог отвъд Северна Англия.' Кен е пасторът на 400 членният Съндърландски Християнски Център. Той веднага видя видение на избухнали пожари отвъд северната местност и изкрещя с колкото му глас държи, 'Аз мога да го видя! Аз мога да го видя!' Отново съм напоен. Това никога не беше се случвало преди когато съм се молил за някого!

Следващия ден когато Джон и Карол се молиха за него отново, Кен изпадна в състояние на транс и започна да тупа наоколо. Джон го попита какво става и Кен каза, че се е опитал да мине през преграда. Тази преграда символизираше безполезните традиции и очаквания. Като седнах и размишлявах къде се приспособява всичко това в моята теологична решетка, аз започнах да се чудя какво ще направи Кен когато види зад преградата. Думата 'жетва' и умствено изображение на нива със златно жито, бали от което носехме с Кен, дойде до мен. Аз споделих това с него. Точно тогава жена му Луис започна да плаче.

Преди осем години Луис и майка ѝ имали същия сън скоро преди нейния син да се роди. Сънят се отнасял за трагични обстоятелства при раждането. Всичко това трагично се случило и детето било загубено. Луис също така сънувала, че напуска болницата, явно отново бременна, и стояла пред поле с пшеница. Зад своя съпруг тя можела да види някой, който обяснява какво означава това, но не можела да го чуе или да го види точно.

През годините тя имало много пророчества, но нито едно не споменавало поле с пшеница. През месеците преди Торонто тя получила слово за съществуващата възможност 'да роди.'

Тази сутрин, молейки се в църквата, тя усетила своя страх от болници и смърт да си отива, като била докосната от Бог с разбиране какво ще бъде като танцува из небето. Остатъка от емоционалната болка от загубата на нейното дете започнала да се разтваря. С това в ума ѝ се нареди последното парче от нейния сън, което причини водопад от сълзи.

Джон Арнот се обърна към мен. 'Ти си шокиран, нали?' Наистина бях. Едно нещо е да споделиш 'картина.' Друго нещо е да откриеш, че тази картина е част от удивителна последователност на събития.

Аз напуснах Торонто Еърпорт Винярд различен от както когато пристигнах. Не бях прекарал часове 'на килима.' Но различни неща се бяха случили за да раздрусат собственото ми съмнение за това дали мога истински да чувам от Бог. Думите на Марк Дюпонт, изговорени към мен преди няколко седмици, относно чуването от Бог по много естествен начин щяха да се окажат истина.

Аз също така съм се затварял раздирайки се вътрешно различни пъти, особено когато сме се молили за хора от други нации.

Интелектуално аз бях отворен за идеята, че ние може би сме на границата на обновление и съживление. Емоционално, и в този ъгъл на ума където здрав скептицизъм и цинично съмнение са неспокойни близки другари, аз все още се съмнявах. Посещението ми до Торонто започна да променя това. Отношението на слуга, липсата на превъзнасяне, разнообразието на служение, превъзнасянето на Христос в поклонение, страстта за Исус и дълбокото проповядване за кръста, ме обезоръжиха.

Аз бях един от хилядите. Гай Чеврю, местен пастор и авторът на *Улови Огъня* (вътрешната история за това, което се бе случило в Еърпорт Винярд), се изправя в църквата на 1-ви февруари таяйки в себе си подозрението, че това, което се случвало било 'много люспесто.' Той дойде и за всеки случай описа себе си като 'твърде отчаян за да бъде критичен.' Той намерил положението в местната си църква по-малко от честно. Жена му била 'опиянена' за 48 часа след първото събрание. Втория път когато присъствали Гай започнал да плаче докато лежал на пода. 'Аз чувствах как нечувствителността, негодуванието и горчивината в моя живот започнаха да се вдигат, и приех мощно поръчение за служение на Христос.'

Тази нова цел била жизненоважна за Гай. Описвайки външния феномен като 'камбани и свирки' той коментира, че ако беше само това, а не беше придружено с ново чувство за цел и поръчение, 'Тогава аз имам въпрос.'

За някои има малко или никакви външни феномени; за други мощни чудеса.

Марк Дюпонт, член на пасторския тим в църквата Еърпорт, имал тиха промяна. 'Аз не съм падал в Духа. Не съм се тресял, плакал или смял неконтролируемо. Нищо публично не ми се е случвало. Но от друга страна от средата на януари, когато прекарах време насаме с Бог и усетих Той да ми говори за Своята любов към мен, надеждата Му за мен, приятелството Му към мен, аз знам, че моят молитвен живот стана по-последователен отколкото в миналото.'

През моето време във Винярд аз чух различни хора да свидетелстват за изцеления. Най живата обаче е тази на Сара. Следващото описание е взето от църковните новини.

През октомври 1991 Сара Лилеман, тогава на 13 години, разбрала, че това, което родителите ѝ смятали, че просто е грип, всъщност е нещо много по-сериозно. Нейното зрение по рождение много слабо, по нагатак се изродило; паметта ѝ и познавателната ѝ способност се влошили. В болниците Peel Memorial и Sick Children, Сара била подложена на обширна проверка, но никакви медицински причини за нейните симптоми не били открити. Вкарана в болницата по това време, тя останала там до март 1992. Сара се върнала в къщи действително в същото състояние както когато била влязла в болницата.

Докато минавало времето, Сара претърпяла загуба на мускулния си контрол, а също така и загуба на познавателната си способност. През октомври 1993 Сара вече била вегетарианка, неспособна да ходи, яде, гълта или дори да вижда. През януари 1994 тя била преместена в Bloogview, болница за пациенти под постоянно наблюдение, защото се нуждаела от малък елеватор с помощта, на който била поставяна да ляга.

На 27 февруари 1994, приятелката на Сара, Рахел Алалоуф, отива на вечерната служба в Еърпорт Винярд, където Ренди Кларк говорил. След неговото послание, Рахел получила молитва. Докато била на пода почивайки си в Господа, тя имала видение, че се намира на една маса в небето с нейните двама дявовци и с Исус. Когато видението се променило в картина на кръст, Рахел чула Исус да я моли да отиде до болницата на следващия ден и да се моли за Сара точно както Той ѝ обяснил. На следващия ден в болницата Рахел и нейния баща, Саймън Алалоуф, избутали Сара на тихо място и започнали да се молят. Сара, неспособна да се движи, била в нейната болнична количка, която изглеждала като 'бутаща носилка.' Сара не можела да вижда или да разбира какво ѝ се казвало, но тя познала гласовете на своите приятели. Когато те се молили в следващите два часа и половина, Сара започнала да плаче, после се потресла. Зрението ѝ започнало да се връща и краката ѝ започнали да се движат. Тя бавно започнала да сяда самостоятелно, и нейното предишно неконтролируемо отпускане спряло. Радостта на Господа започнала да я изпълва и тя продължила да казва "Аз ставам по-силна и по-силна!" Рахел била толкова убедена, че Исус ще изцели Сара, че ѝ донесла чанта с мариновани картофи да яде. През следващите няколко дни Сара започнала да ходи и да яде самостоятелно даже и картофите! Нейното зрение продължило да се подобрява. Вестта за възстановяването на Сара бързо се разнесло из болницата. Няколко дни по-късно, една жена от регистрацията се приближила към Саймън и Рахел и казала, 'Силата на Исус е реална, нали?' Тя била вярваща и, както Саймън казва, била развълнувана, че Господ бил дошъл и посетил със Своята изцелителна сила. Тогава тя ги помолила да се молят за нейния невярващ съпруг, алкохолик.

На 22 април 1994, Сара се върнала в къщи от болницата Bloogview. Тя не очаквала някога да напусне хроничната болница. Сара имала възможност да присъства на вечерната служба Еърпорт Винярд с Рахел. Тази вечер, Рахел получила допълнително слово от Господа: Ако Сара излезе пред църквата и свидетелства за това, което се случило, Господ ще продължи да изцелява очите ѝ. Това била трудна стъпка за Сара, поради нейния страх от хора, но тя го направила защото се уповала на Бога.

Цялото ѝ семейство претърпяло радикална промяна и всички се сближили повече от когато и да било един с друг и с Бог. Майката на Сара довела един приятел на събранията на Винярд. Нейният приятел влязъл като невярващ, но напуснал като последовател на Христос. Невярващата съпруга на Саймън дошла на събранията на Еърпорт Винярд и сега тя е предала живота си на Господа. Саймън разказал на един стар приятел за чудото в живота на Сара. Този приятел след това дошъл на събранията и предал сърцето си на Исус. Саймън приключва своето свидетелство: 'Ние просто искаме да дадем цялата хвала и слава на Господ Исус. Ние Го обичаме с целите си сърца и нищо, абсолютно нищо, не е преди Него. Той е Алфата и Омегата. Хвалете Йешуа!'

За други, освежаването идва по средата на пустинно време.

Брендън Мърро, Лондонски петдесятен пастор, вече имал вземания давания с Бог преди да пристигне. 'Аз бях гладен и жаден за Господа. След точно 10 години във фул-тайм служение аз бях в сухо и безплодно място, отчаян за Бог да ме обнови и

съживи. Достигнах предела на силите си.' Той посетил Холи Тринити Брамптън, коментирайки, че е иронично за един петдесятен пастор 'посещавайки Англиканска църква да получи молитва са свежо докосване от Святия Дух.'

Неговото преживяване в Торонто било значително.

Първата личност, която се моли за мен носеше блестяща емблема, която гласеше 'Пътуващ Служителски Тим.' Аз я видях да идва и се чудех дали мога бързо да я избегна и да стоя на място където Джон Арно и Ренди Кларк щяха да ме намерят. Исках те да се молят за мен. Почти можех да видя ръката на Бог да пише надпис на стената на моето сърце — 'Гордостта Трябва да Умре.' Моята вяра в този, който се моли ли е или в Този, който отговаря на молитвата?

И така тази дама се моли за мен и аз започнах да се люшкам. Аз хванах коленете си, напрягайки мускулите на краката си. Чаках Бог да ме удари с бейзболна бухалка. Аз почти Го предизвиках да ме удари от злоба към самия себе си. Твърдостта на моето сърце ме шокира. Колко малко знаех за моя небесен Татко. Дамата ме посъветва. 'Защо се съпротивляваш?' попита тя. Не знам. Тя едва ме докосна, но аз бях убеден, че ме бутна. 'Не ме бутай,' казах аз. Тя продължи да се моли, този път стоейки доста назад. Аз спрях да се съпротивлявам, спрях да държа коленете си и да напрягам мускулите на краката си, и нежно се спуснах на пода. Лежах там чувствайки се уязвим, но въпреки това невредим, киснейки се в любовта на Татко.

Като напредваше седмицата, аз бях слаган повече 'време на пода.' В един от случите аз лежах отпред с около 20 други фул-тайм служители отвъд океана и се смеех. Страните ми ме боляха. Чувствах се глупаво. Чудех се какво би си помислила моята местна църква за мен, ако можеха да ме видят. Кой му пука! Моето религиозно достойнство просто се беше стопило в пещта на Божията любов. Като дете, аз просто се наслаждавах на любовта и радостта на моя татко, моя Спасител, моя Господ и Бог.

Докато лежах там аз осъзнах, че преживяването само по себе си, преживяването на падане и смеене, всъщност не е толкова важно. Но Бог използва тези необикновени преживявания за да хване вниманието ми, да предизвика и промени отношението ми. Сърцето ми беше разширено. Бог е по-голям отколкото мислех, по-могъщ отколкото предполагах.

Някои са били благословени въпреки техните лични предпочитания. Хризматичния държавен старейшина Майкъл Харпър посетил църквата в началото на август. Пишейки във *Вестника на Английската Църква* (9-ти септември 1994) той допуска шаблонен скептицизъм относно 'Благословието в Торонто.' Той посетил църквата по време на 24-часов престой в Торонто.

'Поради умората, жегата, проточването и непривлекателната музика, аз не бях в най-доброто настроение когато събранието започна.' Не познаващ най-новите песни на Винярд, безучастен в музиката, отблъснат от дължината на проповедта, на него му било трудно да повярва, че това било новата 'Азуза Стрийт.'

'Но от момента, в който прекрочих вратата аз знаех — Бог беше там, и останалото нямаше истинско значение... Това, което беше ясно за мен от първата минута беше, че нещо извънредно беше се случило, и че това не се дължеше на човешки фактори, но на божественото присъствие и сила... Превъзнасянето напълно отсъстваше.'

Той забелязва посвещението на хората, които служат в църквата. Всяка вечер членове на служителски тимове и хвалебствени групи от църкви от целия южен Онтарио се събират да работят един до друг с членовете от персонала на Еърпорт.

'Нямаше парадиране, нито изявления относно това колко велика беше тяхната църква и служение. Напълно забележима беше степента на самозаличаване, което е още един сигурен признак за истинската работа на Святия Дух. Никой не беше прославен с изключение на Бог и Неговата милост.'

Той не бил твърде щастлив от смеенето, този нощен шумен лъв, и падането, но не можел нищо да направи, само усетил, че това 'в основата си е добро.'

Докосването, което мнозина преживявали в църквата имало дълбок ефект в Sojourn Church в Каролтон, Тексас.

Пастор Тери Муур видял свежа вълна на живот да помита паството му след групово посещение в Торонто. Един човек, който страдал от много голяма болка в бедрото лежал на пода една вечер в неговата църква. Той усетил една жена да се моли за него. Тя му казала, че имала видение на скелет, и че Бог е преустроил неговите кости. 'Аз станах от пода и неподвижността и болката си бяха отишли. Можех да кажа, че моя гръб и бедрената ми област бяха изравнени. Колко чудесен подарък ми даде Той!'

Дейв Кийлър бил дълбоко докоснат в Торонто. Той плакал като усетил утешаване от Бог чрез пророчески думи, и се смял и се трясал в други събрания. Отразявайки цялото преживяване, той казва, 'Физическите прояви на присъствието на Святия Дух са временни преживявания. Най-скъпоценната част от цялото това преживяване е ново приближаване до Господа, това е, което става. За първи път от 37-те години откакто съм вярващ, аз бях способен да вляза в беседване с Господа. Чувството да бъда обичан и да бъда в любовно взаимоотношение с Господа е изумително.'

За Ан Хекенлайн имало божествено плевене, което трябвало да бъде извършено по време на нейното посещение в Торонто.

'В един момент аз чух този любящ, все още тих глас на Господа да казва, "Аз съм твоя Татко, сега искам да простреш Моята любов към твоя земен баща." Аз плаках много и през това време бях освободена от много болки... След като всичко това започна Господ направи чудесно възстановяване на моето взаимоотношение с моя татко, то беше по-добро от когато и да било преди.'

Анджела Уеър имала подобно преживяване: 'Той излива, след това плеви. По време на службите, Господ ме докосна със Своята радост и смях и ми говори чрез видения. Това е, което аз наричам дъжда. Дъжда изглежда изкарва 'плевелите,' които са настанени в моето сърце на повърхността. Господ... ги изскубна когато аз реших да се предам.'

Диан Лафвинг била докосната от Бог в Sojourn. Събранието буквално бягало отпред за да получи от Бог. 'Когато бях повалена по гръб започнах да се смея... с ангелите, които можех да видя с моя дух. Те се смееха на това колко сериозно-мъртви бяхме относно нашето ходене с Бог. Те празнуваха около нас, че ние най-накрая сме свободни от нашите горди задръжки. Те се забавляваха на това колко немощни бяха демоните, които се опитваха да ни държат назад, в сравнение с Божията сила... Тъй като Бог е мой Помощник, аз никога отново не ще чупя ръце пред хитрините на врагът... От тогава, мирът в моето сърце за семейството ми и Неговото намерение за нас никога не ме е напуснал. Дори когато очите ми виждаха нещо неприятно или неблагоприятно, моят дух беше изцелен от страх от бъдещето.'

Събранията, в които тези животопроменящи преживявания се случваха следваха подобен модел. Събранието, повечето, от които пристигаха час преди службата, е водено в поклонение за може би един час. В музиката преобладават песните на Граам Кендрик, Кевин Прош, Дейвид Руис и Браян Дорксен. В 'проповядването в песен,' което предшества действителната проповед, събранието е водено отново и отново към кръста. 'Ние не молим за богатства, но гледаме към кръста,' свидетелства Прош в 'Покажи Своята Сила.' 'Удивителна Любов, О, каква жертва' е викът на Кендрик.

В четвъртък 4-ти август, лидерът на хвалението представи два химна, 'Коронясан с Много Корони' и 'Свят, Свят, Свят, Господ Бог Всемогъщи.' В паузите между стиховете събранието викаше и аплодираше положително неговото лирично

издигане на Бога. Трудно е да се предаде просто колко ликуващи бяха хората тази вечер, но аз никога преди не съм чувал аплодиране по време на химните.

След хвалението лидерът на събранието поканил хора докоснати от Бог в предишните вечери да свидетелстват. Трудно може да се стои спокойно дори при тази част от службата. Един Камбоджански пастор свидетелства как бил един от само трима човека, които са се спасили след клането на повече от 600 души в неговото село. Този човек, който прекарал години в затвора помогнал за създаването на 10 църкви в последните години.

Един баща заплака като разказа за изцелението на астмата на сина му и дислексията на дъщеря му. И след това те получили още молитва когато другите с подобни болести, нужди или призвания били поканени да получат молитва.

Следва проповедта. Една вечер в началото на август, Джон Арнот говорил за партито, което Божиите веселящи се хора ще имат в Неговото присъствие. Той припомнил на събранието за цената, която Христос е платил, така че ние да можем да познаем свободата от грях и бунт. Хората заплакали докато той говорел за Христовата жертва.

В края на всяка служба тези, които не са християни, или които са отстъпили, са поканвани да приемат Христос. След молитвата те са отвеждани от страни на залата и са им давани пакети за новоповярвали и подробности за качеството на Новия Живот. После остатъка от събранието е поканван да получи молитва. Столовете са събирани на куп и служителският тим броди около събранието, молейки се за хората, докато хвалението свири.

За да поддържа отговорност в служение църквата не насърчава 'политическо' молене. Служителския тим е издърпан от църквите Винярд в областта, или от доверени лидери от други църкви, и могат да бъдат познати по техните червени или жълти емблеми. Това помогнало да се спрат чудаците по време на служението, а също така помага на лидерите, които са дошли от различни части на света да се отпуснат. Дори да искат да се молят за хора те първоначално не са насърчавани докато нямат време да разберат какво се случва и сами да го получат.

В 22.00 часа кафенето отваря и хората започват бавно да напускат. Мнозина обаче остават в църквата за да получат служение и молитва до сред полунощ. Някои посещават кафенето и след това се връщат в главната зала за служба.

Британците често могат да бъдат видяни общувайки в кафенето. Не трябва да имаш слово на знание за да различиш кои са те. Жените имат малко грим и имат по-скоро модни прически отколкото накъдрени. Мъжете са по-дребни отколкото канадците и американците.

В средата на тази пламенна духовна активност Еърпорт Винярд се опитва да поддържа нещо от своята установена самоличност като местна църква. Юлски брой през 1994 на църковните новини отразява: 'Ние се опитваме да вземем нашите редовни дейности обратно; а именно Близост [Британският еквивалент ще бъде домашна група], Възстановителни групи и Лидерско обучение... Обучението на служителския тим "за работата" ще се извърши с извънредни допълнителни групови сесии. Ние също имаме много нови хора, които да изграждаме в нашето църковно семейство... Ние определено увеличихме усилията си, но сме дълбоко благодарни на Господа, че ни почита със Своето присъствие по такива чудесни начини.'

Понякога църковното мото, 'Ходи в Божията любов, и след това я давай' е било проверявано. Младежкия пастор Бриан Уест говорил на неделното събрание на 31-ви юли, и уловил раздражението в себе си. Той признал, че след първите три месеца бил уморен и поискал някои вечери събранието да 'отиде в своите хотелски стаи: Святия Дух е и там.' Той променил своето отношение когато усетил Бог да му говори, 'Би ли

желал да спра това поради твоето отношение?' Той насърчил събранието да избягва горчивина, критицизъм или осъждане. Проблемът с горчивината, отразява той смеейки се, често се свързва с проблемите при намиране на място за паркиране. Той открива чувството на някои, които са 'загубили църквите си,' но твърдят, че харесват новата.

Неспокойствието, което характеризира живота и предишните обстоятелства на мнозина от паството означава, че Бриан е честен, но въпреки това положителното отношение е образец.

Може би Бог е способен да използва всички тях защо превъзнасянето е проклятие. Те допускат, че освежителните събрания са ударили структурата на 12-те домашни събрания. Въпреки позитивните реакции от младите хора, 11 до 14 годишните не мислят, че това, което се случва е 'разхлаждащо.' С толкова много посетители, местните сега имат табелки с имена в неделя сутрин за да поддържат някакво местно разпознаване.

Излиза, че по много начини на действие Еърпорт Винярд е църква като твоята и моята. Не е перфектна, но Бог я използва.

Ще се движат ли те в съживление като виждат много непроменени хора водени при Христос и областта Торонто разтърсена от силата на Бог? Джон Арнот несъмнено копнее за това, но е задържан от много енергично натискане в краткия срок, защото усеща Бог да му казва, че Той желае да покаже на хората Си Своята любов за дълго време. Джон казва за списанието на църквата Sojourn, 'Ние трябва отново да се влюбим в Исус, защото влюбените хора ще свършат работата. Забелязвали ли сте някога, че влюбените хора не се уморяват?...нашето ходене с Бог е изцяло свързано с романтика, приемане на Божията любов и после изливане на другите.'

Член на пасторския тим, Марк Дюпонт, повтаря Джон: 'Когато ние започнем да се изпълваме с тази перфектна любов, тогава страха от отхвърляне, страха от неуспех и страха от присмиване ще започнат да изгубват своя контрол върху нас и ние ще бъдем по-свободни да евангелизираме, по-свободни да говорим на нашите съседи, по-свободни да се молим за жената на улицата, която има рак, по-свободни да говорим на някой в офиса, който знаем, че не е християнин, но Бог ни казва да му говорим. Аз вярвам, че това ще доведе до голямо, голямо съживление в западните страни... Това е време на възстановяване в тялото на Христос, подобно на времето на служението на Йоан Кръстител предшествашо идването на Месията.

'Църкви, които изберат да се отзоват сега ще опитат първите плодове посредством хора спасени и изцелени.'

Може би това ще е така.

6 - Родни Хауърд-Браун

Както някой сглоби пъзела на съживлението от 1993/94, ключовото парче в центъра на картината е Родни Хауърд-Браун, евангелизатор роден в Южна Африка.

Неговите събрания са познати с тяхната 'свята радост,' и името му се среща в някои дискусии на 'подпалвача' на Торонто Еърпорт Винярд, Ренди Кларк, Аржентинския пионер Клаудио Фрейдзън, и Британски пастори, като Бриан Джоунс (Заветни Служения) и Тери Вирго (Нови Граници).

Родни е роден на 12-юни 1961 в Порт Елизабет, Южна Африка, от набожни петдесатни родители. Той е бил свидетел отрано на чудеса в живота на майка си и баща си и взема частична нота от тяхното посвещение да се молят. Той предава своя живот

на Христос ма 5 годишна възраст и има формиращо преживяване със Святия Дух когато е на 8 години.

През юли 1979 той търсил Бога за свежо преживяване за себе си. 'Аз виках към Бог в истинско отчаяние... Бях гладен. Той ми каза, че трябва да огладнея и да ожаднея. В началото аз Му казах "Защо просто не ми го дадеш? Аз съм Ти служил през целия си живот. Бил съм добро момче. Не съм правил това, не съм правил онова, както другите. Боже, аз го заслужавам."

'Той каза, "Аз нямам предпочитания към хора. Ела по същия начин както всеки един идва. Ела във вяра и ожаднея и го пожелаей. Тогава ще ти го дам." '

Родни постоянно и 'изведнъж огънат на Бог падна върху мен. Неговата сила гореше в тялото ми и остана така за цели три дни. Аз мислех, че ще умра.'

Скоро след 'запалването' Родни помолил Бог, 'Моля Те, вдигни го от мен, така че да мога да го издържа.' Той чувства нещо от огненото усещане през следващите две седмици.

Родни се присъединил към християнска музикална група през 1980, но бил дипломатически мълчалив за своите огнени петдесетни вярвания. Една вечер в Методистката църква един член от групата помолил за молитва за изцеление. Родни усетил сила да излиза от него и момичето паднало на пода. Останалите от тима влезли и той се молил за тях. Всички паднали.

По време на последвалото събрание той усетил подтик от Бог да 'призова всички онези, които искат благословение. Аз отидох до първия човек и казах, "В името на И..." Дори нямах време да кажа "сус" когато силата на Бог го тръшна на пода.'

Този модел се повторил и няколко човека проговорили на езици или били неспособни да се движат. Обезпокоен Хауърд-Браун се обърнал към местния пастор: 'Това не беше от мен! Това не беше от мен!'

'Помазанието' останало силно за още две седмици и после спаднало. Родило се желание за плътна сила за служение.

Като се разгърнали годините Родни се оженил за Адоника и имат три деца. Той подпомогнал пионерска църква и се свързал за две години с Рей Мак Коли в Йоханесбург, църква Рема; огромна църква от Слово на вяра свързана с работата на Кенет Хегин.

Родни обаче почувствал призив за Америка. Той придвижил своето семейство в Орландо, Флорида, през 1987 и, действително без пари, започнал бавно да изгражда пътуващо проповедническо служение. Той изкарал две спокойни години, и тогава през 1989 имал още едно забележително преживяване подобно на това в Методистката църква преди 10 години. Той описва какво се случва в *Божие* Докосване:

Това започна да се случва през април 1989. Аз трябваше да направя някои приспособявания в моето служение. Не бях молил Бог тези неща да започнат да се случват. Просто казах, 'Господи, толкова съм гладен да видя Твоята проявена сила да докосва живота на хората. Моля Те, движи се. Прави каквото искаш да правиш.'

Ние бяхме на серийни събрания в Олбани, Ню Йорк. Това беше времето когато започнахме да имаме по две събрания всеки ден. И жена ми и аз бяхме гладни Бог да се движи. Ние имахме такова желание да видим славата на Господа изявена.

Спомням си събранието в четвъртък сутринта. Докато проповядвах, славата на Господа дойде в сградата. Аз го усетих просто като че ли някой сложи тежко одеало върху мен и присъствието на Господа изпълни домът.

Една жена стоеше някъде около последните три реда и я забелязах да премигва и да оглежда тавана. Аз спрях това, което правех и казах, 'Госпожо, какво не е наред?' Тя ми каза нищо не е наред.

После каза, че докато седяла там, видяла гъсто замъгляване или мъгла, като облак, да идва на долу и изпълнил залата. Светлините и таванът изчезнали. Това й

напомнило за израстването ѝ в крайбрежен град, където в ранните часове на утрото мъглата била толкова гъста, че можеш да виждаш само на няколко фута пред себе си.

Аз не видях този облак, но го усетих. В това време, аз извиках двама човека от озвучаването и те и двамата дойдоха вървейки между редовете. Когато бяха направили две или три крачки от техния път между редовете, те паднаха под силата на Бог. Никой не ги докосна. По-късно те ме информираха, че като вървели между редовете, те вървели в гъсто замъгляване или мъгла и паднали под силата без дори да са полагали ръце върху тях.

Докато проповядвах, силата на Бог започна да пада. Много хора започнаха да падат от седалките си. Изглеждаше като че ли някой ги беше застрелял и на някои места цели редове от време на време падаха. Те се смееха и викаха и се търкаляха навсякъде и изглеждаха като пияни.

Аз се опитвах да проповядвам над гласовете на хората, но нямаше никаква полза. Славата на Господа падна по такъв чудесен начин. Някои бяха изцелени на местата си. Господ после ми каза, 'Аз ще се движа всеки път, ако ти Ми позволиш да го правя.'

Хауърд-Браун вижда чудесата в своите събрания да нарастват. Докато служил в една Испанска църква в Чикаго той говорел на други езици. Той не знаел и дума на испански, но някой дотичал при него и казал, 'Ти говориш перфектно испански!' Той поканвал хората да 'дойдат в Рая.'

Неопитния евангелизатор все още се спускал към относително малко служение. Той се хванал с кореспондентски курс с петдесатно ориентираното училище по Библейска теология в Сан Джацинто, Калифорния и заслужил докторат за служение.

Той действал на основа ден за ден, работейки по принципа, че ходи и проповядва, където вярвал, че пасторът и църковното лидерство са гладни за съживление. Той давал собственото си преживяване и приемал дарения от любов.

Чакайки да излезе на една телевизионна програма, той казал на персонала, че ще отиде да служи на първото място, където някой го покани. За негов ужас някой от Джуно, в Аляска го поканил. Леденият град с около 30,000 жители бил с непривлекателен вид, но тонусът бил придаден през първата вечер когато една дама станала от своята инвалидна количка след като 18 години била саката от артрит. Родни не се молил специално за нея да бъде изцелена. Тя се отпуснала 'под силата' и се разтресла и раздрусала.

'Какво искаш да направиш?' попитал той.

'Да стана,' отговорила тя. Той се помолил, и тя свидетелствала за огън преминал през нея. Тя станала и ходела. 'Събранието се объркало.' Това било беседата на града.

На събранията имало представители от 36 църкви, с 3,000 човека — 10% от населението — присъствало по едно време през последвалите седмици. Дамата била обществена гледка по местните улици, където хората идвали буквално до нея и възклицавали за нейното изцеление.

Веригата от събития, които щели да доведат до важната пролет на 1993 започнали.

Псевдонимният пастор го изпратил във Фарго, Северна Дакота. Той служил там в един затвор и приел покана за служение в църквата на затворнически свещеник. Хауърд-Браун излетял за тази църква след поход в Южна Африка, където видял 3,800 присъстващи през последната вечер. Това не било благоприятна сполука: 'Нямаше никакъв отзив, никакво алилуя, никакво амин. Те бяха петдесатни, но бяха загубили Петдесатница преди години.'

Всред тълпата имало един пастор. Той подал на Родни своята визитка и го поканил в църквата си. За голяма изненада на пастора Родни казал, че той ще бъде с него след три дни. Тази мисия била по-добра и била издигната палатка, за да се справи с тълпите. Пасторът го изпратил при своя брат в една църква близо до Палм Бийч.

Родни се върнал във Флорида, място със смесени спомени за него. Преди няколко години той ходел плачейки през Дисни Уърлд: 'Хиляди идват за да видят една мишка. Господи, кога ще дойдат за да видят Теб?'

Похода бил отличен и била издигната палатка с 1,000 пейки. Един човек с няколко счупени ребра, история на епилепсия след нападение, повредена ръка и др. бил изцелен след падане под силата. Хауърд-Браун бил изненадан когато току-що изцеленият човек размахвал ръцете си и се удрял в ребрата в учудване от изцелението, което се случило.

Новини от тези събрания достигнали до Карл Страдър от Църквата Дома на Дърводелеца, църква от Асамблея на Бога в Лейкленд, Флорида. Учудения Родни го слушал да говори за тях по телевизията и за своя собствен глад за съживление.

Това бил типът на Родни за пастор и скоро той се ангажирал с поход в 1,900-членната църква. Църковната сграда можела да побере 10,000 човека, но те били преминали през разцепление. И така Карл Страдър бил отчаян Бог да се движи и дал на Хауърд-Браун свободна власт. Страдър използвал своето обществено влияние да пусне Хауърд-Браун по християнската телевизия и да предава събранията по огромната местна радиостанция.

Събранията започнали с 1,500 души, но през четвъртата седмица тълпи от повече от 8,000 изпълнили сградата. Родни бил болен, но продължил да служи. 'Аз съм чакал с години за това движение на Бог и сега физически се чувствах сякаш бях умрял. Казах на Бог, "Господи, аз знам, че съм нищо, но ако Ти можеш да ме използваш, аз ще бъда щастлив." '

За Родни това , което се случвало го чувствал като съживление — християни се връщали към своята първа любов и средно число от 1,000 човека на седмица предавали своя живот на Христос. Те накрая кръстили 2,260 човека, и по някога не могли да приключат събранията до 2 часа сутринта. Имало представители от повече от 500 църкви през осемте седмици на събранията в Църквата Дома на Земеделеца през 1993. Радиопредаването за централна Флорида спомогнало да привлече 100,000 различни човека на събранията.

Родни си спомнил своите сълзи в Дисни Уърлд, плачейки отново една нощ. 'Те идват за да получат докосване от Теб, Господи, а не да видят една мишка.'

Карл Страдър с 800 нови членове в своята църква бил щастлив човек. Той казал за списание *Харизма*, 'Това беше като нещо от историческите книги. Хора долитаха от Африка, Велика Британия и Аржентина, за да го видят...никога не съм виждал нещо подобно.'

Събранията били характерни с щедри дози на 'свята радост.' Джойси Страдър, съпругата на Карл, разказала за читателите на *Днешните Служители* за въздействието от смеха на един човек:

Още един човек разказа за собствената си промяна, както и за промяната в своята шефка: 'През последните 7 години аз работех от 23.00 часа до 7.00 часа в едно обменно бюро. Заплатата не беше голяма, работата беше скучна, напрегната, разочароваща — понякога явно опасна. Моето отношение беше 100% лошо.

'Моята шефка и аз бяхме доста еднакви. Тя живееше за да нанесе съд на някого, който има късмета да ѝ възрази неправилно. Продавачите на дебели рипсени платове за тапициране се бояха да идват в нашето ченч бюро, което те наричаха "приспособеното от ада ченч бюро."

'Но един продавач на дебели рипсени платове за тапициране упорства да покани шефката на съживлението в нашата църква. Тя отказа отначало, но дойде следващата вечер.

'Няколко вечери по-късно тя и още двама дойдоха късно в ченч бюрото, смеейки се истерично. Те идваха направо от църквата. Те поканиха един чиновник да отиде на

следващото събрание през следващата вечер, но той им каза, "Аз не съм в това." Обаче, два дни по-късно той отишъл и дал сърцето си на Исус.

'Аз наблюдавах Бог да взема една студеносърдечна алкохоличка и да я помазва със Своя Дух. Сега е благословение да се работи с нея,' казва той.

Въздействието от служението не било ограничено до крайния срок. Много лидери видяли продължително обновление в техните църкви след посещение на негови съживителни събрания.

Каризма, говорейки за Християнския Център за Поучение и Поклонение в Бостън (ХЦПП), коментира: 'всички онези, които преживяват този нов гръм на силата на Святия Дух в ХЦПП, включително лидерите Пол и Мона Джуниън, казват, че първоначално са били скептични за спонтанния, необуздан смях, който прекъсвал техните хвалебствени служби през есента на 1993.'

Мона Джуниън се борила да се примири с феномена на смях на едно събрание на Родни Хауърд-Браун в Джорджия, където нейният пастор, Бил Лайгън, отишъл напред за молитва. 'Бил е възплъщението на достойнството, човек напълно в контрол.' Когато евангелизатора се молил за него, Лайгън 'паднал на платформата,' като че ли победен. Съмненията на Мона Джуниън започнали да избледняват.

Списание *Каризма* коментира: 'Проявлението на свят смях, поддържано от Джуниън, е много повече от емоционален изблик или харизматичен каприз. То е било придружено от прошка, емоционално изцеление, желание за свидетелстване, и изцеление на взаимоотношения.'

Благословието също кръстосва и през главните деноминации.

Хаг Уилямс от Христос Царят, Англиканска църква в Лейкленд, Флорида, разказва на своите енорияши:

Под служението на Южноафриканския евангелизатор Родни Хауърд-Браун, Бог промени моя живот, моето семейство, моето служение, и моята енория.

Докато бях на моето трето съживително събрание аз бях единствения излязъл за молитва когато брат Родни се движеше из събранието. Аз паднах на земята и влязох в силен смях за 20 минути. Това завърши с освобождение от някои наранени чувства, мека угнетеност, и две години на неспокойствие, които ме накараха да търся нова църква. В друг случай Бог изчисти моето сърце от упоритата нечистота. Резултата е най-очевиден в моя възобновен брак. Дори децата ми забелязаха разликата. Аз не съм същият от тогава.

Съживлението удари енорията Палм Санди и е нараснало в сила от тогава. Дюзини дойдоха при Исус или бяха възобновени в своето общение с Него. Посещаемостта нарасна с 40% от миналата година (112% на деня на Петдесетница). Бюджета е в затъмнение за първи път от две години, но ние събрахме рекордни дарения за служения извън църквата. Едно църковно събрание, закрито с молитва завърши с Ковчежника и Джуниър Уордън на пода на църквата, защото те не можеха да се изправят. (Аз заключих вратата, повиках съпругите им, и им казах, че техните съпрузи са долу в църквата пияни...пияни в Святия Дух).

Едно нещо е сигурно. Аз не заслужавах нищо от това. Но това е, което е 'благодатта' — незаслужената, не по заслуги благосклонност на Бог. Бог беше, който първи започна да се движи. Всичко, което аз направих беше да кажа, 'Да, Боже, аз съм гладен. Движи се в мен.'

Родни бил явно объркан в един случай, когато хората се смеели дори когато той говорел за ада. Той отразява, че стотици дошли напред за да бъдат спасени, въпреки това. Той бил поканен да говори в Университета Орал Робъртс и Рема Байбъл Колидж в Тулса и бил свидетел на удивителни сцени когато повече от 4,000 души чакали в редица в един случай за да получат молитва.

Той си спечелил много приятели. Джулия Дан, пишейки в *Каризма* коментира, 'Неговата привлекателност е очевидна. Тя лежи в неговата абсолютна липса на ловък евангелизъм. Неговия необикновен стил и истинско желание да развихри духовно

съживление в Америка улавя вниманието на харизматици, които са нетърпеливи да видят чудеса и знамения.'

Влиятелния харизматичен издател Стивън Стренг съветва внимателно в една графа в *Каризма* за да не би смехът да поеме, но казва: 'През миналата година аз отидоха да се запозная с Родни лично. Аз вярвам, че той е смирен, поучаем и искрен. Той изглежда решен да даде славата на Бог. Аз увещавам Родни Хауърд-Браун и другите, които виждат подобни проявления да бъдат внимателни, да изпитват духовете и да се подчиняват на благочестивия съвет за да държат това ново съживление в баланс. От друга страна, ние трябва да знаем, че значителни промени се случват в живота на хората когато радостта на Господа ги докосва.'

Родни се молил за един пастор от Винярд на име Ренди Кларк на едно събрание в Тулса. Кларк в последствие водил серии от събрания в Еърпорт Винярд в Торонто. Въздействието разтърсило света. През пролетта и началото на лятото на 1994 Родни също така се молил за влиятелните Британски църковни лидери Браян Джоунс и Тери Вирго. 'Времената на освежаване' в Британия започват да набират скорост в резултат от въздействието на тези мъже и влиянието на Торонто Еърпорт Винярд.

Помазанието

Всеки разбиращ служението на Родни Хауърд-Браун ще трябва да погледне неговата теология за 'помазанието.' Едно близко разглеждане на неговата книга *Божие Доковане* разкрива неговата перспектива.

Помазанието не е някакво мистично нещо някъде там. Помазанието е присъствието и силата на Бог изявени. Ние можем да кажем, че помазанието е изявеното присъствие на Бог.

Има голяма разлика между всеприсъствието на Бог и изявеното присъствие на Бог. Господ е всеприсъстващ, но Той не изявява или проявява Своята сила навсякъде. Когато Божията сила се изявява, нещо се случва. Ние четем в Лука 5:17, че силата на Господа присъстваше за да изцелява. Когато Бог се движи в някои ставащи неща, нещо се случва. Помазанието е осезаемо. То може да бъде усетено. Точно както електричеството е осезаемо, така и помазанието е осезаемо.

Това не означава, че Браун възприема Божието 'присъствие' като безлична сила. Той пише 'Святия Дух...[е] личност.' Той е издал една брошура описвайки изрично личността на Святия Дух.

Другаде той използва познатият образ на вятъра за да опише как това 'изявено присъствие' или 'помазание' е схванато. 'Ти не можеш да видиш вятъра, но можеш да видиш резултатите когато той духа.'

Исус, се казва в Деян.10:38, беше помазан със Святия Дух и със сила. Бог беше с Него и изцеление и освобождение Го следваха. 'Всеки вярващ е помазан когато е новороден. Бог идва и прави Свой дом вътре в нас.'

Родни вярва обаче, че тези, които са призвани в петкратното служение от Ефесяни 4 — пастор, учител, евангелизатор, апостол и пророк — и които са отделени за тези задачи, ще имат 'по-голямо проявление на 9-те дарби на Духа, и по-голямо помазание отколкото миряните.'

Той използва аналогията на извор и река за по-нататъшно обяснение как помазанието на Святия Дух е направено осезаемо.

В Йоан 4:14 Исус каза, 'Който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожаднее до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот.' Искам да забележиш, че се казва извор. Писанието казва, 'С веселие ще начерпете вода от изворите на спасението.' (Исаия 12:3). Можем да наречем това първо помазание, помазание на 'извор.'

'А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото Светият Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил' (Йоан 7:37-39).

В това писание, ние не виждаме просто извор, но нещо, което е по-голямо от извор. Виждаме река. С други думи, Ти можеш да имаш помазание на 'извор' когато се новородиш, и можеш да имаш помазание на 'река' когато си кръстен в Светия Дух.

Исус каза на учениците да чакат в Ерусалим за идването на Светия Дух. Той каза в Деяния 1:8, 'Но ще приемете сила, когато дойде върху вас Светият Дух, и ще бъдете свидетели.'

Растеж в осезаемото присъствие на Бог или помазанието в нашия живот произтича от нашето взаимоотношение с Него. 'Молитвата трябва да бъде отнесена на първо място до приятелство с Господа и до прекарване на време за да бъдем изпълнени в Неговото присъствие и тогава от преливане от Неговото докосване, ние ще служим на нуждите на раненото човечество.'

Родни призовава хората да въвлекат себе си в живота на Исус:

Аз вярвам, че друг начин да увеличаваме помазанието е да прекарваме много време четейки Евангелията и следвайки отблизо служението на Исус. Исус каза, Синът 'не може да върши от само Себе Си нищо, освен това, което вижда да върши Неговия Баща' (Йоан 5:19). Аз вярвам, че ние ще правим единствено това, което виждаме Исус да прави.

Учениците следваха Исус и виждаха чудесата и знаменията, които Той правеше. Той им каза, 'Този, който вярва в Мене, делата, които върша Аз, и той ще ги върши; защото Аз отивам при Татко' (Йоан 14:12).

Той изпрати Светия Дух за да ги упълномощи, за да отидат и да вършат Неговите дела. По-късно, когато Петър и Йоан бяха изправени пред главните свещеници и старейшините и им заповядаха да не проповядват или поучават в името на Исус, те казаха, 'Ние не можем да не говорим това, което сме видели и чули' (Деяния 4:20).

Причината, поради която мнозина не получават повече сила от Бог е защото 'техният мисловен живот е далеч от Него.' Тези, които желаят да растат в 'помазанието' трябва да бъдат гладни за Бог да се движи и да имат твърд характер.

Ти трябва да желаш Светия Дух. Трябва да ожаднееш за Него. Трябва да желаш помазанието повече от всичко друго в живота. Трябва да го желаш повече отколкото желаш самия живот. Ти трябва да имаш сериозни намерения с Бог, стани сериозен с Бог. Това не е бърза разходка между редовете да ти бъде положена ръка на главата. Ти трябва да го желаш, желей го силно от дъното на твоето сърце и от дълбочината на твоето същество. Викай към Бог, 'Прави каквото искаш да правиш, но моля Те, нека да бъда част от това. Извърши работа в моето сърце!' Бог може да извърши работа в твоето сърце.

Всеки иска служение, но никой не иска да плати цената, за да стане съдът, който Бог иска. Когато станем достатъчно гладни, за да направим каквото Той изисква, Бог ще ни изпълни с прясно масло.

Ако ние ще бъдем помазани, едно нещо, което трябва да направим е покаяние. Покаяние. Едно нещо, което едно дете на Бог трябва да може да прави повече от всичко друго е покаяние.

Това не е еднократно преживяване всъщност. 'Аз съм убеден в сърцето си, че това е постоянен процес за всяко дете на Бог. Ние трябва ежедневно да бъдем изпълвани със Светия Дух. Ние трябва ежедневно да пускаме Духът на Бога да идва върху нас. Ние трябва ежедневно да вкусваме от добрите неща на Господа.'

Понеже Родни вярва, че помазанието е осезаемото присъствие на Бог, той също така вярва, че присъствието може да бъде ограничено и че когато някои молят Бог да работи в тяхна полза, тяхното влагане в искане на помазанието причинява то да тече в тях.

Говорейки за жената с кръвотечението (Марк 5:28-29) той коментира:

В тълпа като тази, Исус трябва да се е сблъскал или докоснал до множеството. Обаче нещо се случи когато тази жена докосна края на Неговата дреха. Божествена сила или енергия, наречена 'дунамис' на гръцки, изтече от Исус в нейното тяло и тя беше изцелена.

Има много други споменавания на хора докосващи Исус, които са изцелени. В книгата Деяния, когато сенките на апостолите минаваха върху болните, те биваха изцелявани.

Исус плюеше върху хора. Той също духна върху тях и каза 'Приемете Святия Дух' (Йоан 20:22). Всичко това е точка на контакт, в която някой може да освободи своята вяра.

Има много примери за това в Библията от помазването с масло в Яков 5:14, до помазаните носни кърпички и престилки в Деяния 19:11, 12.

Той вярва следователно, че помазанието 'може да се предава.' Той е предпазлив да полага ръце на някого прибързано. 'Това не е просто символично — има действително прехвърляне на помазанието.'

Той цитира 1 Тимотей 4:14: "'Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде, съгласно с пророчеството, чрез ръкополагането от презвитерите.'" Когато вземеш ръцете си, чрез Духът на Бог, и ги поставиш на главата на някого, живота на Бог вътре в теб потича от теб в него.'

Родни за това е внимателен кой за кого се моли на неговите събрания. Като пътуващ евангелизатор и справящ се с огромни тълпи, организирането на 'служителски тим' изглежда по-силно.

На неговите събрания в Дома на Дърводелеца проникнал един магьосник, който се молил за хора, така че той сега поддържа тесни предпазни мерки и обикновено само той се моли за хора.

Той е наясно обаче, че съживлението няма да експлодира от служението на един мощен човек. 'Няма да има никакви велики мъже в идващото съживление. Няма да има никакви велики жени в идващото съживление. Ще има обикновени мъже и обикновени жени с велик Бог. Те ще се изправят и ще разкажат историята за кръста.'

С това в ума той често призовава всички пастори в събранието и се моли Господ да им предаде прясно помазание. *Каризма* докладва за резултатите от съживлението.

Дейл Стол, неизвестен пастор, казва, че е имал мощна среща с Господа по време на неотдавнашни серийни съживителни служби. Съживлението излетяло на следващо събиране през февруари с местни пастори, предимно от консервативни деноминации. Службите били водени от един пастор от Винярд, Том Мак Милан от Форт Уайн, който бил на събрания с Хауърд-Браун. 'Това беше една изумителна среща,' казва Стол. 'Почти веднага имаше 25 пастора на пода.'

Загадката на Хауърд-Браун

Някои от тези, които са враждебно настроени към текущото обновяване се хващат за корените на Родни в движението Слово на вяра, особено времето му като пастор в църква Рема на Рей Мак-Коли в Йоханесбург.

Движението Слово на вяра в никакъв случай не е сцепителна група, но в неговия лагер двата най-големи профила учители са Кенет Хегин и Кенет Копланд. Тяхното учителско наблягане получава значителна критика от петдесятно/харизматичното движение. Професор Чарлз Фарах пише за предполагаемото естество на част от това, което е било поучавано по отношение на изцеление и изобилие (*Из Върхът на Храмът*). Дан Мак-Конъл търсил да докаже сходства между тяхното поучение и стилът на групите Християнска Наука (*Друго Евангелие*). Ханк Ханеграаф, пишейки в най-

продаваната книга *Християнство в Криза* разглежда тяхната теология за християните като 'малки богове' и вярата, че Исус умря 'духовно' в ада и буквално стана греховен.

Няма място тук да бъдат разопаковани доводите. Задоволявам се с това да кажа, че мнозина чувстват, че някои от поученията на слово на вяра отиват отвъд границите на общоприетото. Аз несъмнено го чувствам по същия начин.

Аргумента следователно е следният: Хауърд-Браун е от лагера на вярата; те са неортодоксални; това 'време на освежаване' следователно е измама.

Това не е толкова просто, обаче, поради няколко причини. Първата е поради основната независимост на мнение на Родни. Той дава кратко изповядване в своите книги за различни спорни харизматични доктрини или спорни области:

За грубото пастируване: 'Бог не дава на служителите правото да си присвояват Неговата власт или да бруталничат над овцете.'

За фанатичните езици: 'Някой хора мислят, че Той каза, "Ще приемете езици." Колко добри са езиците без силата? Ние имаме много бърборещи вярващи с много малко сила.'

За крайното духовно воюване: Родни описва някои теологии за духовното воюване като забавления, 'Скъпи, аз избухвам срещу дявола.' 'Великите души на победителите никога не се отдават на такива навици.' Той съветва да вършим делата на Исус и предупреждава за 'доктрини произлизащи от нововъведения.'

За пророкуването: Родни твърди, че това трябва да бъде 'потвърждение,' а не 'информация.' Той предупреждава, че постоянното 'неточно пророкуване' причинява разочаровани хора да пропуснат истинското пророческо слово.

За отговорността: Родни предупреждава за лидери, които 'нямат взаимоотношения с никого' и са обградени от хора постоянно казващи 'да.' Той предупреждава, че щом работят с кредити кризисните писма стават неизбежни.

Друг признак за неговото независимо мнение е неговия признателен дълг към съживителя от 19-ти век Чарлз Фини, който като Родни става известен в края на 20та си годишнина, и също така вижда сцени на голяма емоция в советите събрания. Той също е почитател на петдесатния изцелителен евангелизатор и 'мъж на велика вяра,' Смит Уигълзуърд.

Родни не се страхува да държи собствените си независими мнения и нито иска, нито може лесно да бъде измамен.

Той няма да бъде въввлечен в критика на Хегин и Копланд. 'Те са честни хора. Не можеш да напуснеш тяхното присъствие без да знаеш, че си бил с някой, който обича Исус с цялото си сърце. Мога ли да се изправа и да кажа, че не приемам тези мъже, че те не са от Бог? Не, ни най-малко. Аз ги познавам. Наблюдавал съм живота им.'

Това е умерено с определеното изявление, 'Желая ли да популяризирам, гледайки към този лагер? Не, ни най-малко. Аз не съм част от лагер.'

Онези, които имат желание да претърсят от край до край книгите на Родни ще открият близки до Словото на вяра коментари. 'Аз вярвам в просперитета,' твърди той... Винаги когато словото на Бог е изговорено с вяра от устата на някой вярващ Божията изцелителна сила се активизира... Павловият трън в плътта не беше болест.'

Но има също така енергични критики на прекаляването на служението на вяра и признаци за по-умерена петдесатна ортодоксалност. 'Това съживление на последните дни няма да дойде чрез отделна група или деноминация. По-скоро, то ще дойде чрез измита в кръвта църква...'

Споменаването на кръвта на Христос е поучение даващо мнението сред някои учители на Слово на Вяра, че кръвта на Христос не е изкупила нашите грехове.

Някои учители на вяра вярват също, че нашите думи могат да бъдат творчески и че това е поради 'закони,' които Бог трябва да почете. Родни е напълно ясен, че властта

е изцяло на Бога. 'Тогава Господ ми каза, "Ти си просто съд, чрез който Аз тека. Ти не можеш да заслужиш това помазание; то е давано както Аз желая. Ако ти дам ключ и ти можеш да го вземаш по всяко време, ти ще започнеш да си мислиш, че всичко е от теб, а не от Мен. Понеже знаеш, че Аз съм Този, който върши това, ти ще Ми даваш цялата слава.'"

Споменавайки за жената, която станала от инвалидната количка в Джуно, Родни коментира своето схващане на изцелението: 'Ако Бог иска да слезе и да изцелява, нека слезе и изцелява. Това е работа на Бог.'

Тази позиция, в общи линии подобна на позицията Винярд, е в някои области далеч от войнстващият 'изисквай своето изцеление' характер на някои учители на вяра.

В своята брошура *Идващото Съживление* той също е откровен в своето предупреждение за крайното поучение на вяра:

'Аз съм в Словото! Направили своите изповеди днес? Една изповед на ден ще държи дявола далеч!'

Ти се опитваш да говориш с хора. Може би задаваш прост въпрос: 'Как я караш днес?'

'Аз съм благословен. Слава на Бога, алилуя, аз съм праведността на Бог в Христос Исус. Алилуя. Аз не мога да се проваля, и няма да се предам. Алилуя, аз съм главата, а не опашката!'

'Братко, как си?'

'Благословен съм, братко. Слава на Бога.'

Но когато погледнеш през прозореца, колата му е взета на буксир!

Ако дойде човек с патерици и го попиташ, 'Как си?' той ще каже, 'Аз съм изцелен и цялостен. Алилуя, нямам проблем.'

В някои случаи, ти никога не можеш да се свържеш с някои хора!

Тогава идват крайностите. Всеки трябва да има часовник марка X и да кара кола XYZ, или няма помазанието. И всеки трябва да се съгласява с теб. 'Ще се съгласиш ли с мен, братко? Моля те, съгласи се с мен.'

'Бил съм в някои църкви в Щатите, където говорителят се изправя и казва, 'Днес искам да говоря за 20 начина да станеш проспериращ и да имаш нова кола.'

Мисля си, 'Боже, имай милост! Ние сме с всичкия този боклук. Кой го е грижа каква кола караш ти? Бог не Му пука каква кола караш.'

Цялостната му позиция може би би била най-добре разбрана в неговото разбиране за единството.

Ще бъда честен с вас. Има служители, с които аз лично не съм съгласен. Но ще ви кажа, че знам без сянка на съмнение, че ръката на Господа е върху техния живот. Радвам се, че много животи са били докоснати от силата на Бог чрез техните служения. Трябва да бъдеш духовно затворен за да не видиш, че Бог ги използва, дори ако не си съгласен сто на сто с техните поучения или начина, по който те гледат на нещата. Ако можем да приемем несъгласията, ние можем всички заедно да изкачим планината.

Няма просто обяснение за загадъчността на Хауърд-Браун. Задоволявам се с това да кажа, че прекаленото му отмахване като крайното слово на вяра не е достатъчно да даде ясна представа за неговото мислене представено по-горе.

7 - Божият пръст

Когато дойдат обновяване и съживление, каквито изглежда се появиха през 1994, как може християнинът да отсъди кое е от Бог и кое е повърхностно? Джонатан Едуардс, водач на съживлението през XVIII век, имал мъдрост за онези, които търсят отпечатаци от пръстите на Бог.

Джонатан Едуардс бил значителна фигура в съживлението, което помело Нова Англия между 1740 и 1742. Един преобразен служител, чиито книги са публикувани от консервативното издателство Знаме на Истината, Едуардс бил неемоционален ентузиаст. Неговите съчинения започнали да се разглеждат като класически. Книгата му *Разграничаване на Маркс от Работата на Духът на Бог* (Знаме на Истината) е пълна с мъдрост за онези, които търсят да разберат сегашната вълна на освежаване и обновяване.

Джонатан Едуардс установява своите основни правила веднага като насърчава читателите си да избягват 'предоверяване' и да 'изпитват духовете' (1 Йоан 4:1), така както да избягват да бъдат измамвани от фалшиви пророци. Той е наясно, че ние трябва да 'вземем Писанията за наш пътеводител.'

После той поглежда обикновените възражения за съживление, предлага положителен плод и насърчава внимателно водачество от църковните лидери на деня.

Нека първо да погледнем отговора му на възраженията за съживление.

Необикновеното и извънредното

'Каквото и да е използвала църквата, това не е правило, чрез което ние да 'съдим,' предупреждава Едуардс. В правилата на Писанието той забелязва: 'Ние не би трябвало да ограничаваме Бог където Той не ограничава Себе Си.' Нищо, че умовете на хората са може би много повлияни и раздвижени до силни емоции на страх, печал, желание, любов и радост, но тази промяна може да дойде и спокойно, той съветва читателите си да не падат в капана на онези, които се присмиват на новото и необикновеното естество на Петдесетница (Деяния 2:13; 26:24).

Да не очакваме ли Петдесетен вид явления, предполага той, по време на това 'последно и велико изливане на Божия Дух, което ще бъде в последните времена на света?'

Възражения за физически въздействия

Той отбелязва, че някои са връхлетени от 'сълзи, треперене, стенания, силни викове, телесни агонии, или отслабване на телесната сила.' Едуардс доказва, че това не е убедително доказателство, че Бог работи, но напълно е възможно това да е поради 'въздействието на Божия Дух.' Той доказва, че Писанието нито 'изрично или заобиколно изключва такива въздействия върху тялото, нито пък разумът ги изключва.'

Той изглежда предлага, че ако умът е щампосан с 'нищетата на ада' или други аспекти на величието и страховитостта на Бог, не е чудно, че човек ще трепери. Той се позовава на времена на война или опасност като източника на голяма емоция и не е изненадан, че осъденият грешник ще усети силно същото.

На тези, които спорят, че няма Новозаветен прецедент, той отговаря: 'Никой не предполага, че има някаква нужда от изрично Писание за всички несъществени неща, второстепенна проява на вътрешната подбуда на ума.' Какво да кажем, пита той, за падането и треперенето на тъмничния началник във Филипи когато беше засъден? Не извикаха ли учениците от страх по време на бурята (Матей 14:26)?

Едуардс е малко нетърпелив с онези, които възражават на тези основания. Той ги описва като лекомислени, и се чуди с каква власт възражаващите ще съдят нещо положително. Той съветва да се гледа 'коренът и причината' на нещата и да се търси да се различи плодът в живота на човека.

Безполезна публичност

Някои изглеждат ядосани, че съживлението 'причинило забележителност, видимост и явен смут.' Какво да кажем за опозицията срещу ранната църква в Ерусалим или Самария, Антиохия, Ефес и Коринт?

Сънища и видения

Онези, които са докоснати от Духа имат живи сънища и видения. Едуардс е предпазлив за това как се тълкуват, но енергично отрязва тези, които биха ги презрели. 'Аз дръзвам да привлека вниманието на всеки човек с великите способности в ума, дали е способен да се справи със своите представи за Бог, или Христос, или с нещата от друг свят, без въображаеми представи присъстващи в размишленията му.' Не е довод, че Духът не работи, отговаря той, просто защото някои са ударени от 'някакъв вид екстаз.' Той нито поставя тези сънища и видения на равно с библейските пророчества, нито внася 'помощта от дявола в обяснението, което ние даваме за тези неща.'

Емоцията на тълпите

Едуардс няма проблем с идеята, че някои са повлияни от въздействието на Духа върху други.

Доказвайки тези въздействия понякога с високоговорител вместо с думи, той заключава, че 'това следователно не е довод срещу добротата на въздействието на хората, които са силно засегнати гледайки други.'

Той отбелязва, че някои посредством разпространяване на Евангелието произвеждат слушатели с 'камениста почва,' но е непреклонен, че дори повечето интелектуални мъже и жени вземат решения, които не са рационални, линейно логични, и че са били движени от неизказано послание в печалта или радостта на други и че не е погрешно, ако е подсилено от провъзгласеното слово на Бог.

Едуардс изглежда предвижда, че Бог работи както чрез суверенни действия така и чрез свидетелството и примера на вярващи, и цитира Зах.8:21-23: 'И жителите на един град ще отидат в друг и ще рекат: Нека отидем незабавно да искаме Господното благоволение, и да потърсим Господа на Силите. Ще отида и аз. Да! Много племена и силни народи ще дойдат за да търсят Господа на Силите в Ерусалим, и да искат Господното благоволение. Така казва Господ на Силите: В ония дни десет мъже от всичките езици на народите ще хванат, да! ще хванат полата на един, който е юдеин, и ще рекат: Ще идем с вас, защото чухме, че Бог бил с вас.'

'Но, Господи, някои от тези хора са толкова крайни!'

Когато чета тази глава на Едуардс, аз се чудя дали неговото остроумие е преднамерено или дали просто чета хумор от неговите виждания. Едно от неговите най-големи ударения в книгата му се движи както следва: 'Ние трябва да вземем предвид, че целта поради която Бог излива Духът Си е да направи хората святи, а не политици.' Нищо, че някои, които изглеждат докоснати от Духът са 'неблагоразумни и нередовни' той отразява: 'Не е чудно, че в смесено множество от всички души — благоразумни и неблагоразумни, млади и стари, със слаби и силни способности, под силно влияние на ума — има много, които се държат безсрамно.'

Той е непреклонен, че 'хиляди безсрамници не ще докажат, че работата не е от Духът Бог.' Поддавайки се на слабостта на човешката природа и остатъка от грях даже и в повечето ревностни вярващи, не е странно, че има някои с нищо недопринасящо поведение. 'Какво да кажем за църквата в Коринт?' изгърмява той, предупреждавайки за темата, 'или за апостол Петър, който беше конфронтиран от Павел при неговото колебаене да яде с вярващите езичници?' (Галатяни 2:1-13).

Грешни присъди и заблуди на Сатана

Без новия спомен на думите на Господа, който учениците имаха, ние сме на границата да бъдем способни да грешим, доказва той. Нито трябва да бъдем изненадвани, ако има 'фалшиви чудеса по същото време, от ръката на дявола.' Истински чудеса се случваха в библейските времена, въпреки това обаче имаше фалшиви изцелители. По-нататък той доказва, че някои могат да са благочестиви и все пак в някои неща да се заблуждават. Той особено се обръща към въпроса за пророчеството. Много отговорни харизматици днес биха споделили своя спор, даже когато зависят от вземането под внимание на пророческо бебе като са изляли пророческа помия.

Груби грешки и скандали

Войнственото преследване на баланс на Едуардс е поддържано, дори в лицето на най-лошите крайности. Той предупреждава за вина чрез свързване. Едно изучаване на църковната история ще покаже, предлага той, че няма 'случай на някое голямо съживяване на религия,' което да няма 'свидетелство за избуяла ерес.' Евр.6 загатва, че онези, които са познали Духът пак могат да паднат в грешка. Юда, един от вътрешния кръг на Исус, се оказва морално пропаднал човек. Николай, един от дяконите на Ерусалимската църква, е считан от някои за глава на Николаитската секта, толкова здраво порицана в Откровение 2:6.

Адски огън и сяра

Бяха ли изплашили проповедниците на деня своите слушатели в кралството? Едуардс спокойно отговаря на удара с удар: 'Ако съм в опасност от отиване в ада, аз щях да бъда щастлив да знам колкото е възможно повече за ужасът му.' С животи и вечни съдби на клада, страстното проповядване трябва да бъде очаквано.

Отговаряйки на критиката, че хората са изплашени по пътя за небесната врата, той отразява: 'Аз мисля, че това е благоразумно нещо хората да са уплашени далеч от ада.'

Плодовете на съживлението

Реагирайки внимателно на критиците на съживлението, Едуардс стопля същината на своето представяне. Какви са положителните плодове, изразени в Писанието, за едно истинско движение на Бог? Той очертава пет:

1. *Исус е прославен*

Когато Святия Дух идва, личността на Исус е почетена от всички, които наистина са докоснати. Едуардс вярва, че това ще се разлее от интелектуално съгласие в свидетелство, изявление и изповед, че 'Христос е Господ.'

Това е Духът, убеждава той, ако слушателите се трогнат да 'повярват в историята на Христос когато Той се яви в плът — и че Той е Синът на Бог и беше изпратен от Бог да спаси грешниците, че Той е единственият Спасител и че те стоят в голяма нужда от Него.' Дявола не произвежда фалшиво съживление с този вид плод. Едуардс вика гръмогласно: 'Той смъртно мрази историята и доктрината за [Христовото] изкупление.' Това не е намерението на дявола да види Христос прославен и да се следва Неговата мъдрост (1 Коринтяни 12:3).

2. *Отделяне от себично удоволствие или печалба*

Едуардс цитирайки 1 Коринтяни 2:15-16, доказва, че 'света,' който вярващият вече не обича, се отнася за покварите и похотите на хората, и 'постъпките и нещата, с

които те се задоволяват.' Духът работи, предлага той, ако има подчиняване на човешките желания за 'удоволствието, изгодата и почитта на света.'

Само неразумният, твърдо предлага той, ще каже, че дявола прави хората 'повнимателни, любознателни и бдителни да различават кое е грешно, и да избягват бъдещи грехове; и така повече да се страхуват от изкушенията на дявола, и да бъдат повнимателни да вземат предпазни мерки срещу тях.'

Ти може да не харесваш пищенето, припадането или викането, загатва той, но ако начинът на живот е променен, тогава това е Святия Дух, който работи. Сатана не изгонва Сатана (Матей 12:25-26).

3. *Глад за Писанията*

С друго съдържателно изречение Едуардс загръща истината с големи познания по начин, който ние можем да схванем. 'Дух на заблуда няма да склони хората да търсят упътване от Божиите уста... Всяка тема е хвърлена на мъчение от старата змия.'

4. *Живее в истина*

Святия Дух работейки в съживление води мъжете и жените към истината, няма заблуда. Ако хората осъзнаят своя бунт и собствената си безпомощност и са благосклонни към здравата доктрина, ние трябва да сме благодарни на Бог. Вижте плодовете, продължава той. Бъдете повече отворени и не толкова предпазливи.

5. *Обичане един друг*

Когато Духът на Бог работи, Той 'потушава кавгите сред хората, дава дух на мир и доброжелателство, предизвиква към действия на външна любезност и сериозни желания за спасението на души, и причинява удоволствие на тези, които се показват като децата на Бог и последователите на Христос.'

Тази любов може да бъде фалшифицирана от себичността и измамата, но истинската християнска любов е белязана чрез смирение и търпение (1 Коринтяни 12:4-5).

Смирието и любовта са страни от характера на Бог и се движат противно на белезите на дявола, злоба и гордост.

Доводът на Едуардс достига кулминационна точка като подтиква читателите си по-скоро да забележат плодът на променени животи, отколкото въпроса "какво означава суверенен Бог...служещ да доведе това.' Плодът от променен начин на живот превишава 'хиляди такива малки предмети' основни чудатости, нередности, измами и скандали.

'Дяволът,' убеждава той, може да търси наподобяващи видения, откровения, пророчества и чудеса,' но не може да заведе хората в истината, да превъзвиси Исус, или да причини истинска нравствена промяна в живота на хората.

Предупреждения и насърчение

Едуардс сега се подготвя за последната обиколка. Той си е сложил рицарската ръкавица на възражения и установява позитивните плодове на обновяване. Сега той трябва да продължи по трасето, въоръжен с практична мъдрост и предпазлив от клопки.

Той по-рано допусна, че съживлението е заразително в някои отделни случаи. Той също изтъква, че то може да избухне спонтанно. Той твърди, че като дойде време плодът на промяната ще изплува и говори за хора добре познати от него и които е наблюдавал няколко месеца.

По-нататък той забелязва, че мнозина, които са връхлетени от сълзи, треперене или стоят повалени 'в пълно упражняване на тяхното мислене' и впоследствие 'са могли да дадат описание на подробностите от техния ум.'

Той установява собственото си открито съчувствие с тези, които биха се вайкали за разрушаването на обичайния ред на нещата. Той обаче не се кани да бъде легалистичен. Ако това се случва, случва се. 'Аз вече не мисля, че това е объркване или нещастно прекъсване, ако едно общество се събере на полето да се моли за дъжд и бъде прекъснато от своето упражнение от обилно обсипване на дъжд.' Истинността на някоя духовна промяна, предупреждава той, не се свързва със своето физическо въздействие, но с дългосрочното ѝ въздействие върху живота на вярващият.

Той има няколко практични предупреждения и насърчения:

1. *Нуждата от мъдро лидерство*

'Хора в такива обстоятелства стоят в голяма и продължителна нужда от водачи, а техните водачи стоят в продължителна нужда от много повече мъдрост отколкото те самите притежават.'

2. *Предпазливост пред критика*

Той дава тържествено предупреждение: 'Нека всички оттук нататък да бъдем внимателни, не посредством противопоставяне или да правим нещо в най-малката пречка; но, напротив, да правим това, което можем за да го подпомогнем.'

Той предупреждава онези, които са нарекли това работа на дявола да внимават да не съгрешат против Святия Дух. Той спомага за 'принцип на благоразумие,' че е нито много ентузиастично нито просто зрелищно.

Той иронично забелязва: 'Ако искат да видят Божието дело във от трудности или препятствия, то ще бъде като глупаци чакащи на брега на реката да накарат всичката вода да се махне.'

Не бъдете като онези, които се молеха за идването на Христос, предупреждава той, и тогава нито Го признаха нито Го приеха.

Не се осланяйте на критиките от втора ръка, съветва Едуардс. Той се обръща към поуката на Гамалиил, който каза, че ако делото на апостолите не беше от Бог, то няма да доведе до нищо. Ако беше, техните противници щяха да се борят с Бога.

Махнете оградата, умолява Едуардс своите другари служители, като ги подтиква да се включат, предлагайки, че мълчанието е вид тайна опозиция. 'Този, който не е с нас е против нас.' Не предизвиквайте Бога, увещава той.

3. *Стой смирен*

Бъдете внимателни за духовна гордост. Пазете се от мислене, че 'тайната на Господа е особено с нас' или че ние сме 'необикновени посланици на небето.'

Едуардс после споделя своите размишления за необикновените дарби на Духа и вярата му, че любовта е далеч по-важна отколкото тях. Той не желае възстановяване на тези дарби. Много от онези, които обикновено го цитират, включително и аз, ще искат да не се съгласят с него по този въпрос, докато вземат под внимание неговото предупреждение за крайностите. По-нататъшните глави на тази книга ще разгледат с подробности пасторската отговорност за развиване на пророкуване.

4. *Не презирай умът*

При мощното движение на Духа, някои са склонни да пренебрегнат човешкото учене и изучаване. Бог Си послужи с Павловата ученост също както с мъдростта на Соломон и Мойсей.

Едуардс не отрича възможността от спонтанно говорене и вдъхновени от Духа думи. Той горещо насърчава гръбнак от система, обаче, особено в приготвяне за проповядване, така че хората да могат както да разберат така и да научат словото.

5. *Порицаване на другите*

Едуардс не е склонен вярващи да предизвикват други относно доктрина, както предишното му споменаване за спора между изгледите на Павел и Петър.

Той става лиричен, обаче, относно онези, които създават повече основни присъди за други християни, и ги порицава като злонамерени, лицемери или невежи за 'истинската вяра.' 'Само Бог може да познава човешките сърца' (3 Царе 8:39; Римляни 14:4). Предавайки собствената си гордост, предрасъдък и пристрастие, ние трябва да бъдем внимателни да не осъждаме другите.

Той също предупреждава онези, които са приятели на съживлението да се пазят от 'гневно усърдие' когато отговарят на критици. Бъдете като Христос, съветва той, който остана мълчалив и величествен пред лицето на нападите. Бъдете като Павел, който насърчи Тимотей да бъде 'нежен с всички хора...с кротост да обучава онези, които им се противопоставят.'

6. *Баланса между формализъм и свобода*

Едуардс предупреждава за твърд формализъм, но изглежда предпазлив за нововъведение заради новост. Не презирайте традицията, изглежда, че казва той. Изразявайте чрез най-подходящите средства за хората, на които говорите (1 Коринтяни 9:20-23).

Ние можем да научим много слушайки гласът на църковната история и мъдростта на онези, които са се срещнали с подобни ситуации като нашите и вече са претърсили Писанията.

Със словата на Едуардс за загадъчния отзив на неодобрение на предна линия в моя ум аз търсех внимателно да обмисля количеството материал, който вече използвах да критикувам това, което понастоящем се случваше. Държейки своите алчни опасения в ранните дни на това освежително време, аз мога лесно да разбера искрените съмнения, които някои могат да имат. Библейският модел на Беряните, които претърсиха Писанието за да проверят това, което бяха чули и видели е добър за следване.

Ясно е от Писанието, че макар че църквата трябва да бъде внимателна в съденето на сърцата на мъже и жени, има отговорност за всички нас да бъдем внимателни и проникателни. Павел порица Петър за изпадане в легалистични становища срещу нееврейските вярващи. Посланието на Йоан ни насърчава да "изпитваме духовете." Казано ни е да открием какво вярват относно Христос тези, с които си имаме работа.

Във време като това, когато странни или необикновени неща се случват в националния църковен живот, често изглежда, че хората изоставят собствената си библейска проникателност и проявяват скрита непоносимост и нетърпеливост. Понеже тези въпроси са толкова сериозни за толкова много хора, една нелюбезна дума или мнение от болно мислене може да подкопае или да разруши, вместо да освети и да коригира. Изглежда, че мнозина са готови да говорят от осъждащо мнение с малко мислене за последствията.

Моментални присъди

Лесно е да се отхвърли нещо, защото сме предпазливи за ключовия персонал, който е въввлечен. Един пастор, с когото се свързах по време на моето проучване, отхвърлил възможността за съживление или обновяване когато научил кой бил

въвлечен. Мнозина от нас познават хора, които се държат за крайни доктрини или постъпват нечувствително, но после стават зрели и милостиви. Отхвърлянето на нещо от старата история не дава позволение за промяна и напредък.

Други посещават едно събрание, гледат това през собствената си решетка, напускат събранието и го порицават енергично. Разбрали ли са те наистина какво се случва в живота на хората? Разбрали ли са дали църквата още е в 'изкривена наука' от гледна точка на уместна проникателност и чувствителна дисциплина?

Бихме ли напуснали Коринтската църква, необузданите хора в техните дни, заради техните еретични средства, или като Павел, признаваме тяхната пламенност и търсим да донесем нежно порицание?

Неизследвано съдено

Една неотдавнашна брошура в тираж прави обширни изявления за служението на една особена група от църкви. Повърхностно четене на книги от тази група, четене на списания и слушане на касети би причинило някои разумни личности да оспорват точността на твърденията. Друга брошура в тираж жигосва някои като демонизирани на базата на вестникарски слух.

Не е изненадващо, че света ни смята за крайни и ограничени фанатици, ако даваме мнения, които ще помогнат да оформят становището на онези, които ни се доверяват без да са сигурни, че нашите факти са правилни и сведенията ни пълни.

Несправедливо съдено

Ние трябва винаги да се стремим да дадем на тези от приемащата страна на критиката шанс за отговор. Този процес обикновено би станал в отговор на нещо, което е било написано от организация или някой въвлечен човек, и което е предизвикало спор. Това им дава възможността да сложат своите виждания в контекст.

Ние трябва да излезем публично само когато усетим, че енергични диалози 'зад сцената' са се случили вече и че не е явна никаква позиционна промяна.

Обезпокояващо е, обаче, когато християни просто се отмахват един друг на базата на слухове и на придиричиво четене. Всяко публично порицание, в църква или в печат, което не е спазило принципа от Мт.18:15-17 трябва да бъде поставено под въпрос.

Срещнали ли сме с местните представители на тези, които критикуваме? Имало ли е свидетели? Една прочута критика на частно движение, текущо цитирана от мнозина, е базирана на не свидетелски, неофициален коридорен разговор, който беше отпечатан без потвърждение от нападнатото лице, че е цитиран правилно.

Бил ли е издигнат въпроса за тези, които критикуваме при местното, националното или международното лидерство? Само когато сме търсили диалог и той е бил безцеремонно отказан или не е успял, можем справедливо да изложим на показ нашите обществени опасения за назовани индивиди или организации в тялото на Христос.

Законни и незаконни съдения

Ловци на ерес се наслаждават да играят играта на виновност чрез общуване. Сравнете това, което се случва днес с активността на една група в историята, и вие можете бързо да си припомните сегашните не общоприети становища на тази група, и така да бъдете предупредени, че вие сте на хлъзгавия наклон към ерес.

На тази основа ние бихме отсекли Уесли и Дж. Ц. Райл от нашия лист на благонадеждни духовни източници защото части от Методизма и Англиканизма са били превзети от еретици и библейски подлещи.

Духът на теологично съвършенство преследва нашите диалози. Повечето от нас не пишат напълно за Лутер, защото той е бил антисемит, ние не отмахваме Уесли, въпреки неговото небалансирано съвършенство.

Ние уважаваме Калвин, въпреки факта, че той е използвал общественото положение срещу неприятелите си. Ние уважаваме генерал Бот, въпреки неговото отстраняване на кръщението и участието от практиката на Армията на Спасението.

Понякога ние ще искаме да предизвикаме системните мнения на нашите вярващи другари, и може, след диалог, да сигнализираме голямата църква за нашите безпокойства. Но не дължим ли това на всеки друг, като християни другари, и на името на Господа, на когото се покланяме, да бъдем по-внимателни за увличане в съдене? Има толкова много изложени на риска заради нас да бъдат готови за борба един с друг.

8 - Тресене и възбуждане

Отразяването на медията за така нареченото 'Благословие от Торонто' често се специализира в крайни физически реакции преживявани от някои. Феномените на тресене, смеене, поваляне и визуални преживявания по никакъв начин не са новост в съвременната църковна история. Те са били отличителна черта на харизматичния църковен живот от първите раздвижвания на съживление в началото на 60-те, и спечелват голяма известност когато движението Винярд започна да въздейства на Обединеното Кралство. Но те никога не са били толкова силни или толкова широкоразпространени.

Когато духовното вълнение нарасна през юни 1994, някои бяха вече предвидили, че феномените на обновлението щяха да причинят спор.

Ник Кътбърт, познат за мнозина със своята пионерска работа с Бирмингамския Център Исус, сега е пасторът на 400-членната църква Общение на Брега на Реката. Той казва:

По средата на едно неотдавнашно събрание, където много неща се случиха, аз почувствах, че Господ ми показва една река вливаща се в море. Непроницаемите граници на църквата бяха променени от широко отвореното море — църквата излиза в света. Но устието на реката е опасно и често бурно място. Аз почувствах, че Бог ми казваше, че ни предстои бурно време на подготовка за Неговите велики движения.

Това време е особено проверка на водачество. Ако не се отнесем правилно с него то ще предизвика разрушение и деление в църквата. Ние се нуждаем да бъдем освежени и освободени, но трябва да залепим себе си за Писанията и библейското разбиране или ще претърпим корабкрушение.

Да останем 'залепени към Писанието' е инстинктивна реакция на повечето, но как да бъдат тълкувани Писанията?

Две ключови изявления, и двете широкоразпространени, повтарят възгледите на Джонатан Едуардс, който напомня на читателите си, че Писанията не обслужват всеки възможен случай.

Джералд Коатс, поставяйки ръководни принципи изпратил на Пионерски лидери през август 1994 изложение на своите изгледи:

Има изобилие библейски материал обхващащ всички тези аспекти, прояви и реакции на присъствието на Духа. Някои могат да гледат библейските показания за тези прояви като слаби и редки. Но е прието сред библейските учени и евангелските кръгове, че важността на един въпрос не може да бъде измерен основавайки се на това колко пъти е споменат в Писанието.

Например, фразата 'новороден' е спомената само два или три пъти в целия Нов Завет; разчупването на хляба е споменато в шепата събития; танцуването, докато е споменато от нашия Господ от гледна точка на това как хората реагират на Неговото служение (Лука 7:32), въпреки това не е споменато в посланията. Но е трудно да се повярва, че в култура, където танцуването в празнични събития не беше само приемливо, но поощрявано (вижте Псалмите!), че след като Месията е дошъл, преживяно е прощение, групи хора са били примирени и дарбите на Духа са били изливани на хора, те спират да танцуват!

Преди да погледнем на някои от проявите на Духа, или на хора отзоваващи се на Духа, ще трябва да отбележим, че Библията не е дадена толкова, че да можем да докажем всичко с текст. Повечето евангелски християни понастоящем са ангажирани с голяма сфера активности, за които няма доказващи текстове.

Има неща, които Бог утвърждава в Писанието и ние ги наричаме библейски. Но има много неща, които са явно небиблейски. Библията не е учебник, а изпитана книга. Ние чертаем нашите преживявания до Писанието за да проверим дали са от Бог или не.

Нещата, в които повечето християни са въввлечени без да са потвърдени от много библейски факти включват църковни сгради, причастие/Господна вечеря (където хора не ядат храна или дори не говорят един с друг), евангелието се проповядва на другояверците в 18:30 всяка неделя вечер, затвори очите си когато се молиш, седни когато се молиш, моли се преди ядене, неделни училища, младежки събрания, женски събрания, и дори ежедневно сутрешно време за тишина! С това не искам да кажа, че тези неща са грешни. Въпросът е, че Бог иска да пораснем, и между тези неща, които Той специфично утвърждава и други, които специфично неутвърждава, на нас ни е дадена свобода да развием широка сфера на активности.

Същата свобода важи за проявите на Святия Дух и за реакциите към Святия Дух (мисля, че беше изгъкнато, че даже една проява е някакъв вид реакция на присъствието и подтикването на Святия Дух).

Бил Джаксън от Чеппейн Винярд, Чикаго, в един обширен документ, *Какво се Случва в Света с Нас?*, широко разпространен из различни Винярд църкви, също така се залавя решително за трудната работа на тълкуването.

Когато питаме, 'Библейско ли е това?', ние вероятно питаме за това, което обикновено се нарича 'доказващ текст.' Доказващ текст е част от Писание, което когато е взето в контекст, утвърждава точната позиция, за която говорим. За да проверим дали тези феномени са библейски, ние трябва да формулираме някои основни правила за твърдо тълкуване.

Има три основни доктринални заглавия в Библията:

1. Християнска теология (това, което християните трябва да вярват)
2. Християнски етики (как трябва да се държат християните)
3. Християнска опитност или практика (това, което християните трябва да правят)

Ти можеш да наречеш един стих/пасаж доказващ текст когато писателят заявява, какво Бог иска от нас да вярваме, да правим или да практикуваме. Тези текстове могат да бъдат наречени 'първостепенни.'

Има много убеждения, поведения и практики, които не са ясно поучавани, но по-скоро са загатнати. Тези текстове могат да бъдат наречени 'второстепенни.' Това не означава маловажни, само защото не е намерено ясно изявление.

Нека да вземем кръщението например. Библията ясно заявява, че християните трябва да бъдат кръщавани. Има първостепенен текст, който казва това в Матей 28:19. *Как* трябва да бъдем кръстени, от друга страна, никога не е било изрично заявено. Ето защо различни групи кръщават по различни начини. Има, обаче, ясни библейски пасажки, които показват, че е Било нормално в ранната църква да потапят хората във вода. Дори думата 'кръщавам' означавам потапям. Това не доказва, че този е начинът, по който църквата трябва да кръщава през цялото време. Това, обаче се подразбира. Поне малко това илюстрира, че това е, което се е правило. Начина на кръщение, следователно е второстепенен, а не първостепенен въпрос.

Когато имаме работа със свръхестествен феномен, ние имаме работа с християнска практика. Няма първостепенни текстове, които ясно заявяват, че християни са паднали, тресали са се или са изглеждали като пияни през сезони на официално Божествено посещение (въпреки че има първостепенни текстове отнасящи се за

пророческо откровение), но има голямо количество второстепенни (запомнете, второстепенни не означава невалидни или маловажни) текстове, които илюстрират, че тези са били някои от отговорите на хората в моменти на официално Божествено посещение.

По-късно в тази глава ще бъде направен един по-голям преглед на феномените, със съответни писания.

Уес Кемпбъл, от Канадската Винярд Нов Живот, в един документ написан през 1992, отразява физическия феномен. 'Много често Библията ни казва *какво* да правим, но не и *как*. Тя заявява *абсолютно*, но не *форми*. След XVI-ти век мнозина реформатори унищожават църковните органи, защото те не са "открити в Библията".'

Кемпбъл ни подтиква да възприемем 5 критерии когато разглеждаме физическите феномени.

- Съобразено ли е това с изричното или загатнатото Слово на Бог?
- Издига ли това в основата си Господ Исус Христос?
- Атакува ли това царството на тъмнината?
- Произвежда ли това духовен плод?
- Какъв е характерът на тези, които са въввлечени в практиката?

Като напредваме през изпит на феномените, съществения тласък на Кемпбъл ще изплува в дадения съвет или в извинението предложено от различни лидери.

Евангелски лидери, не се противопоставяйте на Протестантската предпазливост да се позовават на църковната история или на традицията, гледайте историческата преднина и духовния плод на предишните поколения.

Съживлението през 1959 в Улстер може би в случая е показателно. Джон Уеър, пишейки в *Небето Слиза Долу* (Амбасадор) напълно е възможно да е говорил за Холи Тринити Брамптън, а не за енорияшите на Балимена и Колерейн:

От внимателно изготвения доклад, съставен от гореспомнатия писател и представен на Синода на Балимена и Колерейн, изглежда, че 'във всички посочени молитвени събрания това е възникнало, и то масово,' и че 'Духът е слязъл със сила.' Споменавайки за физическата възбуда, Г-н Бик казва, 'Чрез съдействието на Словото и молитвата, убеждения, често много силни, дори до *гърчене на цялото тяло, треперенето на всяка става, силно горене на сърцето, и пълно изтощение на силата*, са били произведени. Стрелата на осъждане пронизвала съвестта, сърдечните вълнения почти избухнали, тежък и непоносим товар подтискал духа, и обремененото, изгорено сърце, неспособно да издържи нещо повече, избухвало в пронизателен вик на страдание, "Господи Исусе, имай милост към моята грешна душа!" Под такива осъждения, сърцето намира облекчение в изливане на своите викове и сълзи пред Господа.

Под събуждането на заспалия ум, раздвижването на задрямалата съвест и силното движение на нервната система, въображението често е повикано в жива активност на изобразяване на тържествени сцени на бъдещето, и в слушане на предупредителни думи и съветване. Такива гледки са безспорно ликвидирани, докато често са осветени в публикувания на пестеливи издания.'

Нищо не струва, че Уеър посочва цената на молитвата. Като такива, които вярват, ние се нуждаем от повече и по-добро проповядване в това поколение, аз от друга страна съм предпазлив за съживление идващо само чрез умствено проповядване. Внимателно четене на историята вероятно би навело на мисълта, че молитва, песен, свидетелство, увещаване от необучени новопопярвали, и молитва, всички са играли своята роля в публичните събрания, където е било засвидетелствано съживление. Тези, които поддържат първенството на проповядването като войнствено убеждение са често силни защитници на суверенитета на Бога. Изглежда, че има напрежение между

поддържането на Неговия суверенитет и ограничаването на 'насладата' на Неговия Дух до проповедта.

Един модел на молитвено служение е бил преобладаващ в това време на освежаване. Ще подпомогне изясняването на въпроса, ако разгледаме моделът на Торонто Винярд и по-широката перспектива на Винярд от гледна точка на молитвено служение.

Молитвен модел

Петдесетно/харизматичното крило на евангелизма често е било управлявано в миналото от философията на служение на 'мощният човек.' Мъж или жена, които са 'умрели за себе си,' живели са живот на святост и жажда и глад за Бог, могат да бъдат облечени с мощно 'помазание.' Святия Дух е можел да се движи по-мощно чрез тях, защото те са били 'призовани' в служение на чудеса. Още има следи на тази перспектива в служението на Родни Хауърд-Браун, както забелязахме в миналата глава.

Харизматичното движение в последните дни постави голяма стойност на свещеничеството на всички вярващи. Конференциите на Винярд през 80-те бяха революция за мнозина с това, че след библейско представяне на даден предмет, делегатите, присъединили се случайно към членовете на тима на Винярд, били поканвани да се молят за всички други. Лидерът на Винярд Джон Уимбър вярвал, 'че ние всички можем да служим в силата на Духа.' Това не означава, че въпросите за святост, личното предаване на Бог и духовния глад са пренебрегнати, само защото ти не трябва да бъдеш 'супер звезда,' за да бъдеш използван от Бог. Обаче, пастори на конференциите понякога седяха в края на редовете за да плевят всички журналистически чудаци, които можели да се прицелят към техните хора.

Имаше също нарастващо признаване, че внимателни насоки за пророчеството и грижа за духовната и емоционалната зрялост на тези, които са въввлечени в съветване бяха жизненоважни, ако с новооткритата свобода нямаше да бъде злоупотребено.

Този характер на 'мощни хора' естествено се влял в практиката на Еърпорт Винярд когато те открили, че тяхното януарско време на благословение започнало да прелива в седмици и месеци на обновление.

По причина на това, че толкова много хора получавали молитва, те натрупвали всички столове след службата и след кратко поклонение техният служителски тим започвал да се моли за хората. Характерът на 'тимът' бил преследван поради две причини. Църквата искала да бъде отговорна за служението. Това също означавало, че останалата част от събранието можела да се съсредоточи на слушане и приемане — преживяване, което не е често срещано за повечето от лидерите, които често били дейни 'давачи' вместо почиващи си 'приемачи.'

Мнозина падали и служителският тим често се нуждаел от 'хващачи' за да предотвратяват хората да падат един върху друг или да се нараняват. Тази практика предизвикала някои вътрешни диалози в движението Винярд. Джон Уимбър не е войнствено настроен срещу 'хващачите,' но е предпазлив 'че това съсредоточава феномена на Духа предимно на проявлението на падане и на каквото и да се случи в последствие.'

Пишейки в *Отразяванията на Винярд* той насърчава лидерите да са сигурни, че 'хващачите' не са пасивни, а са участници в молитвата. Той предлага където е възможно да се молят за хората в нормалния седнал ред.

Еърпорт Винярд, Ели Мъмфорд, епископ Дейвид Пичес и много други често напомняли на хората, че феномена е второстепенен за плодът. Тери Вирго насърчава хората 'да не говорят само за преживяваният феномен, но също така и за вътрешната промяна, до която преживяването е довело.'

Уимбър е напълно категоричен: 'Аз нарекох тези "гърсачи на събрания." С това аз просто се обръщам към християни, които търсят повече от присъствието и работата на Бог в техния живот. Тези събрания би трябвало да бъдат характеризирани с послания, които са центрирани върху Христос, и призови към олтара, които са центрирани върху Христос, в противовес на центриране върху феномена. Според мен, не е логично да се поканват хора напред просто за да се тресат, да падат, да се смеят или да викат. Феномена не е целта. Целта е въздействието от присъствието на Бог и развиването на благочестив характер в последствие.'

Бог се изправи пред Павел на пътя за Дамаск. Той също го вдъхнови да напише 'изработвайте спасението си' и 'старай се да се покажеш одобрен.' Уимбър, като мнозина от своите съвременници, не вярва в поставяне на 'кризисно' осветяване срещу 'прогресивно' осветяване или израстване в християнска зрялост. Той коментира:

Нашата теология и преживяване на съживление трябва да се кали от разбирането ни за освещението. Освещението е необходимото съответствие на оправданието, или прощението на греховете.

Освещението е тази работа на Святия Дух, която се случва както като 'моментално действие, валидно през цялото време, вменияйки и предавайки святост, така и като продължаваща, прогресивна работа' (*Нов Теоложки Речник* стр. 615). В смисъла, че това продължава, ние съдействаме със Святия Дух.

Всички християни трябва да бъдат изчистени и посветени в службата на Бог (Римляни 12:1-2) и чрез това правим практична нашата молитва, 'Твоето царство да дойде, Твоята воля да бъде на земята (и в моя живот) както е на небето.'

Нека да не позволяваме да представяме като равни преживяването на различни проявления на Духа с освещението. Такива преживявания могат да придружават, акцентират, или да дават важно събитие в пътуването към освещение, но те не са необходими фактори на освещението.

Чарлз Фини е бил ясен относно мястото на проявленията:

Ние не трябва да се страхуваме от никаква степен на възбуда, която е причинена просто от възприета истина, и е в съгласие със здравето действие на интелектуалните сили. Каквото и да е друго, което надвишава това трябва да бъде бедствено. В общи линии, тези случаи на физическо поваляне, за които съм говорил се случват без явната намеса на който и да е външен източник решил да се приспособи в произвеждане на такъв резултат...вълнението произведено когато Святия Дух разкрива Бог на душата...не е само в съгласие с по-ясните и много разпространените схващания на интелигентността, но директно произвежда и причинява такива възприемания. Действително, това подпомага свободната и не обременена дейност както на ума така и на волята.

Сега ми изглежда много важно да разграничаваме в тези случаи между неща, които са различават. Когато виждам случаи на извънредна възбуда, аз съм се научил да се осведомявам колкото спокойно и нежно мога като вземам предвид истината изградена чрез умът и чрез времето. Едва тогава мога да отсъдя неговия характер. Ако характера наистина произхожда от някаква ясна картина на Святия Дух, или показва характера на Бога или великите истини за Неговото управление, умът ще бъде пълен с тези истини и спонтанно ще ги предава винаги когато има възможност да ги изказва...Но където вниманието изглежда да е заето с нечии чувства, и когато хората не могат да дадат някаква разумна причина за това, че се чувстват така, може да се сложи много малко доверие в тяхното състояние. (*Отразявания за Съживлението*, стр. 49-51.)

Вътрешното изпълване със Святия Дух

Общоприетото християнско мнение е, че Святия Дух започва да обитава в християнина в момента на обръщането. Това 'позиционно' изпълване понякога ще бъде допълнено с 'основано върху опит' изпълване, чрез което вярващият може да получи 'дар на благодат' или 'харизма,' специално докосване от Святия Дух за да предприеме

специфично действие, като молитва за изцеление, езици, пророчество, слово на знание или някаква друга свръхестествена дарба.

Това основано върху опит 'изпълване' може да бъде видяно в живота на Мойсей. В Числа 11:25 се казва, че Господ взе от Духа, който беше на Мойсей и го положи върху 70-те старейшини и когато Духът почиваше върху тях, те пророкуваха. Мойсей каза на Исус Навин, че би желал Господ да постави Своя Дух върху всички Божии хора, така че всички да могат да бъдат пророци.

Саул, цар на Израел, имаше подобно преживяване когато Духът на Господа дойде върху него със сила. Той трябваше да пророкува и обещанието беше, че той ще бъде променена личност (1 Царе 10:5-10).

Това нещо е много по-разширено в разбирането на Родни Хауърд-Браун за помазанието, обяснено в 6-та глава. Той взема думите на Исус от Йоан 4 и предлага, че обитаването на Святия Дух е като извор. 'Всеки, който пие от тая вода, пак ще ожадне; а който пие от водата, която Аз ще му дам, няма да ожадне до века; но водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот' (Йоан 4:13-14).

Докато можем да бъдем поддържани и подхранвани от 'изворът,' Хауърд-Браун вярва, че от нас ще изтича 'река' на Святия Дух. Ние откриваме тази река образно представена в Йоан 7:37-39:

А в последния ден, великия ден на празника, Исус застана и извика казвайки: Ако е някой жаден, нека дойде при Мене и да пие. Ако някой вярва в Мене, реки от жива вода ще потекат от утробата му, както рече писанието. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото Светият Дух още не бе даден, понеже Исус още не бе се прославил.

Докато се молим един за друг може да има предаване на тая река на Святия Дух. Точно както Бог взе Своя Дух, който беше на Мойсей и го сложи върху 70-те старейшини, така Павел предаде 'помазанието на Духа' на Тимотей. 'Не пренебрегвай дарбата, която имаш, която ти се даде, съгласно с пророчеството, чрез ръкополагането от презвитерите' (1 Тимотей 4:14). 'По тая причина ти напомням да разпалваш дарбата от Бога, която имаш чрез полагането на моите ръце' (2 Тимотей 1:6).

Метафората с реката е също приложима когато се говори за 'осезаемото присъствие.' Бог е всеприсъстващ и е навсякъде, но може да има време когато ние виждаме, чуваме или чувстваме Неговото присъствие. Понякога Той открива нещо от Своята слава, както направи с Мойсей или понякога слиза 'долу в облак' (Числа 11:25).

Неговото присъствие е следователно и външно и вътрешно. Неговото външно присъствие е символизирано във видението на Езекиил от реката, която изтича от храма (Езекиил 47:1-12), която носи живот и изцеление където отива. За вътрешното Му присъствие се говори в Ефесяни 5:18: 'И не се опивайте с вино, следствието от което е разврат, но изпълвайте се с Духа.'

Оригиналната гръцка дума означава 'бъдете изпълвани.' Това е постоянен процес. Защо се нуждаем от това? Спърджън отговаря, 'Защото аз пропускам.' Насърчението да прием отново от Духа е често срещано в това време.

Причините защо много хора са нетърпеливи да получат молитва или докосване от Бог са много. Някои символично 'чакат в Ерусалим,' точно както учениците, чакайки прясно изпълване със Святия Дух, така че да могат да имат нова сила за служение. Някои, които са чувствителни към чувствителността, че са далеч от Бог въпреки тяхната професионална вяра, предприемат първите си стъпки към преориентирането на техния начин живот, така че духовното им безразличие да се разбие и Святия Дух да може да бъде свободен да царува в мисловния им живот и в техните следващи действия.

Други пък, като влязат в събрания където Бог се изявява, намират себе си предизвикани, докоснати от обвинение, освободено в радост или каквото и да е друго. Това може да се случи след лична молитва, понякога след съвместна молитва, като например "Татко, заради Исус, изпрати Своя Свят Дух," а понякога пък и без молитва въобще.

Когато сърцата на хората са обърнати към Бог и те търсят промяна в техния живот чрез съвместна работа със Святия Дух, възможно е да им се наложи 'да почистят къщата' така че Той да може да работи по-ефективно. За други може да има просто някакви нови прозрения или разбирания за Него.

И точно в този момент физическия феномен може да бъде засвидетелстван. Докато хората 'се киснат' или 'очакват' или викат за 'повече' тогава Бог изпраща Своя Дух за да екипира и да обнови Своите гладни и жадни хора.

Стойки или седейки, проснати на земята или молещи се, хората могат да бъдат завладяни от разнообразни феномени. Какви са тези феномени? Има ли някакви показатели в Писанието по отношение на тях? Случвали ли са се в историята?

Трябва да се наблегне, че проявление или феномен единствено означава, че Бог може би работи в нечий живот. Джонатан Едуардс коментира: '...едно дело не трябва да бъде съдено според ефектите му върху телата на хората, като сълзи, треперения, въздишки, силни викове, агонии на тела, или изгубването на телесната сила. Влиянието, под което са хората не трябва да бъде преценявано по един или друг начин според ефектите, които имат върху телата си; и причината е защото Писанието никъде не ни поставя такова условие.'

Пишейки в *Съживяване на Религията*, Едуардс отново споделя тази тема. 'Има някои, които са имали много големи унеси на радост и са били необикновено изпълвани и телата им са били завладявани, и то много често, но са изявявали много малко от характера на християни в своето поведение, докато други, които са били неподвижни и не са имали кой знае какви външни проявления, те проявяват такъв християнски характер. Но тогава отново, има много други, които са имали необикновени радости и емоции в ума, с често пъти голямо въздействие върху техните тела, които действат в стабилно поведение, като смирени кротки, и издигнати християни.'

Възможността, че можем да бъдем докоснати телесно изглежда съвсем ясна в Ер.23:9: 'За пророците. Сърцето ми дълбоко се съкрушава, всичките ми кости треперят, като пиян съм, и като човек обладан от вино, поради Господа, и поради святите Негови думи.'

Джъстин Денисън, пастор на Брамлеа Баптист, църква в Торонто близо до Винярд, в писмо до негов приятел относно тия феномени, казва, 'Следователно няма да бъде неуместно поне да се приеме това, което Писанието не забранява и църковната история изглежда, че подкрепя.'

Феномените на съживление/обновление

Падане

Най-широко разпространеният и обикновено виждан физически отзив в много църкви през последните месеци беше хора да падат на пода. Аз бих предложил, че може да има 6 причини защо това може да се случва.

1. Ударени от Духа, хората усещат да ги напуска тяхната телесна енергия и не могат да се задържат прави много дълго. Те могат да изпаднат в състояние на транс.
2. Хората се чувстват неустойчиво по ред причини. Предпазливи да анализират отдалеч всяко докосване от Бог, те позволяват да рухнат на пода и си почиват.

3. Съществуването на предаващ/уязвим мотив в свидетелството на мнозина внушава, че доброволно просване означава отношение на предаване и отвореност към Бог. Докато си почиват, те могат да останат в съзнание, но в молитва или в бленуващо състояние. Някои, които не са 'поразени' са имали дълбоки въображаеми преживявания докато почиват и са се молили за тях или са се ангажирали в лична молитва или размишление.
4. Някои са бутани. Поради тази причина има такива, които не ще поставят ръцете си на главите на хората или да ги докосват по начин, който може да се подразбира, че е бил упражнен натиск.

Тези, които бутат са виновни за 'служение на проявления.' Вие можете да откриете, че те проповядват по-скоро проявленията отколкото послание, което води сърцето към Христос. В тяхната неоправдана ревност, или от необходимост да се удостовери истинността на служението им, те инсценират 'демонстрации' на Божията сила, които нямат нищо общо със съдържателно проповядване или обяснение или даже изричното желание за молитва на тези, които са бутани. Те могат да оправдаят своето действие като 'изграждане на вяра' и да настояват, че 'помазанието' удря хората, а не техните ръце.

Тези хора могат да причинят дълбоко разочарование и да злепоставят истинската работа на Бог. Бог ще смъмри незрялостта и накрая ще премахне 'измамниците,' защото те причиняват хората да се препъват — буквално и образно.
5. Някои падат поради безусловно оказан натиск. Те не искат да бъдат видяни, че се съпротивяват на Божиите дела. Това е разбираема реакция, но тя не е полезна за дълго. Един мъдър пастор ще се увери, че хората знаят, че падането не е духовен символ. Ние трябва да се молим за хората в разнообразни стойки — седейки, стоейки, прострени — за да изясним, че съществената цел е среща с Бог, а не 'традиционен' физически отговор.
6. Някои, които падат или се гърчат са обикалящи търсачи, плевели сред пшеница. Те могат да бъдат несигурни или високо емоционални и обусловени към поведение, което причинява да бъдат центърът на внимание.

Плачене

Това е разбира се приемливият феномен. Ще чуете малко хора да говорят против това. В дните на Неемия хората плачеха когато чуха Словото на Господа, което им беше прочетено. Неемия ги насърчи да не плачат — определено нямаше никакво самовнушение тука. Той ги насърчи да си отидат и да празнуват с голяма радост.

Уилям Уилямс пишейки в *Събранието на Преживяването* за едно молитвено събрание през 1762 в Уелс, си припомня, 'Сега някои плачеха, някои се молеха, някои пееха... и всички пълни с учудване и любов и удивление от Господната работа.'

Хората могат да плачат поради разнообразни причини — печал поради грях и състрадание за изгубените и разбитите са само две.

Смях

Този феномен е най-забелязваният през последните дни. В Псалм 126 се говори за хора, чиито уста са изпълнени със смях. Авторът на Еклесиаст отбелязва, че има време за плачене и време за смеене. (Напълно е оспорвано когато някой би се смял в някои съвременни църкви.)

Уилям Уилямс, говорейки за същото събрание споменато по-горе, говори за 'някои... изпълнени с небесен смях.'

Феномена не означава нещо ново. Уочмън Ни се е сблъскал с него и сметнал съдържано да го порицае.

Джонатан Едуардс отбелязва, че тези, които са докоснати от усещане на благодат били победени от 'радостна изненада [която] накарала сърцата им, така че те били готови да избухнат в смях.'

Може би някои чувстват за първи път, че Бог им е дал позволение да се наслаждават в тяхната вяра, не само да издържат атаките на дявола, но и да се надяват за небето.

Транс състояния/въображаеми преживявания

Тези проявления не са редки в Писанието. Павел разказва как Бог използвал едно такова преживяване за да го предупреди: 'Когато се върнах в Ерусалим и се молах в храма, аз изпаднах в транс и видях Господ да говори. "Бързо!" ми каза Той. "Напусни Ерусалим веднага, защото те няма да приемат твоето свидетелство за Мен."'

Петър също имаше преживяване на транс свързано с молитва (Деяния 10:10-23). Бог използва транс, за да промени ума на Петър относно езичниците. Това беше едно мистично преживяване, но то имаше дълбок ефект върху интелектуалното разбиране на Петър за Божието намерение, особено като Бог беше подтикнал един езичник по същото време чрез ангелски пратеник да потърси Петър.

Всички тези преживявания трябва да бъдат претеглени и изпитани, както трябва да бъде и стандартното пророчество, за да се уверим, че те отразяват обширна библейска общоприетост. (Няколко примера са изложени другаде в тази книга.)

Някои докато са в тези транс състояния, могат да постановят какво 'сънуват.' Тези постъпки могат да включват 'бягане' или 'плуване.'

Тресене

В Еремия 5:22 Бог пита, 'Не ще ли треперите в Моето присъствие?' Когато Данаил преживя едно от своите видения, тези, които бяха с него не видяха видението, но усетиха присъствието на Бог и бяха дълбоко засегнати (Данаил 10:1-11).

Бог каза на Исаия, че Той ще почете тези, които 'треперят от Словото Му' (Исаия 66:2).

Джордж Фокс, основател на Квakerите, видял голямо осъждение да пада върху хората, на които проповядвал. 'Силата на Господа започна да ги тресе,' казва той, 'и започнахме да имаме велики събрания, и мощна сила и работа на Бог имаше сред хората.'

Поваляне

Има няколко библейски указания отбелязани от Бил Джаксън в *Какво Ни се Случва в Света?:*

Най-общия феномен, който сме виждали в нашите събрания е хора да падат. Често те остават в съзнание, но се свързват с Господа. Те се чувстват слаби и намират за трудно да правят нещо освен да си почиват с Бог. Ние сме видали, че докато те лежат с Господа, са имали значителна промяна в техния живот. Всичко това е прекрасно и добро, но има ли някакъв библейски прецедент за това?

Битие 15:12: 'А около залязването на слънцето, дълбок сън нападна Аврам; и, ето, ужас, като страшен мрак го обзе.' Това буквално се чете, 'дълбок сън нападна Аврам.' Еврейската дума 'радам' означава да бъда или да падна в дълбок сън. Това е същата дума, която е използвана когато Бог сложи Адам да спи когато Той направи Ева (Битие 2:21).

1 Царе 19:23-24: 'Саул вървеше по пътя пророкувайки... Съблече и той дрехите си, и пророкуваше и той пред Самуил, и легеше гол през целия онзи ден и цялата оная нощ. Затова казват: И Саул ли е между пророците?' Този текст показва, че за период от 24 часа Саул легеше прострян по очи и Бог говореше чрез него.

Езекиил 3:23: '...и, ето, Господната слава стоеше там, като славата, която видях при реката Ховар; и паднах на лицето си.'

Данаил 8:17: 'И така, той (Гавраил) се приближи... аз се уплаших и паднах на лицето си.'

Данаил 10:9: При друга божествена среща с ангелско същество, Данаил казва, 'Като чух гласът на думите му, аз паднах в несвоят (радам) на земята.'

Йоан 18:6: Когато Юда и войниците дойдоха да арестуват Исус, те имаха една интересна среща. Когато Исус каза, 'Аз съм,' те отскочиха назад, и паднаха на земята. Тук ние виждаме едно незабавно падане назад в отговор на присъствието на Исус. Те явно можеха скоро след това да се изправят, защото идваха да арестуват Исус.

Деяния 9:22-26: Когато Павел беше арестуван на пътя за Дамаск чрез светлина от небето той каза, 'Аз паднах на земята и чух глас.' Отново виждаме, че падане беше нормален отговор на божествено посещение.

Откровение 1:17: Във визионното преживяване, което има за резултат книгата Откровение, Йоан, говорейки за своята ангелска среща, казва, 'И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв.' Тук виждаме преживяване подобно на Адамовото и Аврамовото, където човека не само пада, но също така е и в безсъзнание за продължителен период от време.

Джонатан Едуардс, главният инструмент и теолог на Великото Пробуждане в Америка (1725-1760), казва в своя *Разказ за Съживяването на Религията в Нортхямптън 1740-1742*:

На много хора религиозните убеждения са били издигнати доста над това, което някога са били; и е имало моменти когато хора са лежали в нещо като транс, оставайки може би за цели 24 часа неподвижни, с всичките им сетива бездействащи; но в същото време под силни въображения, сякаш са се качили на небето и са имали видение на славни и възхитителни неща.

Много често са се срещали викове, умалвявания, конвулсии, други такива, и от страдание, и от възхищение и от радост.

Въпроса тук не е да се провеждат събрания цяла нощ, нито пък е общоприето те да продължават до късно през нощта; но много често има хора под такова въздействие, и телата им са толкова завладяни, че не могат да си отидат в къщи, но са принудени да останат цялата нощ там където се намират.

Чарлз Фини (1792-1875) бил един от най-мощните хора на съживление от реформацията. В едно описание на служението му четем:

В едно селище наречено Содом, в щата Ню Йорк, Фини е давал описание на състоянието на Содом преди Бог да го унищожи. 'Аз не бях говорил в този дух повече от около четвърт час,' казва той, 'когато едно страхотно страхопочитание дойде върху хората; събранието започна да пада от седалките си във всяка посока, и викаха за милост. Ако имах меч във всяка от ръцете си, нямаше да мога да ги разрязвам по-бързо отколкото те падаха, фактически. Почти цялото събрание беше или на колене или паднало на земята, и според мен, това стана за по-малко от две минути след като това разтърсване слезе върху хората. Всеки, който въобще можеше да говори се молеше.' Подобни сцени са се наблюдавали също така и в много други места.

Опияняване

Еремия каза, че той е бил като пиян човек, завладян от вино поради Господа и Неговите святи думи (Еремия 23:9). Учениците на деня на Петдесетница бяха обвинени в напиване. Илий също обвини Анна, че е пияна (1 Царе 1:13). Саул, пророкувайки пред Самуил, махна дрехите си и легна долу за 24 часа, пророкувайки през цялото време. Това сигурно е изглеждало до голяма степен като опияняване.

Има много доклади за този феномен в Аржентина, Америка, Канада и наскоро в Британските острови. Има доклади от 1859, съживлението в Улстер, описващи случаи когато хора са били отнасяни в къщи и е трябвало да бъдат поставяни на легло, често в

състояние на транс, преживявайки мощни видения, които са посочвали наличието на подобен феномен.

За тези, които са склонни да бъдат под въздействието на 'плътта и дявола,' може да има изкушения във връзка с този феномен, които могат да водят до псевдоопияняване и това, което църковният лидер Тери Вирго описва като 'безпомощно състояние на глупост.'

Друсане

Това е често срещано в Еърпорт Винярд и в други от водещите, сериозни църкви, които са били отворени за движението на Бог. То няма своя библейски аналог, но има много исторически случаи в Петдесятното движение през XX век, особено в Петдесятните деноминации.

Някои говорят за преживяване на Святия Дух идващ върху тях или на тях като вълни, които могат да бъдат усетени физически.

Търкаляне

Някои могат да се търкалят напред и назад по целия под. Това бил феномен, който безпокоял особено Джеси Пен Луис, която въпреки че в началото поддържало съживлението през 1904 в Уелс *Живота на Вяра*, по-късно яростно критикува някои аспекти на това съживление във *войната на Светиите*. Мнозина смятат, че тя била готова да припише делата на плътта на дявола.

Скачане

Библейската картина на изцеления просяк, който ходеше и скачаше и славеше Бога, може би тук ще е от полза.

Тази практика е често срещана в съживлението в Уелс и през вековете. Уесли бил внимателен. Той не писал за ония, които са правили това, но почувствал, че това било разсейващо. Други не са били толкова негативни. Гилберт Егертън пишейки в *Пламъка на Бог* отбелязва: 'Практиката на скачане в отклик на словото, което ще се проповядва е започнала през 1762 и също така устояла и в последния век се среща в много части на Уелс. За да ги различават от техните английски сродници, те станали известни като "Уелските скачачи." Вероятно е вярно, че болшинството от скачащите са били Калвинистки Методисти, но не всички. Практиката се разпростряла до други деноминации, които са били въздействани от духът на Методизма.'

Един възхитителен поглед към тая практика е описан от Джон Луис през 1891 и е описан от Е. Робъртс в *Съживлението и Неговия Плод*:

Такова вълнение, такова скачане и ликуване, не съм виждал никога нито преди нито след това! Стари мъже и жени пляска с ръце и скачат като елени... Не мога да дам никакво обяснение за това, освен, че новата природа в тях трябва да ги раздвижва по някакъв много силен начин. Виждал съм хваление преди и след това, но такива скокове единствено този път. О-о! Какво облекчение за хиляди хора да дадат отклик на духовната енергия, която е в техните дробове. Някои плачещи, някои пеещи; други ликуващи и много от тях правещи това докато 'скачат и славят Бога.' Това беше събрание, което ще се запомни завинаги.

Когато Даниел Роуланд от съживлението в Уелс през XVIII век е бил подтикван от Джон Торнтън, богат англичанин, да осъди практиката на скачане, той отвърнал, 'Вие англичаните говорите срещу нас и казвате, "Скачачи, скачачи!" Но ние уелските можем справедливо да кажем за вас "Спящи, спящи!"'

Животински звуци

Внимателното изучаване на историческите съживления ще разкрие връзки с резове в някои случаи. Не е давано специално обяснение, но контекста би предложил, че това са били виковете на измъчвани души.

В рамките на съвременното харизматично движение такива шумове обикновено идват от събрания на освобождение когато е засегнат демоничен източник.

Тази практика е възникнала в Торонто в днешно време и е въздействала върху лидери като епископ Дейвид Пичес и един водещ канадски пастор Даниел Чуи.

Марк Дюпонт каза за списание *Алфа*:

Чувствам, че Бог иска да ни напомни, че както Христос е Агнето на Бога, Той е и лъвът от Юда. Казва се в Ам.3:8, 'Лъвът изрева; кой не ще се уплаши? Господ Йеова изговори; кой не ще пророкува?'

Наскоро се срещнах с 8 или 9 пастори от Ванкоувърските Острови. Бог ги докосна и те паднаха на пода тресейки се. Даниел Чуи, който е с китайски произход от многонационална Петдесятна църква, започна да реве като лъв. Нормалното правило в тоя случай бе да си помислим, че той се нуждае от освобождение. Аз почувствах Бог да ми казва, че това е символично. Драконът е специален символ в китайската култура. Това символично пророческо действие показва, че Лъвът от Юда ще триумфира. Това главно се случва с два вида хора. Първо, водачи, които имат надденоминационни служения, които Бог ще използва за дела на обединяване. Второ, тези, които са сериозно призвани към застъпнически молитви — за църкви, градове и нации.

Тези, които са преживяли феномена на реването също се обръщат към Осия 11:10: 'Те ще ходят след Господа, Който ще рикае като лъв; А когато изрикае, Тогава чадата ще дойдат треперейки от запад.'

Този феномен се разглежда като пророчески символ и лидерите на Еърпорт Винярд ще подтикнат тези, които са въввлечени в това действие да пророкуват на техния роден език след това символично действие. Безразборно реване не е насърчавано, макар че изглежда се среща по този начин в някои събрания, където няма подходящо ниво на водачество.

Други животински звуци, които се проявяват в събрания могат да провокират едно втурване към конкорданса след събранието за да се търсят позитивни библейски примери във връзка с това какво символизират животните. Критиците търсят негативните връзки и след това започват битка с текстовите връзки. Обикновено текстовете се балансират един с друг!

Джон Уимбър, интернационалният лидер на движението Винярд, е много позитивен относно Торонто Винярд, но изглежда усеща, че този специфичен феномен не е особено значителен.

Журналистът от *Църковни Времена* Колин Моретън описва тая тема в статията си 'Да Направиш Място за Посещение от Бог' (30-ти септември 1994):

Ние се чудехме защо Бог ще кара хората да лаят и да бляят и да реват и да произвеждат други такива зоологически звуци. 'Да се опиташ да отговориш на това е да се опиташ да отговориш на неотговоримото. Няма нищо в писанието, което да подкрепя такъв вид феномен. Не знам кой главен принцип в историята на Църквата, който някога да е казал, "това означава това." Не усещам задължение да се опитвам да го обяснявам. Това е просто феномен, това са просто хора, които отговарят на Бог.'

Някои критици предполагат, че те откликват един на друг, в състояние на повишена емоция. Джон Уимбър каза: 'Не съм склонен да се опитвам да отговоря на средно статистичния скептик. Аз не съм скептик, аз съм християнин, и вярвам в проповядването на словото на Бог и служението чрез силата и присъствието на Духа. Мисля, че тази реакция е просто реакция, и не виждам много разлика между това и феновете на футбола, които правят всякакви странни екзотични шумове когато са развълнувани. Нито пък гледам на това като нещо, което трябва да бъде подкрепяно,

възприемано, прегръщано и утвърдено и прието от Църквата. Мисля, че трябва да го пренебрегнем.'

Огън на Духа и див огън

Джак Диър, в *Изненадан от Силата на Духа (Kingsway)*, предупреждава тези, които са лидери да бъдат внимателни:

Ако започнем да даваме голямо значение на проявленията, хората ще започнат да изравняват проявленията с работата на Духа и дори да съдят по тях за духовността. Когато това се случи, хора, които са несигурни често ще имитират тези проявления за да привличат вниманието към себе си и за да изглеждат духовни.

Друга такава значителна грешка би била да се подминат тези проявления. Представете си човек, който е под такова интензивно обвинение на Святия Дух за греховете си, че има много остро усещане за мъченията в ада, и той трепери като резултат от това обвинение.

А сега си представете огромната глупост на това да приближиш човек като него и да му кажеш, че трябва да излезе от това състояние, в което се намира! Ако се опитваме да подгиснем такова реално физическо проявление на Святия Дух и работата Му, ние сме в опасност да угасим огъня на Духа.

Има загриженост между мнозина следователно да бъдат чувствителни дори когато дават корекция. Джон Арнот насърчава хората да се концентрират на проповедта, и напомня на тези, които са включени в нещата, че духът на пророка може да се покорява на пророка.

Домашната църква на Тери Вирго в Колумбия, САЩ, е отделила стая, където хората могат да отидат или да бъдат занесени и да получат молитва или да продължат да бъдат докосвани от Бог, без да обезпокояват главното събрание.

В някои случаи лидерите просто могат да помолят за тишина или да се молят Бог да смълчи това, което не е от Него и да успокои останалите. Този общ вид молитва е използван по време на едно събрание, където, въпреки тяхната симпатия към това, което се случва в момента, лидерите усетили, че обезпокояването на проповедта повече не може да продължава. Молитвата била ефективна.

На практика, може да е полезно да се разгледа този вариант да няма молитви преди проповедта, както често се случва напоследък. Проявленията по този начин могат да не изключат проповедника, но новодошлите са склонни да бъдат несръчни или срамежливи, и тези, които са склонни към емоционалности могат да получат 'позволение' да се намесват, ако проявленията не бъдат под контрола на проповедника.

Много от проявленията не са непременно свързани с времето на служение на молитва обаче. Пасторите трябва да помолят Бог за мъдростта на Соломон и търпението на Йов. Опити ни да държим нещата в контрол не трябва да бъде смесван с това да даваме позволение на хората да бъдат емоционални и да плачат или да се смеят или да викат своята хвала.

Обяснявай, обяснявай, обяснявай

Жизнено важно е да помогнем на нашите Беряни и на тези, които са просто шокирани от новите и различните неща като търсим да напомним на хората подходящите стихове. Трябва да поставим всички тези проявления в по-широк контекст на цялостните цели на Бог в личното спасение и възстановяване, молитва, ходатайство и евангелизъм.

Хората се нуждаят от сигурността на едно спокойно лидерство посред всички промени и нововъведения.

Пророческия импулс/Бог среща напрежението

Тази книга не се опитва да изследва психологическата динамика, която вероятно действа. Има две главни школи на мисълта, все пак. Едното предложение е, че проявленията са човешка реакция на божествено докосване; а другото е, че човек е завладян от Бог и проявленията могат да бъдат не доброволни.

Аз лично клоня към това, че и двата възгледа са логични, макар и в различни обстоятелства. Библията изглежда посочва, че понякога можем да избираме дали да изразим или не това, което Бог ни подтиква да си мислим или да изразим емоциите си, които Той отключва. В този смисъл в 1 Коринтяни 14, мястото, където духът на пророка се подчинява на пророка изглежда подходящо.

Все пак в Писанието изглежда, че има доказателства, че има случаи когато хора са напълно завладяни от Духа. Вече отбелязахме, че Саул и неговите спътници имаха Духът върху тях, който ги накара да пророкуват, и че ония, които атакуваха Исус паднаха под силата на Духа (Йоан 18:6). Имаше външно изразяване на Духът когато огнените езици се появиха на деня на Петдесетница и докоснаха всичките ученици.

Преживяванията на видения където хора са конфронтирани със своя грях са друг пример където Бог завладява нашата реалност, а не просто мисловния ни живот.

Тук е нужен внимателен баланс. Твърде много наблягане на проявленията винаги може да ни поведе към бавно рационализиране на свръхестественото. Твърде много наблягане на Бог, който ни завладява с проявления може пък да доведе от своя страна до свръх духовност, която забравя, че не всяко емоционално въздействие идва от Бог.

Служене на тези, които остават недокоснати

Важно е да се изясни какво имаме предвид под 'недокоснати.' Някои се мислят за недокоснати защото не са имали силно 'утвърдено' физическо преживяване.

Обаче те могат да са били докоснати емоционално от сълзи, или чувство на добруване и радост. Други просто могат да са били предизвикани да мислят повече библийски или просто да са насърчени, като гледат другите да са изградени във вярата.

Всъщност готовността да бъдат насърчени от това какво се случва на другите хора е жизнено важна, и помага на членовете на нашето събрание да се отстраняват от индивидуалистичните западняшки умствени разсъждения, където личното задоволство е главната цел вместо посвещението на Бог и на Неговите хора.

Някои са физически недокоснати, но са използвани мощно за да благославят други. Бележките за ръководство на един лидер, които понастоящем са в тираж отбелязват, че един човек, който прекарал 12 часа в много мощни събрания с никакви открити физически реакции, сега е сред лидерите на това, което се случва в ОК.

Марк Дюпонт, мощно използван в Еърпорт Винярд и по света, не е паднал, не се е смял или не е имал такива крайни физически реакции през целия период на съживлението от януари 1994.

В бележките на служението на Винярд се напомня на пасторите, че те би трябвало да продължат 'да насърчават хората, че всичко е наред, ако те не проявяват нищо необикновено докато се молят за тях. Бог работи различно в различните хора. Винаги помнете да насърчавате хората, че не проявленията са това, което ние преследваме, но променени сърца. Проявленията са просто един вторичен резултат.'

Обаче може би е нужно да знаем за значителните бариери, които пречат на хората да получат от Бог. Те са центрирани главно в три области, според пастора на Еърпорт Винярд, Джон Арнот, който споделя на хора, които търсят обяснения за своите реакции в събранията на Еърпорт.

Той съветва хората да се 'хванат за здравия разум' и казва за своята битка с темата за падането, и за тенденцията му да рационализира всичко това. Той разпознава

контрол, страх и аналитичност като препъни камъните за тия, които желаят да получат от Бог. Следващите неща са мои лични виждания, а също така и материал от Джон.

Контрол

За много пастори е трудно да оставят настрана своя пасторски начин на мислене. Те са твърде загрижени, наблюдавайки събранието, очаквайки това, което ще се случи после. Те не искат да са уязвими, считайки себе си за пример на цялото събрание, и не искат да се поставят в ситуации където могат да бъдат в положение на някаква слабост. (Ето защо те трябва да отидат да бъдат благословени някъде на друго място — като Торонто.)

Страх

Ние се страхуваме от измама, страхуваме се от емоциите, страхуваме се от Сатана. Доверие, родено от 'придържане към нашия здрав разум' и оценяване на духовните неща в събранията, които посещаваме може да ни отведе отвъд тези препятствия на страх и измама.

Библейско разбиране за правилната роля на емоциите в духовното преживяване, наречено плод на разбиране, ще ни помогне да избегнем емоционалността, но ще ни държи далеч от християнство, където като *Пътуванията по Звездите* характер ние всички сме интелектуални и не емоционални.

С уважение към страха от Сатана, Джон предупреждава за тази тема: 'Ние трябва да имаме повече вяра в Божията способност да ни благослови отколкото в способността на дявола да ни измами.'

За ония, които се опасават от 'прехвърляне' на неща, които не са полезни, когато се молят за тях незрели и 'демонизирани' хора, Джон предлага следното обяснение: 'Святия Дух е в твоя живот, довери Му се. Няма съвършен човек, който да живее на земята.' Той не е нечувствителен към идеята, че незрелият може да причини вреда — ето защо Винярд имат значителна структура в тимът на служение — но той е внимателен за ограничителното отношение основано на страх.

Аналитичност

Джон Арнот използва аналогията за обич и насърчава хората да не правят клинически анализи на техните преживявания с Бог. Той го подтиква 'към здрав разум' и дава ясно да се разбере, че не е заинтересован от това да бъде въввлечен в нещо, което е 'откачено.'

За мене, аз открих, че някои от най-дълбоките духовни преживявания са се случили когато съм бил в състояние на сънуване през деня. Умът ми не е изключен, но аз често съм отделял себе си от заобикалящата ме среда. Аз не съм 'в едно състояние на екстаз, без да участва ума,' но в същото време не съм и на стража.

Има подходящо място за анализи — вярващите Беряни са пример за това — но също има място за непреднамерено възхищение и фокусиране на Бог. За някои това може да означава да спреш да се стремиш да изработваш емоции според някаква формула. Хора, за които се молят би трябвало да бъдат насърчавани да бъдат спокойни и да се отпуснат, без да се молят на английски или на молитвен език.

Нека да кажем тези последни думи за проявленията с Джон Уимбър. Той е дал своето изявление много ясно в интервю за *Църковни Времена* (30-ти септември 1994):

Нека да не издигаме проявленията. Тука важното не са проявленията, става въпрос за Бог посещаващ Църквата Си. Нека да говорим за Бог, нека да поучаваме главните неща на писанието, и нека да свържем тези преживявания с работата на Бог. Затова, нека да отидем и да храним гладните и да се грижим за съкрушените в общността, нека да се

грижим за вдовиците и разведените и тия, които са без родители, и нека да проповядваме Евангелието на изгубените.

9 - Въпроси, които хората задават

Аз се стремях да дам обширна представа за проявленията на съживлението. За много хора все още остават въпроси. Какви са тези въпроси и имали полезни отговори?

Чувал съм на събрания да се казва, че не трябва да анализираме — просто да приемаме.

Тук имаме два различни аспекта на нашето взаимоотношение с Бог. Ако вземем аналогията с брака, ние вярваме, че един мъдър мъж или жена внимателно разглежда своя бъдещ партньор: Имат ли те общи интереси, подобни цели в живота, съвместими темпераменти? Такъв анализ, посред романтичния идеализъм и физическото привличане е мъдрост — това описва един внимателен човек и в същото време с отворен ум.

След като са направени внимателни подготовки, обаче, и 'бракът' е осъществен не винаги е полезно да се анализира всеки аспект на тая връзка. Ние сме въвлечени в емоции и привличане.

По подобен начин ние понякога ще открием себе си да сме хванати в едно поклонение, което не е насочено към нас, или фокусирани на Исус в молитва. Тоя фокус може да доведе до съвсем дълбоки духовни преживявания. Това не изисква наблюдателност — но освобождаване и страст. Нашите морални, духовни, библейски, интелектуални рамки поставят нещо като 'ограда' за да ни предпазва от това, което не е полезно, но ние трябва да се доверим на Бог да ни благослови чрез Своя Дух.

Ние трябва да утвърдим и мъдростта на Беряните и реалността на някои от нашите емоционални духовни преживявания. Понякога вярата и растежа не са просто въпрос на логическа прогресия на мисли, но включват това, че ние сме отнесени 'на третото небе' както беше Павел.

Тихият смях може да е от Святия Дух, но със сигурност не и истеричният смях?

Има всякакви видове смях в Библията. Освободените пленници намериха устата си пълни със смях (Псалм 126); на други места смехът е бил средство за подигравка или присмех.

Като оставим настрана въпросите за това дали е подходящ смеха в различните части на службата, като например проповедта или четенето на Библията, въпросът за различаване на това кой вид смях в събранието е от Святия Дух и кой не е, е субективно, легалистично минно поле. Какво знаем за характера на въпросният човек? Какъв плод виждаме впоследствие в техния живот? Това са по-добри критерии отколкото нашите субективни мнения.

Ами Ню Ейдж групите не разпространяват ли своите заблуди чрез употребата на смях в групи, смяхова терапия, сесии на дълго пеене, състояние на транс и други такива неща, които виждаме в харизматичните събрания?

Ако Библията предполага, че Бог може да накара хората да треперят, да падат на пода, да бъдат завладяни от Духа или да имат мистични сънища, тогава няма значение, че някоя фалшива религия може да изкриви начина и ефектите, по които християните се фокусират и приемат от Бог.

Божият главен интерес е в нашето религиозно поведение и съобразяването на нашия живот според Неговите стандарти на етична святост. Ако Неговите добри дарби на музика, емоции и библейски обосновани действия, такива като полагане на ръце могат да предизвикат тези неща и да ни накарат да чуваме и да приемаме от Духът, тогава Бог се удовлетва.

В поклонението на Навуходоносор и неговия идол беше употребен набор от музикални инструменти. Същите инструменти се споменават обаче и в Псалм 149 като част от специална заповед за поклонение. Няма нищо поначало добро или зло в самите инструменти — само в целите, за които те са били употребявани.

Всеки аспект от творението може да бъде употребяван или злоупотребяван. Факта, че хора употребяват и злоупотребяват с емоции, музика, ораторски умения и т. н. не лишава от стойността си тия неща поради целта, за която те са били сътворени първоначално. Виновност от асоциация е напълно безполезна.

Защо хората трябва да ходят в Торонто, за да 'го хванат'? Святия Дух 'не възпламенява ли спонтанно' когато идва със сила?

Тимотей е приел нещо като допълнително надаряване със сила от Павел. Бог даде на 70-те част от Духа, който почиваше на Мойсей. Учениците 'чакаха в Ерусалим.'

Тези, които пътуват до място на съживление са 'чакащи в Ерусалим,' за да приемат ново укрепяване със сила и 'едно Павел/Тимотей' предаване от тези, които вече са докоснати.

Двама от служителите на Мойсей не бяха на събранието, за което четем в Числа 11. Духът все пак почиваше и върху тях и те също пророкуваха. Някои се съблазниха, други просто хванаха огъня. Бог изглежда не се интересува от нашия манталитет, но често действа по двата начина. В по-предишните глави чухме за църкви докоснати от Бог преди да имат контакт с Родни Хауърд-Браун, Еърпорт Винярд или с друг център на съживление.

Хората не правят ли просто неща, които проповедникът им е предложил?

Пол Рейд от Християнска Братска Църква в Белфаст видял една трета от хората в едно събрание завладяни от Духа. Той не е споменавал за проявленията. Кен и Луис Гот и Джералд Коатс умишлено са избягвали да споменават проявленията на техните събрания, но въпреки всичко са ги видели да се случват.

Преживяването на служителя Джон Дарлин е описано в писмо до Холи Тринити Брамптън, в което се казва:

Вечерта започна с време на поклонение, и докато пеехме един от членовете се изстреля извън залата. Аз я последвах, мислейки си, че нещо е разстроена, и я видях залята в смях. Тя излязла от стаята мислейки си, че това е учтивото нещо, което може да направи. Аз бях запланувал да обясня по какъв начин Бог освобождава тази радост, но не бях стигнал до това. Накратко ѝ обясних и я насърчих да се върне при другите.

Като се върнахме беше очевидно, че други също са докоснати, преди аз да съм говорил за тези преживявания.

Някои лансират една теория за 'хипнотичната индукция.' Тълпа, която се концентрира на думите и жестовете на говорителя, може, според както казват те, да бъде склонена към действие предизвикано от говорителя, и когато е изключено тяхното рационално възприемане, стават въввлечени в тая дейност без да мислят.

Тука не е мястото за по-детайлно разглеждане на хипнозата. Достатъчно е да се каже, че хората са винаги свободни да напуснат християнските събрания. Мнозина, по навик, внимателно преценяват това, което слушат.

Човек би се зачудил къде остават в тази теория някои от ключовите библейски характеристики. Не беше ли Петър прав, в атмосферата и ситуацията на очевидно опияняване и необикновени езикови дарби, да предизвика юдеите на покаяние и да вярват (Деяния 2)? Днес вероятно той би бил обвинен в индуктивна хипноза.

Християните трябва да ходят по опънатото въже между техния рационален ум и техните емоции. Да се пренебрегва едното от двете ни прави небиблейски. Бог е създал и двете. Ако призив за покаяние предизвиква умът и също предизвиква обвинение в емоциите, тъга и съжаление, което предизвиква промяна, тогава нека да приветстваме тия неща.

Не са ли много от хората в тези събрания ловци, които търсят благословения, за да угаждат на себе си? Тези, които аз съм срещал са такива.

Има някои. Винаги има определен брой духовни номади, които обикалят за да 'гонят славата.' Свидетелствата в тази книга, обаче са от хора посветени да изграждат

зрели местни църковни събрания. Те искат да видят Исус възвишен и християнството да напредва.

'Нека онези, които нямат в събранията си плътски християни да хвърлят първия камък,' може би това ще бъде една подходяща парафраза на това място.

Просто защото нещо е в Библията не означава, че това е нормалното за всеки християнин, нали?

Един известен писател ни казва, че преживяването на Павел по пътя за Дамаск 'едва ли е нормално преживяване за всички вярващи.' Но много вярващи, без значение дали му харесва на тоя писател или не, клонят да имат някакви видения и преживявания от подобен характер. Библейското отнасяне към падането напред, назад или други физически реакции не означава, че от всички нас се изисква да имаме такива преживявания. Те не доказват нищо. Но да се предположи, че всички наши физически реакции към една небесна среща трябва да кореспондират напълно точно с критериите в текста е да се обърне Библията от история на спасение и благодат в книга на правилата за спасение.

Няма никаква основа на покаяние в така нареченото 'време на освежаване.' Това не е правилно, нали?

Моля прочетете 4-та глава на тази книга...И не вярвайте на това, което четете в пресата. Те казват само историята 'по повърхността.'

Може би дявола ще причини фалшив 'плод' да следва фалшивите чудеса и знамения произведени от фалшиви помазаници и фалшиви пророци. Как можем да ги различим?

Може да има фалшиви чудеса и знамения, и дори легалистична святост, сред тези, които са измамани от култове и духовни самозванци, но истинския плод винаги ще изплува като една проверка за истинността и библейски ориентираната работа на Бог в живота на човека. Защо дяволът ще възвеличава Исус? Мартин Луид-Джоунс коментира: 'Ето църква, която е в период на суша, защо дявола трябва изведнъж да прави нещо, което да привлича вниманието към религията и към Исус?...Ако това е работа на дявола, тогава той е невъзможен глупак.'

Това благословение предизвиква разделение — как може то да бъде от Бог?

Разделенията често възникват от нетърпение и мислене на осъждане, както от ония, които са срещу новото изразяване на Божията сила, така и от ония, които са незрели в тяхното изразяване на ентусиазма си за тези нови неща.

Зрелите вярващи ще уважават почтеността си един спрямо друг и ако има различия, те ще изразяват противоположни мнения по приемлив, коректен начин. Умереността е по-вероятно да излезе от любящ, грижовен, но честен диалог отколкото от манталитет на 'ерес, заблуда, осъждане и потиснатост.'

Когато Павел се изправи срещу легализма на юдеите, това беше с характер на разделение, но той въпреки това трябваше да го направи и да действа както Бог беше заповядал. Разделение по отношение на принципи са неизбежни в нашето паднало състояние. Партиен дух и разделения във връзка с грешни отношения, обаче, не би трябвало да бъдат забранени като анатема за никой вярващ чувствителен към Духа.

Това, от което ние се нуждаем е 'служение в Духа,' а не тези емоционални физически реакции. Със сигурност Бог е дух и това е начинът, по който Той работи?

Това звучи много духовно, но е твърде късоглед начин да се каже, че Бог работи само по доста спокоен, интелектуален начин в нашите умове. Нещо, което Той разбира се прави — но не изключително само по тоя начин.

Мартин Луид-Джоунс коментира: 'Никога не трябва да забравяме, че Святия Дух рефлектира върху цялата личност. Вижте, човек е тяло, душа и дух и не можеш да ги разделиш. Човека реагира по цялостен начин. И е неразумно да се очаква, че той може да реагира в областта на духовното без нищо да се случи в останалото от него... Нещо се случва, което е толкова мощно, че и неговата физическа конструкция също участва в това.'

Ония, които говорят по начин, който презира емоциите и тялото, и издига умът/духът, са често въздействани от гръцкия дуализъм, който презира земната реалност и материалния свят.

Библията ни предупреждава, че нашите емоции и нашите тела ще бъдат повлияни от действията на греха. Също е казано, че Бог обича Своето добро творение (Битие 1) и че 'за чистият всичко е чисто' (Тит). Ако земята и всичко в нея е на Господа, тогава Бог може да използва физически и емоционални средства, които Той е създал, за да ни привлече до Себе Си. В Божиите ръце те могат да бъдат чисти.

Не са ли някои от нещата, които се случват в момента бит пазар и ненужно сензационни?

Бог не винаги действа по един тих и скрит начин. Той накара Езекийл да лежи на едната си страна 390 дена. Той накара Давид да танцува с голямо отхвърляне и отвращение от неговата жена, пред Него. Той накара Осия да се ожени за проститутка. Той причини духовен скандал, който имаше за резултат обвинение в пиянство на деня на Петдесетница.

Неговите начини не винаги са нашите начини.

Аз ходих на събрание, където цялото това 'благословение' се очакваше да се случи. Просто не се чувствах спокойно. Бях на щрек в духа си.

Бог ни говори чрез нашата интуиция и нашите наблюдения. Може следователно да бъде законно да проучваме внимателно това, което виждаме и чуваме и може би говорим на ония, които са въввлечени в нещата.

Не всички, които имат тия външни елементи на настоящето обновление ще действат в тия неща мъдро — или може би те все още се учат. Аз бях на едно събрание, където няха никакво 'колебание' относно цялостното събрание и неговата почтеност. Обаче имах в духа си задръжки по отношение на поведението на няколко човека.

Тук има една опасност. Ултрасубективните хора, въоръжени с легалистична философия на служение, ще използват тяхното 'чувство за мир' и тяхната 'задръжка в моя дух' като един инструмент за предубеждение, обвинения и повърхностни духовни осъждения. Те ще виждат демони под всеки камък, и няма да оставят нито един камък необърнат. Пазете се от тези хора, които цялостната им идентичност е обвита в това 'да защитават верните.' Те могат понякога да унищожат верните с разделение, обвинение и фалшиво слово на знание.

10 - Мъдри пастори

Един анонимен пастор споделил 'Дали пропускам горящия храст като се опитвам да държа тревата окосена?' Свържете това изказване с твърдението на Чарлз

Хадън Спърджън, че 'съживлението е сезон на славен безпорядък' и може да схванете нещо от дилемата на един пастор по средата на 'време на освежаване.'

Дори известни хора на съживлението понякога се спъват с практични теми, които възникват във връзка с това. Джонатан Едуардс, лидер на съживлението в Нова Англия цитиран в 8-ма глава, е срещнал критики поради голямата роля, която са имали обикновените хора. Впоследствие той намалил дейността на обикновените хора, и огънят на това обновление бил потушен, докато Уайтфилд посетил църквата в Нортхямптън след няколко години.

Други лидери на съживление и наблюдатели отбелязват, че угасянето на Духа е не толкова проблемът, но по-скоро различаването на духовни измамници.

Уилям Гибсън в *Годината на Благодатта* (Амбасадор), една класическа творба от съживлението в Улстер през 1859, споделя за един служител мощно използван през това съживление, който се е срещнал с един пророк и с един спящ. Тези двама човека пристигнали в едно домашно събрание и единият обявил, че другият щял да заспи и да не се събуди в продължение на два часа. Служителят и няколко други го попитали какъв е бил смисъла на това упражнение, предполагайки, че това било един лош начин да се влезе в събрание и да се вземе властта, и му напомнили, че пророческото умение не показва непременно истинска вяра, и те цитирали случая с Валаам (Числа 22). На 'духовният' шоу мен и неговия приятел подходящо им било отвлечено вниманието за повече от половин час и по този начин пророкувания сън не се осъществил.

Пастори, лидери, старейшини и членове се стараят да се справят с подобни сблъсъци. Как може човек да различи това, което е правилно от това, което предизвиква отвлечане на вниманието, или пък това, което е направо фалшиво?

Има разпознаване, за което е жизненоважно ученето един от друг. Няколко ключови църкви са станали фокусни точки за събрания на пастори. Queen's Road Baptist в Уимбълдън и Covenant Ministries Leicester church, са две места където редовно има седмични събрания за пастори и лидери. В Съндърландския Християнски Център се събират лидери от Североизтока.

Много от Британските мнения за това време на обновление са породени от контакт, или уважение спрямо движението Винярд. Резултата е, че отношението на Винярд спрямо практическата пасторска теология и пасторска рамка на работа може да бъде видно.

От началото, църкви като Торонто Винярд и Чемпинг Винярд в Чикаго са публикували бележки на техните пастори и лидери. Те са били отпечатани в голям тираж (и са преиздадени в отличната книга на Патрик Диксън *Белези на Съживление* — Kingsway) и британски лидери като Джералд Коатс от Пионерски Хора и Браян Джоунс от Заветни Служения също са публикували свои записки.

Какви са темите, които тези документи засягат? Те са жизненоважни индикатори за честността и почтеността, която много хора вярват, че Бог върши в настоящем, и те дават силен отговор на обвиненията за неправедност и безотговорност.

Мъдрият пастор е изправен пред няколко ключови въпроса:

- Как могат лидери да се държат с почтеност и честност в това време?
- Когато Павел говори за събрания, които са провеждани 'прилично и в ред' какво има предвид той? Как трябва да откликнем на изкривяването на нормалният модел на поклонение и служение?
- Обновлението и съживлението са почти винаги съпровождани от съживяване на пророчеството. Как да са сигурни лидерите, че това е претеглено и изпълнено, а не злоупотребено?

- Как трябва да се молим за хората?
- Какъв вид служение е подходящ за публично събрание — дали службите на освобождение от демони трябва да се правят в лични частни места?
- Как може един пастор да насърчи и да даде простор на обновлението?

Ролята на лидера в обновлението

За някои лидери едно движение на Святия Дух ще бъде дълбоко обезпокояващо. Дори ако са с отворени сърца, те непременно ще търсят да намерят баланс между контрола и анархията.

Няколко ключови стойностни елемента за лидера могат да бъдат видяни в бележките, които са били широко разпространени в църквите Винярд, Пионер, Завет и Англиканските църкви в тази страна. Това, което следва по-надолу е извлечено от техните бележки.

Почтеност и смирение

Рик Джойнър, пророческа фигура активна в Щатите говори в *Жътвата* за 'безименно, безлично' съживление, чието лидерство изглежда 'в някои случаи невидимо. Те нямат желание да изграждат големи служения, нито пък копнеят за слава и богатства.' Този 'нов род, без слава и позиция, ще направлява някои от най-великите събития в историята.' Те ще бъдат 'неегоистични посланици на сила,' които ще причиняват страх в сърцето на Сатана.

Браян Джоунс, лидер на мрежата от църкви Заветни Служения, в писмо до лидерите си предупреждава: 'Бъдете внимателни да не търсите да получите максимума лична печалба от движението на Духа.' Той препоръчва смирение и готовност на лидера да се остави самия той други хора да се молят за него. Той връща хората обратно при Исус. 'Внимавайте да поддържате фокуса към истинския източник на благословение — Самия Бог, и да не прехвърляте вярата на хората към човек, място или метод.'

Тези думи на предупреждение са сериозни. Родни Хауърд-Браун е използван от Бог; Торонто е място, където хората са получили обновление; смеенето е било символ на освобождение за мнозина. Бог обаче се движи чрез други хора, на други места и по различни начини.

Хауърд-Браун е нащрек към това да се изгради култ към личността му. В края на лятото на 1994 той промени името на организацията си на Интернационални Съживителни Служения и отхвърли старото ЕАРХБ (Евангелска Асоциация Родни Хауърд-Браун).

Прилично и в ред

Когато говорителите трябва да спрат понеже има много смеещи се, или плачещи, или ревящи, тогава състоянието на нещата може да се окачестви като, че е нарушено спокойствието.

За някои, които са наблюдавали такива събрания през последните месеци, възникват следните въпроси. Защо Святия Дух, когато докосва живота на хората, ще прекъсва Святия Дух, който е вдъхновил проповедника?

За някои фразата 'прилично и в ред' просто се отнася до прогреса в реда чрез различните аспекти на службата, с физически проявления, които са видими и приети като резултат от проповядване или през време на специфични моменти от служението. За други фразата е много по-наситена с емоции и с други преживявания. Те очакват тресенето, смеенето и различни необикновени поведения.

Може би е изкушаващо за църковния лидер, който има съчувствие да 'остави събранието просто да върви,' и да препише водителството на Святия Дух. Джералд Коатс предупреждава: 'Старейшините в Коринт са имали такъв подход на вдигане на ръцете. Това, което те са виждали е било смес от работата на Духа, работата на плътта и дори на дявола. Като водачи ние трябва да дадем сметка за това, което позволяваме и насърчаваме в нашите църкви. Бог не благоволява в невежеството; докато е време на освежаване също е време когато ние като лидери трябва да помогнем на църквата да разбира това, което се случва.'

Рик Джойнър е също предпазлив относно прекалената спонтанност и говори за събрания, които претендират да са 'водени напълно от Святия Дух, където фактически те са водени по-често от незрялост и бунт.'

За някои тогава 'прилично и в ред' означава отговорна гъвкавост, готовност да се живее между двата крайни полюса на детайлна организация от една страна и пълна спонтанност от друга.

Мона Джуниън, автор на *Прящото Помазание*, и заедно със съпруга си Пол, лидер в Християнския Център за Поучение и Поклонение в Уобърн близо до Бостън, са щастливи да видят, че 'програмираните събрания' в тяхната църква изчезват, но това може да бъде и знак за хаос. 'Безредието се случва когато няма никой отговорен, когато никой не знае какво да прави и когато всеки е оставен да действа за себе си. Това, което апостол Павел търсеше да коригира в Коринт беше изразяването на всеки един човек без да обръща внимание на другите хора. В нашите служби [моя съпруг] Пол винаги остава видим. Заедно, той и аз постоянно даваме разбиране за това, което се случва.

Апостол Павел също прави ясно, че духовното изразяване може да бъде подчинено на човека. Никой не е *длъжен* да прави каквото и да е в определен момент. Духовете на пророците се подчиняват на самите пророци (1 Коринтяни 14:32). Всеки трябва, фактически, да изчака неговия или нейния ред, за да може всеки да има полза от това, което Бог върши между тях.

Някои пастори и проповедници са готови да изоставят своите си планове, за да откликнат на Святия Дух, който докосва животи. Това не е лесно за ония, чиято култура ги е обучила да вярват, че Бог се движи само в отговор на проповядване — за предпочитане проповядване центрирано на Голгота и Христовото дело на кръста.

Всяко значително съживление ще издигне Исус и проповядването на кръста, и покаянието, което ще последва ще бъде жизненоважен аспект. Но да се измерва съживлението просто по критерия 'проповядване' е да се сведе съживлението до един формален пакет.

Павел, или Савел когато беше по пътя за Дамаск, не му беше проповядвано — той беше посетен от Бог и конфронтиран с едно единствено изречение. 'Савле, Савле, защо Ме гониш?' Бог е запалвал съживление и обновление много пъти с едно единствено изречение.

Джоузеф Дженкинс е бил пасторът на една Методистка църква в Ню Куай, Уелс. Той се е молил дълго и усилено и е проповядвал много прилежно с цел да въведе една нова набожност между своите хора. Младият новоповярвал, Флори Еванс се изправил да свидетелства на едно младежко събрание. Дженкинс поканил за свидетелство и след малко треперещият Флори се изправил и просто казал, 'Аз обичам Господ Исус с цялото си сърце.' Ейфор Еванс, пишейки в *Уелското Съживление през 1904* коментира: 'Ефекта беше направо потресаващ, и едно завладяващо чувство на Божието присъствие изглежда предизвика тържественост и възбуда в цялото събрание.'

Духовно обновените млади хора посетили съседните църкви, за да споделят благословието, и така превръщайки се в една от главните искри на съживлението през 1904.

Съживлението през 1859 в Улстер, което започнало в Конър, се разпространило до Ахохил, и там станало обръщането на един млад човек по време на една борба на петли. Неговия брат го намерил там и просто му казал, 'Имам послание за теб от Господ Исус.' Джон Уеър пишейки в *Небето Слезе Долу* отбелязва: 'Това направо влезе в сърцето му, той също така усети в себе си раждането на едно дълбоко покаяние; и скоро побягна за да намери прибежище в разтворените ръце на разпнатият Изкупител.' Местният служител, докоснат от това обръщане, поканил хората от Конър в църквата си и започнало съживление, което се разпространило.

Средно статистическия проповедник ще се бори, ако неговата проповед е прекъсната от нещо друго освен сълзи на покаяние или викове на радост за потвърждение.

Поведението на събрания в Еърпорт Винярд е може би един полезен модел. Обикновената практика на църквите Винярд изглежда е, че вярват, че проявленията в събранията могат да бъдат от Бог, могат вероятно да бъдат от плътта, и понякога може да се случи да са от дявола. Вярвайки, че смърянето се използва само в крайни случаи, те понякога ще признаят 'прекъсването,' но въпреки всичко ще продължат. В това те могат също да отразят схващането на Чарлз Уесли, за когото Джон Уайт пише, че пренебрегвал всички 'изпълнения,' които не са много обезпокояващия и отстранявал шумните.

През време на моето посещение в Еърпорт Винярд през август 1994, имаше периодични прекъсвания от смях и веднъж случай на 'ревящ лъв.' Отношението на пасторът, Джон Арнот, беше интересно. Част от смеха беше нежен и необезпокоителен, но друга част беше много шумен, дълъг и заразен. Може би Джон не искаше да прави отсъждения за смехът на непознатите. Той със сигурност не чувстваше, че трябва да спре, но просто помоли за повече сила на микрофона! Понякога той казваше нещо не много остро, но твърдо като например това, 'Нека да слушаме сега внимателно това.' Това имаше ефект на смълчаване на ония, които бяха хванати в заразителен смях и често затихваше и други по-тихи смехове.

Когато един младеж от Техан започна да реве, Джон обясни вярването си, че такива неща са пророчески символ на гневът на Лъвът от Юда спрямо греха, и че 'младият лъв би трябвало да пророкувана английски това, което Бог е поставил в сърцето му.

Докато продължаваше ревенето той напомни на събранието и на този човек, че духът на пророка се подчинява на самия пророк. Насаме тимът на Еърпорт насърчи лидерите на църквата Техан да насърчат този млад човек, но и да му погнат да внесат зрялост за това как да изразява това, което вярва, че Бог говори.

За един еднократен посетител на събрание, особено консервативен християнин, такъв тип проявления може да са повече отколкото може да понесе. След като ги наблюдава няколко пъти, тия прекъсвания могат да му се струват по-малко обезпокоителни и едно чувство на увереност и доверие в цялостната посока на събранията може да започне да се появява.

За ония, които имат перфекционистко мислене всичко това ще бъде малко твърде объркано. Трябва да се даде позволение на членовете на събранието да се учат как да откликват подходящо на Духа, и за лидерите да се учат да различават между Духът, плътта и дяволът. Осъждения за поведението на църквата въз основа на едно събрание правят лоша услуга на ония, които са включени в него. Аз бях веднъж 'въздействан така' от един гост говорител на събрание през 1990. Външните наблюдатели могат да са възприели, че такава практика е била нормата. Почти със сигурност обаче това не беше така. Чуждестранните лидери на църквата, към която аз принадлежах протестираха накрая с въвлечения проповедник.

Лидерите трябва да бъдат готови да се справят с конфронтации или да смърят на момента. Лидерът на Еърпорт Винярд на една сесия, която посетих, помоли член на събранието да говори малко. Пасторът от Винярд Марк Дюпонт, говорейки на едно събрание през юли в Кент, просто помолил две жени в събранието да бъдат тихи. Той и други лидери от Еърпорт са предпазливи относно освобождението (изгонване на демони) в публични събрания.

Марк коментира, 'Като правило, ние не искаме да вършим никакво освобождение по време на служителски събрания в Торонто. Ние или ще вържем демоничния дух или ще изведем хората от събранието. Тогава може да започне съветване насаме.'

Джон Уимбър говорейки на събранието в Торонто на конференцията през юни 1994, коментира, че е било необходимо да се запази поучаването на Библията, и да се съветват ония, които се нуждаят от съвет, дори ако това нарушава нормалния ред на нещата. 'Трябва да има действително някакъв план. Аз вярвам в прогресивното посвещение. И е добре да се учим да се молим, да четем Библията, да даваме, да се учим да посещаваме църква и да служим на другите.'

Уимбър също споделя по отношение на 'прилично и в ред' пасажа в 1 Коринтяни 14:40: 'От това как четеш текста зависи значението, което ще извлечеш от него. По време на моята ранна консервативна евангелска основа, аз бих прочел това по тоя начин. Всичко трябва да бъде направено в един *подходящ* и *подреден* начин. Подходящ и подреден означава според нашите традиции и нашето развитие.'

Той споменава, че Господ го е предизвикал, че може би пасажа трябва да се чете така: '*Нека всичко да бъде вършено*, в един подходящ и подреден начин. Това, което за нас е подходящ и подреден начин може да не бъде подходящ и подреден начин за Бог.' Аз изучавах Стария Завет и открих, че Бог е неподходящ и не пасва (според нашите стандарти). Аз съм бил поучаван, че Бог е джентълмен, Той никога няма да те притесни. Но какво да кажем за пророка, който е призван да бъде гол сред съседите си (Исаия 20)...и всички други?' Уимбър можеше лесно да се отнесе до Нееман, призван да отиде и да се потопи в реката, или Езекиил, който трябваше да лежи на едната си страна в продължение на месеци.

Изглежда ясно, че ключови фигури в сегашното време на освежаване са посветени да имат внимателно око за плътското и демоничното, но те са щастливи да поемат риска с необикновеното, което разбива техният обикновен модел.

Пророчество

Пророчеството е играло своята част в събитията водещи до това 'време на освежаване.' Често е имало значителна роля в съживлението, както демонстрира изучаването на живота на Уесли и на Джонатан Едуардс. Едуардс не се е чувствал много спокойно с това, което днес наричаме дарбите на Духа и не е бил предразположен да разглежда пророчествата от неговия ден като 'такива от същата природа като виденията на пророците, или Павловото грабване в Рая.'

Новото появяване на пророчеството като значителна част на харизматичното движение в последните 30 години не е било без своите проблеми. Някои са използвали 'пророчеството' за да оправдаят неморалността, други са имали фалшиви 'слова на знание,' които са показвали несъществуващи и непроверими грехове или демонични въздействия върху живота на хора. Други пророчески фигури просто са били неразбирани или пък самите те са били бунтовни. Ако това настоящо движение на Бог запали едно по-нататъшно освобождение на пророческото надаряване, има някои, които ще бъдат по-скоро разтревожени отколкото ентузиазирани.

Все пак в последните години една практическа теология за пророчеството се е развила между различните потоци на харизматичното движение. Нейните поддръжници са в предните линии на това настоящо време на освежаване. Преди да разгледаме как те помагат да се внесе яснота и баланс може би е добре да се дефинира какво се има предвид под термина 'пророчество' или 'пророчески.' Може да има няколко значения.

- Това може да означава полезен поглед отвътре, стих от Писанието, или песен изпята в християнско събрание.
- Може да означава специфичен поглед отвътре в живота на човек. Точно както Исус знаеше мислите на Своите опоненти или грешните пътища на жената при кладенеца, така Святия Дух може да даде на хората днес 'слово на знание.'
- Може да означава приложението на вечното слово на Бог към днешния свят и култура, така че смърряне или насърчение да бъде дадено и да се даде посоката на бъдещата стратегия. Старозаветните пророци като Осия, Михей и Амос, които са изявили социалната несправедност и рефлектират Божият стандарт, са примери. Евангелските социални реформатори като Уилбърфорс (за унищожението на робството) и Шефтесбъри (прекръпяване трудът на деца и други такива реформи) могат да бъдат разглеждани като пророчески фигури.
- Също може да означава специфично предумзание за бъдещето. Книгата Деяния говори за пророк Агав предсказал глад и гонения (Деяния 11:28; 21:10).
- Това може да включва сънища и видения и умствени образи и картини.

Тука също имаме широко отваряне към субективното наблягане на вторични и второстепенни детайли. Някои, които са имали сънища ги третират като реалност. Внимателното сравнение на историите за 'отиването в небето' на Морис Серуло, Робъртс Лиардън и други разкрива голямо различие в описанията на Исус, особено по отношение на цветът на косата Му.

В светлината на това, увещанието на Павел към Солунците 'изпитвайте всичко — дръжте доброто' (1 Солунци 5:21) е една сигурна основа. Някои сравняват въпроса със съмнението. Съмнението на един отворен ум е библейско. Неверието на затворения ум е това, което Бог ненавижда.

От какво тогава може да се състои едно отворено отношение към пророчеството? Църквата Еърпорт Винярд е публикувала кратки бележки, които са на разположение на членовете на събранието и на гостите. Този документ представлява едно отворено изявление и отразява погледът на много от ония, които ще могат да идентифицират себе си като евангелски по доктрина и харизматични по практика. Те разглеждат няколко ключови неща.

Пророчеството във връзка с Писанието. Рик Джойнър, който заедно с Пол Кейн и Бил Хамън е водеща фигура в пророческото движение, предизвиква читателите си в *Светът Възпламенен* да чуят от Бог днес. Той обаче е ясен, че: 'Това не е да се намекне, че всичко това е за да се установяват нови доктрини или да се добавя към канона на Писанието.'

Обаче той предупреждава: 'Много хора стават пристрастени към пророческите слова... Когато узреем ние ще се нуждаем от все по-малко и по-малко водителство, а не от повече. Това да трябва да се чуе от Господа за всяко дребно решение може да бъде знак на незрялост, а не на зрялост. Работата на пророците не е да бъдат като гуру. Нито Писанията са предназначени да се използват като хороскоп.'

В една брошурка на Еърпорт Винярд озаглавена 'Какво да правим когато получим пророчески слова' се казва ясно. 'Има нужда обаче да се изпитват всички

пророчества чрез Духът и Словото тъй като "ние пророкуваме частично" (1 Коринтяни 13:9), т. е. никое пророчество или пророк не е непогрешим или равен с авторитета на Библията.'

По нататък те отбелязват, че 'Духът на Бог винаги ще е в съгласие с предишното откровение в Библията' и насърчават тия, които приемат да сравняват това, което слушат с Писанието.

Пророчество и отговорност. Да се приеме, че съвременните пророци не са непогрешими, осъзнаването на това може да помогне да се отмахне нереалният идеализъм относно пророчеството. Хора могат приемат и да претеглят пророчество и 'да го поставят на рафта,' ако то не може веднага да бъде разбрано, или да го изхвърлят, ако се окаже неточно. Пасторския тим в Еърпорт насърчава хората да задават въпроси за пророчеството. Дали то е вярно и потвърждава това, което Бог вече ти е говорил? Дали е вярно? Има ли действителни изявления в това пророчество, които могат да бъдат проверени?

Тия, които споделят пророческо слово са обикновено от църковния служителски тим. В тая брошура се коментира: 'Можеш да бъдеш убеден, че ония хора, които от време на време служат с лични слова към хора, са под авторитета и наблюдението на пасторите, които имат отговорност за духовното надзираване на църквата. Тогава можеш да бъдеш уверен, следователно за зрелостта и доверието, което имаме в тях като любящи, стабилни християни и умеещи да служат.'

Еърпорт Винярд внимават за какъвто и да е вид безполезни пророчества. Те предупреждават срещу пророчества от типа 'направи го или умри' и отбелязват, че пророчества, които 'дават специфични дати, времена, партньори за живота, взаимоотношения, и увещания да се направи нещо или да не се направи са запазени за най-зрелите и опитни' и дори тогава всички критерии, които вече са споменати се прилагат спрямо тях, защото дори когато сърцевината на пророческото слово да е вярна, рамките на времето и детайлите могат да бъдат сгрешени.

Вярвайки, че да се внася корекция е работа на мъдрите и зрелите, те съветват за внимание при пророчества, които са 'за корекция, осъждане или порицание, като такива, които не са непременно от Господа. Предай го на някой от пасторите, ако имаш въпроси или съмнения.'

Незрелите пророци получават къси послания. 'Понякога хората се опитват да използват тяхното надаряване за да получат признание от тялото на Христос. Ние като църква сме по-заинтересовани от характера отколкото от надаряването. Надаряването трябва да изтича от цялостта, зрелостта и почтеността. Понякога такива 'самозвани' пророци ще обиколят всички уредници по църквата, и ще ти дадат слово в паркинга, или пък на някое друго такова частно място. Отбягвайте тия неща като чума.'

Отвореност за промяна

Това не винаги е толкова трудно колкото звучи. Много пастори свидетелстват, че са били близо до изгасване преди техния контакт с тая вълна на обновление. Идеята, че Бог ще хване техните събрания и ще ги изчисти от критицизъм, закоравяване, и в същото време ще съкрати пътеката към зрелостта на някои от най-лошите проблеми за съветване, не е много атрактивна, дори ако цената е промяна.

Джералд Коатс коментира: 'Ние трябва да бъдем готови да прегърнем работата на Божия Дух, дори ако това означава промяна в нашите структури, програми и планове. Главният ключ е цялото лидерство да се подчини на Святия дух и да позволят да получат молитва.'

Работата на тима

Класическият модел за обновление в много църкви е построен на модел, който предполага, че ти не внасяш промяна в събранието. Първоначално обновление се случва често измежду лидерския тим, тогава в малки групови събрания и накрая в цялото събрание.

Докато някои църкви намират себе си потопени от Бог, както видяхме в предните глави, други са търсили Божието благословение и са имали възможността да имат време на освежаване в една по-бавна крачка.

Като се приема заразната природа на много от тези проявления, полезно е да се направи нужното щото тия, които водят събранията, или се молят с други, да споделят видението на църквата, да подкрепят лидерското тяло и да са отворени за дейността на Святия Дух.

Когато една църква е включена в служение към по-широк кръг християни, или просто по-голям брой, друг вид работа в тимове излиза вече на преден план.

За да се запази почтеността на това, което се случва някои църкви изискват само определеният тим за служение, обикновено хора с табелки, да се молят за хора. Това помага да се предпазят от политически екстремисти или дори врагове на обновлението, които да се молят за хора и да прокламират безполезни доктрини или разбирания, особено по отношение на крайни доктрини за освобождение от демони или безотговорно пророческо служение.

За да се улесни растежа и разбирането, някои църкви насърчават хора, които не са от тоя тим за служение да стоят покрай членовете на такъв тим и дори да участват в молитвата. Членът на такъв тим има отговорност и нужната мъдрост.

Фокусиране на Христос и плодовете на освежаването

Внимавайте, съветва Браян Джоунс, да не се концентрирате на човек, на метод или на място. Дейвид Пичес, на когото не са му странни такива проявления като ревене на лъв, насърчава 'стремежа да се проявяват странни и често обърквачи проявления.'

Лидерите трябва да насърчават ония, които свидетелстват да се концентрират на вътрешната промяна, която Бог е довел в резултат от тяхната среща с Него.

Като се вземе предвид факта, че някои откликват на служение поради това, че в малко екзалтираната атмосфера на едно събрание, смехът и падането могат да са заразни, водачът също ще иска да отбягва 'служение на проявленията,' където голяма част от нещата се случват физически, но не са резултат от нещо, което се е случило действително.

Следвайки Джон Арнот около Торонто Винярд човек открива разнообразие от нужди, които са посрещнати и действия с Бог, които се случват. Някои се нуждаят от физическо изцеление, други от емоционално изцеление. Някои имат грях за изповядване, други имат радост, която да изразят.

По време на едно събрание в моята църква в Ийстбърн, една двойка, които са били заедно от 40 години говори за техния първоначален страх, как Бог е дошъл при тях и го е помел и как се е изпарил облакът депресия от техния живот.

Луис Гот, част от лидерския тим на Съндърландския Християнски Център, се появила в края на тяхното съботно събрание на 10-ти септември, с някакъв вид украса по цялото й бяло яке. Тя била съветвала няколко момичета и жени. Една е говорила за нуждата да се спре двойствения живот, други са говорили за отказване от пушене. Те не просто са имали преживяването, те са били предизвикани в моралната сърцевина в техния живот.

Това контрастира с една църква където първата част на събранието е отбелязана с 'демонстрации на Божията сила' като лидерът систематично бута хората. Това, което

всъщност се случва с тях по отношение на срещата с Бога е отворено за предположения.

Концентрирането на физическия аспект прави фокуса на хората да се отстрани от Исус и от плода, който Той желае, но не можем да пренебрегнем ясното физическо въздействие по време на някои от срещите на хората с Бог. Ние трябва да го разглеждаме като вторично по отношение на истинската работа на вътрешната трансформация.

Внасяне на баланс

Не изглежда неразумно това, че Бог може да прекъсне нашите планове и да мине без проповед по време на събрание, ако Той би избрал това. Той дори може да ни прекъсне повече от веднъж. Но възможно ли е да караме 10 седмици без проповед, както е известно, че е правила една църква?

Не, не е възможно, и според дори най-ентузиазираниите поддръжници на свободата и отвореността. Мартин Релф, пастор на църквата Живите Камъни в Ийстбърн, споделил размишлението на Джон Уимбър когато той напомнял на събранието, че точно всред благословието редовните неща от църковния живот трябва да продължават. Ние все още ще проповядваме Словото и ще вършим всички неща, които изграждат църквата.

Браян Джоунс също набляга на това: 'Ние трябва да продължим нашето посвещение към Словото и Духа и да не намираме себе си хванати в капан на слово или Дух, където християни се лутат от едната крайност в другата.'

Приключване на самоанализа

Като се знае за себцентрираната природа на нашето естество ще бъде лесно да бъдем хванати в 'преследване на постоянна възбуда,' която понякога символизира крайните групи и егоистичните хора. Докато Бог желае да ни сортира, изцелителния процес за мнозина включва обръщане наопаки, решение да служиш на Бог вместо да се търси емоционално и духовно усъвършенстване за себе си.

Браян Джоунс, пишейки за Мрежата Заветните Служения, отразява: 'Целта на освежаването е да допринесе за изпълнението на крайните цели в Божия план.' Джералд Коатс също гледа по същия начин: 'Ние искаме да видим хората да гледат максимално на ония, които са отвъд християнското общество. Иначе самозадоволството ще пусне корен... и в края на краищата ние ще изсъхнем.'

Инструктирай и обясни

Кен Гот, пастор от Съндърландския Християнски Център, ми подаде микрофона и изчезна в събранието от 400 души да се моли за хора, които бяха откликнали на призива за молитва. Докато той и жените в църквата се молеха, мъже падаха на земята, някои плачеха, други очевидно в състояние на транс.

Предната вечер имаше подобни сцени когато започнах да проповядвам след като няколко човека бяха получили молитва. Аз възприех шума, но 200-та или горе долу толкова, които посещаваха църквата за първи път бяха любопитни. Аз упорствах, но не за да ударя тяхното съгласие с моето подчертано натъртване!

В неделя сутринта направих това, което трябваше да бъде направено през миналата вечер. Обясних на събранието това, което се случваше на различните хора.

Обясняването и тълкуването има двойствена функция. То изяснява нещата на хората и им помага да разбират. Свързването на някои от преживяванията с Писанието помага да се направи ясно, че ние не сме се 'потопили в море от субективност.' Това сигнализира, че събранието е все още в ход и то има своята посока и цел. Обясняването

често ще удовлетвори любопитството и ще помогне на цялото събрание да се концентрира още веднъж върху течението на събранието.

Почивай!

Четейки историята на съживленията, особено ония интензивни периоди където имало събрания всяка вечер в Нова Англия и в Улстер през 1859, човек често се среща със случаи на пастори, които се намират в даден момент близко до изтощение докато са помагали на събрания и са посвещавали домовете на тия, които са физически посетени при тяхната среща с Бог и тия, които се нуждаят от по-нататъшна молитва. Дали техният работен товар се повтаря и сега?

Докато някои църкви са станали 'центрове за освежаване' и се събират всяка вечер, други просто са добавили още едно събрание през седмицата и/или допълнително събрание в неделя.

Дори в църквите на 'освежителния център' като Съндърландския Християнски Център или Еърпорт Винярд, средно 10-30% от домашните членове отсъстват всяка вечер. Повечето хора от членовете на домашната църква посещават повече от веднъж седмично, но малцина идват всяка вечер.

Важно е за всеки да бъде наясно с нуждата от почивка и баланс. Джералд Коатс предупреждава, 'Постоянно да се раздава, без да се получава, може да доведе до изтощаване и изгасяне. Отдели време да приемаш, да почиваш, да четеш Писанието и да вършиш "нормални" неща. Бог иска да бъдем готови за дълго бягане, а не за къс спринт.'

11 - Нагазване във водата

Една общоприета картина от словото, която понастоящем се употребява е извлечена от Езекиил 47, където река от животворяща вода изтича от храма и напоява земята, осигурявайки плод за храна и листа за изцеление. Пророкът в действителност е нагазил във водата на дълбочина до глезените, но накрая той е достигнал до момент, в който реката е била така дълбока, че той е можел да плува в нея.

Обновената църква по света изглежда, че е в плитчините, с измокрени глезени, но очаквайки, че скоро ще плува в поток от благословение на Святия Дух, който ще кара всичко, до което се докосва да оживява.

Къде ще ни отведе Господ след това? Надеждата е за съживление, което ще отмие недостигнатите и номиналните и дълбоко ще докосне в сърцето ценностите на тази нация и на много други. Повратната точка ще бъде когато значителен брой нехристияни изповядат вяра в Христос. Историческото въздействие на такъв вид съживление е добре документирано.

Джери Стейгардън напомня на своето събрание Хамилтън Винярд за въздействието на съживлението в Уелс в една специална брошура.

Престъпленията са спаднали до точка, където много съдилища и затвори са били изпразнени. Някои полицаи са образували вокални квартети и са пеели по съживителни събрания защото е имало толкова малко работа когато са били на пост.

Конете във въгледобивните мини са били свикнали да се подчиняват на команди съставени от викове и псувни. Когато голямото мнозинство от миньори се покаяло, конете били объркани с командите, които били толкова хуманни и благотворни, че е имало нужда да бъдат тренирани отново.

Дънкан Кемпбъл, служейки по време на съживлението на Хибридите през 1949, напуснал едно събрание само за да открие, че отвънка чакат 600 човека. Сто човека били от близката зала за танци, други тъкмо станали от леглото, облекли се и дошли до църква, просто предизвикани от Святия Дух. Той трябвало да ги остави в 4:00 часа сутринта за да служи на други 400 човека събрани в полицията. Докато пътувал той срещнал хора по пътя викащи към Бог за милост. Круп, пишейки в *Триумфиращата Църква*, отбелязва, че около 75% от обръщенците са дошли до вяра в Исус в обстоятелства, които не са включвали в себе си църковна сграда!

Подобни модели са били свидетелствани през 1859 в съживлението в Улстер. Джон Уеър, размишлявайки за съживлението в Балимена в *Небето Слиза Долу*, отбелязва: 'Силни викове, сълзи и молитви се чуваха по улиците...Беше намерено, че ония, които са били най-небрежни и нечестиви, светски, сега са препълнили различни места за поклонение. На някои улици, 4-5 тълпи от хора, в къщи и пред отворени врати и прозорци, са се включвали в молитва и хваление.'

Част от ефекта на съживлението в Улстер, отбелязан от Ян Пайсли в *59-то Съживление* беше продажбата на една бирария и почти затварянето на друга. Един пастор, преподобният Теофилус Кемпбъл, отбелязва, че 8 местни проститутки в една област са се отказали от тяхната търговия. Преподобният Дж. Байли също отбелязва, че един бордей сега бил използван за молитвени събрания. Това са били само върховете на айсберга, със спад на пианството, конфликтите между католици и протестанти, и насилието.

Целият морален ход на Уелс, Ирландия и Хибридите е бил променен от това докосване на Бог. Дали ние трябва да желяем нещо по-малко?

Социалните тъкани в страни въздействани от западната култура били разрушени. Ефектите на бунт срещу Божията мъдрост разкриват емоции и сили, които разкъсват семейства и институции. Предбрачни и извънбрачни сексуални взаимоотношения рефлектират в извращаване на тяхната цел и ги отделят от Божието намерение за тях в заветните взаимоотношения на брака. Божият добър дар става идол. Плодът на това идолопоклонство са деца, които не са отгледани добре, семейства където истината е разрушена от недоверие, и всякакви видове сексуално насилие.

Това е само част от идолопоклонската природа на нашето общество. Някои се покланят на силата и я търсят чрез окулта. За някои 'техният бог е техният стомах' и живот характеризира от материалистични желаниа и себеугаждането е нормата.

В едно общество, което е по същество себецентрирано такива реформаторски промени трябва да се случат — като плод на лична морална промяна — също и като се има предвид обществото където се вземат пророчески стъпки срещу икономическа несправедливост, порнография, аборт, расизъм и всички тия нападения срещу почитеността на човешките същества направени по образа на Бога.

Можем ли да повярваме, че Бог ще освободи такъв вид съживление в наши дни? Какво може да Му попречи? Може би е полезно да погледнем към първото Голямо Пробуждане през 1740 и аспектите на съживлението в Уелс за водителство и да видим какво може да потуши потока на Духа.

Безполезна конфронтация

Уайтфилд и Девънпорт, активни в първото Голямо Пробуждане, не винаги са се справяли с техния гняв по отношение на критиките, които са получавали. Те са отричали някои критики по най-невъздържани начини, като са отговаряли в лицата на хора, че те не стават да бъдат на отговорен пост в църквата.

Докато църквата се потапя в реката, ще има хора, които ще постъпват безполезно. Спасителите на брега тогава ще издадат строги предупреждения за

правилно поведение във водата. За тия, които плуват внимателно това може да бъде нещо повече от леко раздраващо. Преувеличаване, подобрани доказателства, нетолерантност, ерес гримирана като истина, бързи осъждения, вина от общуване, ще отнесат някои отвъд правилния стил на здравословен скептицизъм на Беряните, и ще ги отнесат в една крайна опозиция.

Как трябва да откликва на това съживеният вярващ? Едно чувство на тъга за унищожителността на прибързаното осъждение или зле обмислено отмахване могат бързо да се обърнат в гняв и мърморене. Джонатан Едуардс предупреждава приятелите на съживлението да отбягват 'гневливо усърдие' и отношението на осъждение към ония, които не споделят техните съживителни възгледи.

Джералд Коатс, в писмо до мрежата от църкви Пионер, съветва хората да отбягват 'реакционни, цинични, разпуснати или надменни отношения. Останете спокойни, рационални и разумни. Научете се да не се съгласявате без да бъдете груби.' Ако трябва да отбягваме обвиненията, че ни липсва плодът на истинското обновление от Святия Дух, ние трябва да обърнем внимание на тая дума.

Ако ли не, Бог ще отмахне своята ръка на благословение. Той не благославя отношението на разделение.

Синдромът 'мощен човек'

Джонатан Едуардс е бил силно цензуриран от неговите приятели от духовенството за това, че е позволявал на обикновени хора да вземат по-главна роля. Малко място било оставяно на хората да се учат от своите грешки и съживлението започнало да запада.

Докато Бог все още използваше предадени хора за да отиде по-нататък в своите цели, преживяванията на Ивън Робъртс в Уелското съживление, където ентузиазма заглъхна с последвалото му оттегляне от Уелс през 1907, трябва да предположим, че Бог желае, както и направи в световното съживление през 1857-59, да използва цялата църква. Исус не издигна само Петър за да евангелизира юдейската нация. Той имаше 12 ученика и група от 70, които също беше изпратил. 'Външният Му кръг' може би изглежда да е бил около 500 души, ако броят на тия, на които се появи след възкресението Си може да бъде измерен.

Въпреки различните нишки на евангелизма и харизматичния живот, от които се е развило това време на освежаване, силното наблягане в движението Винярд на обучението на обикновени хора е важно.

Те наблягат, че Бог гледа на сърцето, и желае израстване в святост на Своите служители. Но докато тая святост узрява, Бог все още ще използва хора да благославя други и да прави чудеса. Това контрастира с философията често наследена в някоя петдесетно/харизматична литература, която изглежда предполага, че мощни вършители на чудеса представляват един специален вид хора, крайно осветени, святи, напълно предадени и потопени в Словото. Не че тези неща са грешни — те трябва да бъдат целта на всички нас — но една истинска ефективна църква не се нуждае от няколко супер проповедници, които да привличат огромни аудитории. Тя се нуждае от мощни хора посяващи едно множество от църкви.

Моделът на Винярд не е специфично само за тях, но важно е, че една от техните църкви е била моделирана църква тъкмо по средата на едно обновление. Това насърчава идеята, че Бог ще използва хората на общо основание, не просто необикновени личности.

Духовна анархия

Умението да се ходи по опънато въже може да е чудесно умение за тях, които са включени в обновление и съживление. Водач на една голяма мисионерска група — който не би направил важно решение без 'слово от Господа' — веднъж ми каза за неговите опити да помогне на групата да намери баланс между духовното откровение и библейските принципи, като последните не изискват специално позволение от Бог.

За разлика от църковите номера, няма никаква духовна мрежа за безопасност. Ако не си балансиран, ти се сгромолясваш на земята.

Необуздани, спонтанни събрания могат да водят до духовна безплодност, течение без посока в 'преследването на постоянна възбуда,' със следващ голям духовен пробив винаги съвсем наблизо.

Джордж Джефриз, пионер в движението Елим, пишейки през 1933, насърчава хората да отидат отвъд проявленията към трайния плод. Той пише:

Съживление е избухнало — Духът слиза, чудотворни дарби са като доказателство, и всичко е в движение. Тогава, за обръкване на умните глави, ръцете са отмахнати от правилния контрол, и на силата и дарбите им е позволено да вървят неконтролируемо. Моделът на Новия Завет за църквата е разбъркан и не след дълго емоционализма съпроводен от крайни психични сили идват на борда, с резултат, че църквата в определен момент се разцепва на части... Истинността на динамиката не може да бъде поставена под въпрос, защото нямаше нищо грешно във връзка с това. Проблемът беше причинен от не разпознаването на нуждата от контрол, така ясно разкрит в Писанията. Тези, които са били на власт са открили твърде късно, че не е имало истинско ограничаване в духовния контрол, и не е имало истинска свобода в неконтролируемата сила.

Най-голямата опасност по отношение на духовната анархия е възможното издигане на разделителен дух измежду ония, които са въввлечени в обновление, чрез което те енергично отхвърлят ония, които им се противопоставят или онези, които не споделят подобни на техните преживявания. Смирение, единство и видът на принципна толерантност, които не крият различията, но търсят да акцентират върху области с общо съгласие, са жизнено необходими, ако реката на Бог трябва да залее църквите ни и обществото.

'Това е любов, огромна като океан'

Ако нашите сърца са прави и ние не спъваме и не угасяме Духът на Бог, небето може действително да слезе долу, и слава да изпълни душите ни.

Съживлението в Улстер през 1859 е може би най-полезния модел, който имаме. Ако преживяването през 1859 и сегашното време на освежаване са разгледани в рамката, която поставя пет белега за съживление идентифицирани от Дж. И. Пакър, уважаван евангелски теолог, ще се появи една положителна картина.

Долавяне на Божието присъствие

Присъствието на Бог, засвидетелствано от много хора в това време, е нещо, което се схваща и обективно и субективно. Болни са изцелявани, разбити взаимоотношения са възстановявани. Пресни разбираня за Бог, Исус и Святия Дух са както наблюдавани в Писанието така и разкрити в субективното преживяване на човек чрез сънища и видения.

Някои буквално са усещали присъствието на Бог да почива върху тях 'като едно топло одеало' или тежест.

Докато сте преминавали през тази книга вие сте прочели много свидетелства в живота на хора напълно трансформирани от свежа среща със Святия Дух. Това, което е мистериозно, недосегаемо и отвъд това, което въображението ни може да схване, е било проявено по някакъв начин. Привлечени от този поглед към небесната сила,

можем да попитаме Бог за това, което Том Шоу е описал като 'молитвено бreme, което никога не е охлабвало докато Бог населява небесата и планини от грях и зло падат в Неговото присъствие' (*Небето Слиза Долу: Съживлението през 1859* — Амбасадор).

Ако вярваме на Библиите си, трябва да вярваме, че това може да се случи отново — тази преобладаваща молитва ще потече от хора, които имат страст за Исус. Те ще бъдат гладни да знаят повече за Него, да търсят приятелство с Него чрез молитва, и да бъдат като Него във всяка ситуация.

Те ще бъдат хора на святостта. Техните сърца ще бъдат влюбени в Бог, умовете им ще търсят Неговата мъдрост и те ще бъдат активни в служение на Него във всеки аспект на живота им, от работа до семейство до църковна дейност, и всички точки между това.

Бог е навсякъде, но понякога Той е по-очевиден, където дейността Му е по-видима — особено когато позволиш на Духът Му да работи чрез теб. Ето защо Бог освежава Своите изморени, износени от битка, отеготени от грях хора: така че Неговото присъствие да може да бъде по-очевидно; Така че океан от любов да може да изтече към нашето болно, бунтовно, объркано и сгърчено от болка общество.

Яж словото

Пакър говори за съживление предизвикващо един по-голям отклик към словото. Една силна радост ме завладя когато четях това. Подготвяйки проповед на тема 'Представи си какво може да направи едно поколение с нежни сърца' след завръщането ми от Торонто, аз буквално скочих на крака когато прочетох, 'Аз тичам в пътеките на Твоите заповеди, защото сърцето ми е свободно' (Псалм 119:32). Свободен от разрушението на греха, аз мога радостно да приема границите на пътеката на Божиата мъдрост.

Един по-голям отклик към Божието Слово ще потече в точната пропорция на степента според, която ние помагаме на хората да схванат мъдростта на Бог. Писанието ни казва, че Бог казва, 'Когато сърцето ти е мъдро, Моето сърце се радва' (Притчи 23:15). Легализма унищожават, също както прави и проповядването на Божиата справедливост без да има равно наблягане на Неговата благодат. Но думи, стихове и пасажии могат да бъдат свежо оживени докато са четени или обяснявани. Църкви пометени от Духа пренебрегват Писанията, и това е опасно за тях. Съндърландския Християнски Център има проповед в болшинството от събранията си, но те също са определили четвъртък вечер за специално библейско изучаване. Над 500 човека посещават това време на писане.

Проповедници, които са страстни за Исус и влюбени в мъдростта Му могат да се изправят срещу събрания, да конфронтират нуждата им да простят и могат да излят тая мъдрост в сърцата и умовете на хората.

Библията е историята за спасението, свързана с практическа мъдрост. Тя е богата храна, ако ще я ядем. Да я скрием в сърцата си, за да може тя инстинктивно да бъде в умовете ни и в устните ни, позволявайки на Духът да говори на нас и чрез нас. Настоящото наблягане на библейското размишление е духовна слама във вятъра. Църквата в Улстер, съживена през 1859, е поставила основи каквито ще видим след момент. Глад за мъдрост и потапяне в Словото са само два от начините, чрез които Бог подготвя църква, която да е готова да обучи новите и номиналните, които ще се съберат под звукът на Неговото име през следващите години.

Чувствителност към грях

Кери Джоунс, водеща фигура в мрежата Заветни Служения, пишейки в лятното издание на *Завет* през 1994 казва, 'Господ отново набляга, че трябва да се покоряваме

на Словото Му. Чрез покорство ние откриваме, че пътищата Му са приятни и пътеките Му са мирни.'

Джералд Коатс казва за *Дневен Телеграф*, 'Никога не съм имал толкова много изповеди на грях, писма на съжаление и действия на помирение.'

Хората отново чувствителни към Бог и живи към мъдростта Му започват да чувстват голямо неудобство поради греха. Те знаят неговата разрушителност, той разрушава доверието, подхранва горчивината, освобождава емоционално и физическо насилие. Ако взаимоотношението ни със Законодателя е добро, неговите стойности се отразяват в другите ни взаимоотношения. Заповедите Му не са като налог, но просто издигат един позитивен модел на живот. Хората ще избират или да се покланят на Бащата на мъдростта или да идоализират своите собствени желания.

Кевин Прош, автор на песни, които са използвани често в Торонто Винярд, в една песен, която ме накара да се разплача когато я чух за първи път, пише, 'Разбий сърцата ни с нещата, които разбиват Твоето... Помогни ни да плачем както Исус плаче, извор от сълзи за разбитите и изгубените... кой е чувал някога за една армия на Бог, която завладява света с плач, тъгуване и разбитост?' ('Разбий сърцата ни' — Mercury Publishing).

Ти може би си чувал, че това е съживление на смях. Така е, и мнозина, които се смеят приемат в радостта това, което са сели в сълзи през изминалите години. Но в крайна сметка, това е съживление на плач. Не тъжно съживление, защото освобождаването носи радост, но съживление на плач, защото само отчаяни хора, на които им е писнало от греха ще имат упоритостта и страстта да изчакат Бог, за да даде силата нужна за съживителния евангелизъм.

Същото това се случило и през 1859. Хората в Улстер се обърнали по един удивителен начин от греха. Както вече отбелязахме, сектарианското насилие между различните изповедания намаляло, бордеите били затворени, пиянството изчезнало, семейства били възстановени, взаимоотношения помирени.

Това трябва да се случи с нас. Една жена, която си проправяла път през тълпата в едно голямо събрание, се спънала и почти паднала, и била хваната от някой, с който тя била в конфликт за почти пет години. Те плакали заедно, приятелството им се възстановило, и те сега служат заедно в тяхната местна църква.

Нека Господа да ни помогне да мразим греха, не поради фалшива гордост или желание за репутация, но поради това, че сърцата ни са пълни с любов към Татко и не можем да издържим да гледаме почтеността на хора направени по Божия образ, унищожена или осъдена от лъжи, разбити обещания и бунт.

Сърце за обществото

Главните движещи сили на съживлението през 1859 в Улстер не са били добре известни проповедници, но местни служители. Техният фокус е бил не на краткосрочни евангелизационни походи, но на дългосрочното духовно здраве на техните ближни.

Евангелисти, подбудени от техните разделителни идеи, са прекарвали много време през последните 40 години, за да бъдат единствената, истинска, свята, чиста, доктринално коректна църква свидетел в техния град. Илюзията за растеж, според както сектарианските групи търсят в своите събрания и членове, ги е поддържала. Но тя вече изчезва.

Появяването на една философия за сеене на църкви, където една църква в една област започва да подкопава водачеството на 'една истинска църква.' Тери Вирго, лидер на мрежата Новите Граници, казал на своите църкви събрани за Седмицата на Библията през 1994, 'Неговата стратегия за посяване на църкви е наш приоритет. Когато се

събираме да се покланяме на Бог, бъдете инструктирани и укрепени със сила от Святия Дух, и тогава ще бъдем подготвени за тази голяма задача.'

В един град като Йистбърн, където аз служа основно, много от евангелските църкви от каквото и да са вид концентрират тяхната работа извън църквата в тяхната околна среда. Хората все още търсят църкви, които да отразяват техния вкус, но евангелските усилия са ориентирани към дългосрочно изграждане на приятелства в местното общество. Това подкрепя издигането на философията 'мощни хора' за разлика от евангелския модел 'мощен човек.' Евангелизма е работа на цялата църква и евангелизма е вкоренен в живота, а не просто в изявления на религиозна вяра.

Както по-рано отбелязахме като отношение на уважение към съживлението през 1859 в Балимена, много от най-дълбоките сцени на съживление са се случили в домовете. Сенди Милър, викарий в Холи Тринити Брамптън, е убеден, че това ще бъде наблегнато отново. Той набляга на служението на домашни групи като място където християнският живот е 'живян в потвърждение на взаимоотношенията и в активен отклик на Божия свят.' В една статия той коментира, 'Там е където ефектите на служение ще бъдат видяни и чрез служение в домашни групи е начинът, по който света ще бъде докоснат.'

На 14-ти август той каза на читателите си, 'Църквите растат по-бързо където видението за растеж чрез домашни групи е било възстановено...концентрирайки своето внимание на дома като място за привличане на съседите, майките с децата, съпругите,' вечери на възрастни хора, и всякакъв друг вид дейност, която е вдъхновена от Духът на Бог като начин на едно семейно участие в тялото на Христос в тая околност.'

Сенди отбелязва, че Павел е писал на Прискила и Акила, Архипа и Нимфона в няколко от писмата си и поздравява църквата, която се е събираща в техния дом. Той цитира отговорността на семействата за възстановяването на стената когато Неемия е помагал да се възстанови Ерусалим, и заключава, че се нуждаем да 'преосмислим възможностите за употребата на нашите домове.' Всичко това изгражда една основа за обикновените хора. 'Ако целите на Бог ще бъдат изпълнени през тия дни то ще бъде защото обикновените хора са разбрали важността на това да вземат инициативата и да се хванат на работа. Бъдещето е във вашите ръце. Ролята на духовенството е да насърчава и да води, но задачата остава да се изпълни от събранието.'

Святия Дух тече там където желае, но Той също избира да тече чрез нас. Една църква, чиито членове нямат контакт в обществото с недокоснатите, няма да има естествените канали за влияние, които причиняват съживлението да се разпространи в ония близки общества в околността на Улстер и Уелските долини. В нашите самотни, градски общества само едно активно християнско посвещение на обществото ще даде възможност да бъдем жива демонстрация на Святия Дух в действие.

Ако вземем на сериозно упълномощаването на Сенди Милър на обикновените хора, ние ще можем да видим друг модел включен в съживлението през 1859 в Улстер. Преподобният Джон Муур, служител в Конър, е разбил своето голямо неделно училище на 13 по-малки. Той се е трудил много за обучаването на учители. Четири от младите мъже в епархията му са се срещали редовно за молитва, и служителят е казал на събранието си това, което 'Господ ще прави в това лозе в Америка.'

Някои от най-сериозните съживителни събрания са с инициативата на обикновени хора. В понеделник на 14-ти март 1859 тълпа от 3,000 се събрала след официалната служба, която била свършила в Ахогхил. Джон Уеър, пишейки в *Небето Слиза Долу* (Амбасадор) отразява, 'Един млад новоповярвал се обърна към тях и под мощното влияние на неговия апел много паднаха долу на калната улица посред хладния дъжд, и изляха искрени викове и молитви.' Уеър отбелязва, че за няколко

месеца преди това някой в почти всеки един от 700-те дома се е молил и е чакал 'за Святия Дух.'

Големият брой молитвени и домашни събрания през 1859 е направен наложително щото служителите да предават някаква работа на по-обикновени хора. В нагорещеният до бяло духовен климат през юни 1859 в съживлението в Балимена, няколко млади човека 'са дали почти цялото си време, ден и нощ, през първата седмица, за да служат за инструктиране, и физическо и духовно утешаване на страдащите.'

Бог ни подготвя за време като това, точно както е подготвил чрез обучаване и търпелива работа ония, които са пожънали жетвата през 1859. Малки групи, сеене на църкви и служене на всеки член са били част от библейското и евангелско наследство — това е Божието снабдяване за време когато славата започва като поток, а после е като потоп.

Плодотворност в свидетелството

Вече отбелязахме важността на молитвата като увод към съживлението. Дънкан Кемпбъл, главният проповедник на съживлението на Хибридските острови през 1949, набляга ясно на важността на молитвата. Няколко мъже и две възрастни жени 'влезли в един тържествен завет, че няма да си починат или да спрат да се молят докато Той не направи "Ерусалим" хваление на островът. Мъжете се молили през нощта, а двете възрастни сестри се молели три нощи всяка седмица. Те 'изисквали едно обещание: "Аз ще излея вода върху тия, които са жадни, и потоци на сухата земя."'

Тяхната молитва била чута, както и молитвите на друга група селяни. Изправени пред голямо безразличие друга група селяни се срещали всяка вечер за молитва в една ферма. Дънкан Кемпбъл, пишейки в *Цената и Силата на Съживлението* (Мисия на Вяра), отбелязва, че не е било лесно време. Посред нощ той помолил един млад мъж да се моли. Младежът извикал, 'Господи, Ти направи обещание, ще го изпълниш ли?... Казвам Ти сега, че аз съм жаден, жаден съм за изявяване на Твоята праведна ръка. Господи, преди да седна, искам да ти кажа, че Твоята чест сега е поставена на карта.'

Къщата се потресла като листо и чиниите потреперили. Един старей казал на Кемпбъл, 'Мистър Кемпбъл, има земетресение.' Кемпбъл излязъл от къщата за да види мъже и жени пристигащи в църквата, някои с тежест на душите изразена на лицата им.

Църквата през 90-те вижда безпрецедентна активност по отношение на издигането на молитвата. Световният Марш за Исус на 25-ти юни 1994 видя поне 12 милиона души обединени в молитва. Около 30 милиона са се молили през октомври 1993 за духовен пробив в прозореца 10/40, най-малко евангелизираната област на света и дом на повечето от будистите, мюсюлманите и хиндуистите.

Тази повсеместна активност е посрещната в значително местно нарастване. Аржентинското Петдесетно общество се е включило в една агресивна молитвена стратегия за евангелизъм, така че е видяло църквата в града да расте първо със 102%, след това с още 400% в следващите две години, докато 70-те църкви нараснали на 200. Значителна част от стратегията са били 600 молитвени групички по една за всеки 100 дома.

Британската църква понастоящем приема няколко молитвени инициативи, с Молитва за Всеки Дом търсейки да се направи нужното, че за всеки дом в нацията да има молитви. Може би сега схемата веднъж издигната от Евангелския Алианс и известна като 'Светлина за Всяка Улица' трябва да бъде възстановена.

Не само молитвата ще освободи Божието благословение — а също и единството. В християнските общества по света, пастори се събират да се молят. След това те се събират в своите си църкви да молят Бог да даде успех на работата на други пастори.

Съживлението през 1859 е било белязано от събрания за обединена молитва, включително такава молитва, която толкова изпълнила Ботаническата градина в Белфаст, че отделни събрания са били организирани за хора, които не можели да чуят говорителя в главното събрание. Идва ден когато британските вярващи ще напълнят паркове и стадиони за да се покланят и да се молят. Духът на Бог ще падне на големи открити места за събрания и невярващи ще идват във вярата. Молитвата на една обединена църква ще бъде инструмент за освобождаването на изливането на Божията слава. Пастори ще си гостуват един на друг за да молят Бог да благослови събранието на другия. Християни ще се събират в техните обедни часове в църкви близо до техните бизнес и индустриални зони да молят Бог да излива Своя 'късен дъжд.'

Ходатайствената молитва, която ще помете нацията ще бъде вкоренена в едно състрадание на Святия Дух за изгубените и бунтовните. Хора, които едвам могат да се молят ще изкарват цели нощи в молитва. Проклятието на себцентрираното християнство ще бъде разбито в живота на мнозина, като хората позволяват да бъдат трансформирани по моделът и мислене на нова страст за Исус, а не по модела за себеизпълване.

Една църква отчаяно нуждаеща се от съживление, призоваваща Бог, ще намери свят, който е по-готов да слуша отколкото когато и да е през изминалите векове. Осветеният поглед към света, който поставя рационалният ум на пиедестала на идолопоклонство, имайки оптимистичен поглед към човешката природа, е бил изпитан и се е оказал, че не става. Ектения от бедствия се проследяват в неговите следи: ядрените оръжия, замърсяването, геноцида от комунисти и фашисти, ужасните кланета в Югославия, садистично насилие прославено от сърцата на Западната култура чрез филмовата индустрия.

Хора, които са загубили вярата си в глобални общи решения се обръщат навътре и приемат народна религия, като хороскопи или алтернативна медицина, и спиритисти, като Дорис Стокес започват да идват на сцената отново.

Децата, които са отгледани на телевизионна диета от окулт и източен мистицизъм вече възприемат свръхестественния поглед на света примесен с материалистичния, които от дълго време доминират в Западната култура. В техните тинейджърски години много се сблъскват със специфични духовни неща чрез техния интерес към музика и духовните неща зад хеви рок бандите повлияни от окулта и някои езически танцувални или хаос групи. Култура от компютърни игри, особено приключенските игри, продължават да подхранват духовният огън. Нашата култура за това е по-възприемчива и по-малко скептична към свръхестественото отколкото когато и да е досега.

Тя е също по-малко съдържана относно личната уязвимост. Шоута като Килрой Силк, The Time The Place, Oprah and Donahue, всички поставени като първа тема на телевизията, ще провокират хуманистичната култура на 'изповед' и публично 'свидетелство.' Прибавете към това смесицата от хуманистични/мистични евангелисти и тогава ще получите един климат, където свръхестественото, личното и прокламираното изглежда са нещо като нормата. Какво имаме предвид под хуманистични евангелисти? Растежа на сателитната и кабелната телевизия в Европа позволява за издигането на едни смесици от свидетелства, проповядване и покани да се вземат решения. Те не са произведени от християни, но от хора, които рекламират програми за отслабване, семинари за личностно израстване и едно разнообразие от духовни неща. Всички обещават един вид форма на спасение.

Всички тия — народна религия, народни изповеди и една фалшива църква — представляват и възможност и предизвикателство. Църквата не може да стои тиха докато хуманистичния евангелизъм краде нашия пророчески гръм чрез тяхното

адресиране към извращението и греха в обществото. Техните идолопоклоннически решения, призоваващи 'силата отвътре' или каквото и да е друго, вкарват нуждаещите се хора в заблуда и себечентризм.

Така че как може църквата да адресира тоя духовен глад?

Един начин на живот на свидетелство ще бъде подходящ отклик. Това често ще ни въвлеча в това да разбираме евангелизма като съществена не религиозна дейност. За много от нас, евангелизма ще бъде нашите дела — нашия подход към работата ни, нашето взаимоотношение със съседите и не достигнати приятели, нашето включване в социално състрадание, нашето включване в дейностите на местното общество. Когато делата са изговорени, тогава смели (но учтиви думи) могат да последват.

За много от нас има нужда да имаме едно свежо разбиране за природата на обръщението. Много хора преминават през процес, който ги води до точка когато те молят Бог да им прости бунта и да управлява в живота им. Такива зрелищни обръщания са изключения, не нормата. Както Павел на Хълма на Марс трябва да търсим хора, които имат малко или никакво разбиране за Бог и да почнат да разбират. Павел говори за гръцки поети и тяхното поклонение на един непознат Бог. Той говори с културните термини на него ден.

Друг урок от книгата Деяния засяга Петър (Деяния 2). Уверен, че неговите слушатели нямат никакво разбиране за Бог, и очакване за Месията, той отива направо до тая точка. Той говори директно истината на правилното време. Заедно с неговите сподвижници той изразява истината 'на майчиния език' на своите слушатели. Като знаем техните корени, повечето може би биха разбирали поради произхода им еврейски или арамейски, но все пак те чуват евангелието на техния всекидневен език използван в местата, в които живеят поначало.

Ние също трябва да говорим майчиния език на нашата култура, като изразяваме безкрайни, непроменими, вечни истини в проповядване и музика, метафори и картини, които отразяват разнообразието на нашата култура.

Църквата в съживление ще бъде разнообразна и многолика. Някои ще бъдат тихи и размишляващи, други ще възклициават и изразяват тяхното поклонение чрез музика на улиците.

Социално въздействие

Клив Калвър, генерален директор на Евангелския Алианс, говорейки на юлската църковна ваканция на Холи Тринити Брамптън, отбелязва, 'Вярвам, че Бог започва с нас. Но ние не искаме Той да свърши тук, нали? Аз обичам да се смея, но искам също и нашия свят да се смее.'

Клив не просто се отнася към възможността някои да могат да дойдат до радостта на спасението, но до възможността обществото да може да бъде трансформирано или променено чрез християнско свидетелство и институции.

Браян Едуардс, пишейки в *Съживление* (Евангелска Преса) отразява за съживленията в Англия през XVIII и XIX век и заключава, 'Съживлението дава на нацията една социална съвест и произвежда мъже и жени, които са се борили срещу робството, и са извели жените и децата вън от мините, и са изкарвали момчетата от комините: съживлението е допринесло също за по-голяма загриженост за затворниците и умствено изостаналите, намаляване на часовете на работа и грижа за жизнените условия на бедните.'

Евангелизма в Обединеното Кралство вече има няколко институции, които имат широка социална дейност. Те включват Care Trust: Tear Fund, помощна и развиваща се агенция; Christmas Cracker, младежки проект, който е събрал три милиона лири за последните пет години за страните от Третия Свят.

Обществото Шафтесбъри е активно по отношение на състраданието, особено за инвалидите. Центърът Джубили приема едно разнообразие от политически инициативи, с които цели да насърчи правителството на деня да се придържа към стабилно семейство като основа на социалната му политика. Кампанията Джубили, с нейните корени в **Жужене** — евангелско списание през 70-те и 80-те — е една от водещите агенции в света за човешки права и религиозна свобода, която е подкрепяна от 80 члена на парламента.

На местно ниво много църкви са включени в дейности в обществото. Югоизточния Лондонски проект РЕСАН е събрал коалиция от църкви, за да помогнат да създадат клубове за работа. Тези клубове екипират ония, които ги посещават с практика и умения за общуване, които ще помагат на хората да намерят работа. В доклад на вестник *Независимост*, се отбелязват значителни по-добри резултати, които са постигнати в сравнение с централизирана местна схема, водена от правителството.

Всичко от гореспоменатото е само върхът на айсберга от социално състрадание. Притчата на Исус за овцете и козите в Мт.25, която насърчава да храним гладните и да обличаме голите, свързана с предупрежденията от Амос, Осия и Михей срещу ония, които ще продават бедните за един чифт сандали, ни напомня, че една съживена църква също ще търси справедливост.

Рамката за това вече е изградена. Съживена църква ще освободи източниците и хората, за да прокламират християнското видение за справедливост и социално състрадание.

Думите на Клив Калвър към хората събрани на Фокус '94 може би обобщават този момент в нашата история когато усещаме, че сме достигнали една повратна точка.

Това е само началото — и докато Бог получава живота на хората, които Му го предават, Той иска да ни изведе навън и да направим разликата.

Това е призив за покаяние. Това е призив да се следва Исус. Това е призив да се предадем. Когато го направим, ние ще спрем да чакаме Бог и ще видим, че Бог чака нас. И когато Той ни е намерил, вярвам, че Той ще ни използва да променим тази нация по начин, който не сме виждали от времето на Уесли и Уайтфийлд.

* * *

Радвайте се, о, Сионови деца,
веселете се в Господа вашия Бог,
защото ви дава есенен дъжд със справедлива мярка.
И ви наваля дъжд - есенен и пролетен -
в първия месец.
Гумната ще се напълнят с жито,
И линовете ще се преливат с вино и масло.
И ще ви възвърна годините, които изпояде скакалецът,
Изедникът, пръгът и лапачът,
Моята голяма войска, която пратих между вас.
И ще ядете изобилно и ще се наситите,
И ще хвалите името на Господа вашия Бог,
Който е постъпвал чудесно с вас;
И хората Ми няма никога да се посрамят.

(Йоил 2:23-26)

